NE VORBEŞTE PĂRINTELE CLEOPA
VOLUMUL 7
CUVÂNT ÎNAINTE

Cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos, cu îngăduinţa Prea Cuviosului Arhimandrit Cleopa Ilie şi cu stăruinta fiilor săi duhovniceşti, oferim tuturor iubitorilor de Dumnezeu şi al şaptelea volum din seria binecunoscuta de toţi – Ne vorbeşte Părintele Cleopa.

Suntem încredinţaţi ca orice noua apariţie din scrierile Prea Cuvioşiei sale este o adevărată bucurie pentru noi toţi, călugări şi mireni, şi ne simţim îndemnaţi ˚s-o citim şi să urmam sfatul sau duhovnicesc.

La început, Părintele Cleopa ne oferă o frumoasa predica cu conţinut dogmatic şi mistic, ţinuta la hramul Schitului Sihla – Schimbarea la Fata –, în vara anului 1978, care predomina întregul volum prin profunzimea şi dinamismul ei apofatic.

După ce vorbeşte despre patimile Domnului, aduce un minunat cuvânt de lauda în cinstea Preasfintei Nascătoare de Dumnezeu, care se cuvine să fie citita de tot creştinul.

În continuare, sunt redate pe larg 14 reguli pentru mergerea creştinilor la biserică, pe care trebuie să le ştie şi să le respecte fiecare. Un capitol special este intitulat „Cum înşală diavolul pe om”, în care se arata cea mai iscusita metoda, prin care creştinul îşi pierde mântuirea, prin amânarea pocainlei, care este valabila pentru noi toţi.

Alte capitole pe care le găsim în acest volum, sunt intitulate: „Lucrarea conştiinţei”, „Nunta creştina”, „Sfaturi duhovniceşti „foarte folositoare tuturor –, „Inima de mama”, „Minunea făcută de Dumnezeu cu văduva Anastasia”, „Sinodul al VII-lea Ecumenic „şi altele.

Încredinţati ca şi acest volum, cu învăţături duhovniceşti al Părintelui Cleopa va aduce bucurie şi o rază de lumina în casele şi inimile noastre, îl recomandam tuturor bunilor creştini iubitori de Hristos, care doresc să meargă pe calea mântuirii.

Arhimandrit Ioanichie Balan

Sfânta Mănăstire Sihăstria.

Soborul Sfinţilor Arhangheli, 8 Noiembrie – 1998

PREDICA LA SCHIMBAREA LA FATA

Ţinuta cu prilejui hramului Schitului Sihla, în anui 1978.

Părinţilor, fraţilor şi iubiţi credincioşi.

Biserica lui Hristos cea dreptmaritoare are un brau, cu care este încinsa de-a lungul anului. Pe acest brau se găsesc douăsprezece margaritare preascumpe şi preasfinte, adică cele douăsprezece praznice împărăteşti.

De aceea, la aceste dumnezeieşti praznice, predicile sunt mai grele şi mai dogmatice, pentru ca în aceste praznice este arătata toată taina iconomiei în trup a lui Iisus Hristos şi toată mântuirea neamului omenesc.

Astăzi este dumnezeiască Schimbare la Fata a Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Acest mare eveniment din viaţa Mântuitorului nostru, aceasta mare sărbătoare şi prealuminat praznic ˘s-a petrecut în anul treizeci şi trei al vieţii Domnului nostru Iisus Hristos şi în ultimul an al propovăduirii Sale.

Mântuitorul era pe atunci în partea Cezareei lui Filip, unde marele Apostol Petru L-a mărturisit ca fiind Fiul lui Dumnezeu cel adevărat. El i-a întrebat pe apostoli: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar apostolii ziceau: Doamne, unii zic ca Tu eşti Ilie, alţii zie că eşti Ieremia sau alţii, ca Tu eşti unul din proroci (Matei 16,13 – 14).

Iar Mântuitorul, vrând să scoată din mintea lor aceasta mare greşeala, ca El ar fi unul din proroci, care ˘s-ar fi reîntrupat, (ca să scoată din mintea lor şi a tuturor popoarelor creştine de mai târziu), a binevoit să-i ia pe cei trei apostoli, pe Petru pe Ioan şi pe Iacov, fratele sau, şi să-i suie pe vârful Muntelui Tabor.

Acolo, cei trei apostoli, fiind obosiţi de călătoria muntelui – ca muntele este mare, lung şi înalt –, când au ajuns cu Mântuitorul sus, de mare oboseala, au stat jos şi ˘s-au odihnit pana au adormit. Apoi, trezindu-se ei, prin iconomia lui Dumnezeu, Mântuitorul ˘S-a schimbat la fata înaintea lor. Hainele Lui ˘s-au făcut ca lumina, fata Lui

strălucea mai mult decât soarele, iar ei, văzând aceasta, ˇs-au spaimantat foarte şi au văzut ca stătea în vazduh şi vorbea cu doi mari proroci, cu Moise şi cu Ilie.

Moise era icoana şi închipuirea Mântuitorului, care a condus poporul lui Israel prin pustie pana la primirea legii, mai înainte de venirea lui Hristos; şi Ilie, cel mai slavit dintre proroci, care va veni şi la a doua venire să predice Evanghelia trei ani şi jumătate pe pământ, împreună cu Enoh şi Ioan, pe vremea lui Antihrist, ca să întoarca poporul evreiesc la dreapta credinţa.

Stand ei aşa şi privind la Mântuitorul, auzeau cum vorbea Mântuitorul cu Ilie şi cu Moise în limba aramaica, limba lui Adam, pentru intrarea care avea ˇs-o facă El în Ierusalim şi pentru preaslăvita Lui patima, pentru răstignire, pentru moarte şi înviere.

Apostolii auzeau, dar erau imbatati de lumina, de frica şi de cutremur, ca un nor deodată a cuprins vârful Taborului. Dar norul acesta nu era întunecat, ci luminos ca soarele şi se întindea de la cer până la pământ şi un glas din nor, de sus, ˇs-a auzit: Acesta este Fiul Meu cel iubit, intru care bine am voit. Pe Acesta să-L ascultaţi! (Matei 17,5).

Dar, stand ei, deodată au dispărut cei doi proroci. Ilie ˇs-a dus în ţara sa şi Moise ˇs-a ridicat la cer, iar ei au rămas uimiti, înţelegând ca Hristos nu-l Ilie, ci este Dumnezeul lui Ilie; Hristos nu-i Ieremia, ci este Cel care l-a sfinţit pe Ieremia în pântecele maicii lui, şi iarăşi ca Hristos nu este Moise, ci este Cel care a dat lege lui Moise, pentru ca Dumnezeu anume a voit să se arate aceşti doi proroci, ca El este Dumnezeul prorocilor şi nu unul din proroci.

O, minunile Tale, Doamne! Ce era pe Tabor acum? Taborul luase forma Bisericii. Acolo se vedeau cele două Testamente: Testamentul Vechi era reprezentat prin Ilie şi prin Moise, Iar Testamentul Nou, prin cei trei apostoli: Ioan Evanghelistul, Iacov şi Petru.

„Acolo – zice dumnezeiescul părinte Efrem Şirul – au văzut apostolii pe proroci şi prorocii pe apostoli. A văzut

iconomul Tatălui, adică Moise, pe epitropul lui Dumnezeu, pe marele Apostol Petru, căruia i ˇs-au dat cheile împărăţiei cerurilor. Acolo feciorelnicul Legii Vechi, Ilie, a văzut pe feciorelnicul Legii Noi, pe Ioan Evanghelistul, şi ˇs-a făcut Muntele Taborului în chipul Bisericii".

Acolo se aude şi glasul Tatălui, după ce pleacă cei doi proroci, Care zice: Acesta este Fiul Meu cel iubit, intru care am binevoit; pe Acesta să-L ascultaţi!

Petru Apostolul, care iubea mult pe Mântuitorul, ca şi Ioan Evanghelistul, neştiind ce vorbeşte – cum spune Evanghelia –, ar fi vrut ca bucuria, lumina şi dulceata aceea pe care o văzuse acolo, să rămână cu el totdeauna. De aceea, când a văzut pe Tabor pe cei doi proroci, îi spune Mântuitorului: Doamne, bine este să stăm noi aici! Să facem aici trei colibe! Ţie una, lui Moise una şi una lui Ilie! (Matei 17,4). Dar uitase că-i trebuie şi lui coliba şi lui Ioan Evanghelistul şi lui Iacov! Dragostea lui era să-i umbreasca pe cei trei pe care-i văzuse.

Iar Mântuitorul, parca-i zicea lui Petru:

„O, Petre, vrei să-mi faci Mie coliba? Iată îndată vine coliba!"

Şi încă stand ei de vorba, un nor luminos i-a acoperit pe dânşii. Un nor plin de strălucire şi de lumina îi umbrea, le ţinea şi umbra şi lumina. Şi-i zicea Mântuitorul lui Petru: „Iată, Petre, coliba! mai vrei să faci coliba? Eu ţi-am adus nori din cer, ca să te umbreasca şi să te lumineze. Adu-ţi aminte, Petre, că n-am nevoie aici de colibele tale! Eu sunt care am acoperit poporul lui Israel, pe cei 638.000 robiti, care au ieşit din robie sub nor. Îi duceam ziua şi-i acopeream ca sub aripi de vultur şi noaptea îi luminam cu stâlp de foc.

Iată, Petre, coliba nefăcuta de tine! Iată nor care străluceşte mai mult decât soarele, şi-ţi ţine şi umbra! Deci să ştii, Petre, ca Eu n-am nevoie de colibele tale. Eu pot să umbresc tot pământul şi tot cerul, ca Eu l-am făcut".

Şi atunci, din acel nor preascump, aude Petru glasul Tatălui, al Părintelui, că se duseseră prorocii. Vine Tatăl din cer şi mărturiseşte cine este Hristos. Ce le spune? „Voi

aţi văzut ca Hristos nu-i nici Ilie, nici Moise, nici Ieremia. Hristos Dumnezeu, Care-i cu voi pe Tabor, este Fiul Meu cel iubit, intru care bine am voit; pe Acesta să-L ascultaţi!”

Dumnezeu Tatăl ştia că Petru o să-L mărturisească pe Hristos până la Roma şi acolo avea să moară răstignit cu capul în jos; şi Ioan Evanghelistul avea să fie îngropat de viu, şi lui Iacov avea să i se taie capul cu sabia de către Irod. Ştia că până la moarte vor mărturisi pe Hristos.

„Dar să ştiţi pe cine mărturisiti! Acesta care pe Tabor ˇS-a schimbat la fata şi hainele Lui se văd acum ca lumina şi fata Lui ca soarele, nu este Moise, nu-i Ilie, nici Ieremia, nu este unul din proroci, este Fiul Meu cel iubit intru care bine am voit, Pe care şi la Iordan L-am mărturisit, pe Acesta să-L ascultaţi!”

Şi aşa au luat încredinţare mai mult marele Apostoi Petru, cu Ioan şi Iacov, ca Iisus Hristos este Mesia, este Fiul lui Dumnezeu şi nu este unul din proroci, ci este Dumnezeul prorocilor, Care i-a zidit pe ei în pântecele maicilor lor.

Dar, o, minunile Tale, Mântuitorule! Ce ˇs-a arătat pe Tabor? Oare fiinţa lui Hristos? Doamne, fereşte! Ar fi o hula sa gândeşti aceasta, ca fiinţa era aceea ce iradia din Hristos.

Prin secolul al XII-lea, a fost în Bulgaria o erezie ce se chema „bogomili”. De la aceia au rămas cărţile care se numesc „Visul Maicii Domnului”, „Epistolia „şi „Cele douăsprezece vineri”, cărţi apocrife pe care Biserica le-a tolerat, dar nu le-a aprobat niciodată.

Aceşti eretici aveau pretenţia ca ei, atunci când se roagă, vad fiinţa lui Dumnezeu. O, ce mare hula şi nebunie! Fiinţa lui Dumnezeu, care n-o văd heruvimii şi serafimii şi toate puterile cele gânditoare din ceruri, ei aveau pretenţia ca, atunci când se roagă, apare o lumina şi vad fiinţa lui Dumnezeu!

Era cea mai mare hula adusa lui Dumnezeu, ca cineva poate să vadă fiinţa Lui! Ce spune dumnezeiescul Evanghelist Ioan? Pe Dumnezeu nimeni niciodată nu L-a văzut! (Ioan 1,18). Aici nu face aluzie la Dumnezeu

întrupat, ca pe Acela l-am văzut; sau la Dumnezeu, Care se arata lui Avraam, lui Isaia şi lui Moise, cu pogoramant şi cu închipuire, ci la fiinţa lui Dumnezeu, pe care nimeni n-a văzut-o niciodată.

Fiinţa lui Dumnezeu este inaccesibila la toate taberele minţilor raţionale din cer şi de pe pământ şi nimeni nu poate să vadă ce este El după fiinţa. Iar acei eretici spuneau ca ei în vremea rugăciunii vad fiinţa lui Dumnezeu.

Slava fiinţei lui Dumnezeu reflecta raze şi se lumina ca soarele, pentru ca El era însuşi Dumnezeu şi din dumnezeirea Lui slobozea raze ca un soare intens dumnezeiesc. Ceea ce se vedea pe Tabor nu era lumina creata, ci necreata, lumina care izvora din dumnezeirea Lui şi era slava fiinţei lui Dumnezeu sau lumina slavei lui Dumnezeu.

Aceasta era deosebirea între schimbarea la fata a lui Hristos şi a sfinţilor Lui, proroci, patriarhi şi cuvioşi de mai târziu.

Tocmai aceasta a fost lupta cea mare şi înverşunata a Sfântului Grigorie Sinaitul şi Sfântului Grigorie Palama, preaîndumnezeitul la minte, cu ereticii Varlaam şi Achindin, balaurii cei din Calabria Italiei, care-i învinuiau pe sihastrii din Athos că sunt bogomili, care spun că văd o lumina în vremea rugăciunii şi ca vad fiinţa lui Dumnezeu.

Dumnezeiescul Grigorie Palama, ale care-i sfinte moaşte, cu toată nevrednicia, le-am sărutat acum câţiva ani la Mitropolia din Tesalonic, a fost cel mai mare teolog grec din secolul XIV. El a întrecut pe toţi cu teologia lui, fiind mai presus de apofatismul Sfântului Dionisie.

Dacă Sfântul Dionisie Areopagitul are cea mai înalta teologie, teologia apofatica sau negativa, Sfântul Grigorie Palama a trecut şi peste aceasta. El numai cu puţin a întrecut pe dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul, prea îndumnezeitul la minte, cel mai mare vârf al teologiei grecesti. Sfântul Grigorie apara pe părinţii din Sfântul Munte, pe isihaşti, că nu sunt bogomili, ca vad lumina mare în vremea rugăciunii celei gânditoare a inimii.

Ei nu văd fiinţa lui Dumnezeu, ci altceva vad. Ce vad? Slava fiinţei lui Dumnezeu! Citiţi în Filocalia VII, care o aveţi, şi vedeţi lupta cea mare, care a ţinut sute de ani pe tema isihasmului! Să vedeţi, lumina era care iradia din Hristos, dar nu era fiinţa Lui. Auzi ce spune dumnezeiescul părinte Efrem Şirul: „Din tot trupul Sau izvora raza slavei lui Dumnezeu”.

Deci lumina de pe Tabor nu este fiinţa lui Hristos, ci slava fiinţei Lui. Să ştiţi totdeauna, cei care sunteţi teologi! Că o să aveţi discuţii cu oameni paruti filosofi ai veacului de acum. Niciodată fiinţa lui Dumnezeu nu ˝s-a arătat cuiva, ci slava fiinţei lui Dumnezeu. De aceea canta Biserica astăzi: „... arătând ucenicilor Tai slava Ta – cât? nu toată, ci –, pe cât li se putea”.

Deci, slava fiinţei lui Dumnezeu ˝s-a arătat pe Tabor apostolilor. Şi aceasta se poate arata şi sfinţilor în vremea rugăciunii celei gânditoare a inimii, celor ce ştiu să se roage cu inima lui Dumnezeu. Dar nu este aceasta fiinţa Lui, ci slava fiinţei Lui. Să reţineţi!

Să ştiţi un lucru. Slava fiinţei lui Dumnezeu este nedesparţita de fiinţa Lui. După cum la soare raza nu se desparte de ea, aşa şi slava lui Dumnezeu nu se desparte de fiinţa Lui. Dar nu este însăşi fiinţa Lui, ci slava fiinţei lui Dumnezeu.

Iată ce este, fraţilor, Schimbarea la fata a Mântuitorului. Cum v-am spus la început, nu ˝s-a făcut luminarea dinafară, ci dinăuntru, adică Hristos nu. Se luminează de altcineva, ca să strălucească ca luna, ci invers. La Hristos, lumina care se vedea în Tabor nu era ca la sfinţii care se schimbau la fata.

Aşa sa înţelegeţi lumina de pe Tabor, aşa sa înţelegeţi lumina pe care o pot vedea sfinţii într-o mare şi înalta rugăciune a inimii. Tot omul este dator să se schimbe la fata. Dar cum se poate schimba la fata? Dacă ieri a fost desfrânat şi ˝s-a mărturisit, să nu mai fie! Dacă a fost hoţ, să lase hoţia! Dacă a fost înjurator sau beţiv, să lase beţia şi înjuratul sau fumatul, să lase răutăţile, să le mărturisească, să le plângă toată viaţa, să facă canonul; şi

aşa se schimba omul nu la fata cea din afară, ci la cea din launtru a sufletului.

Şi atunci, aşezarea omului care a fost înainte de păcat, cu aceea care este când intra în fericire şi în treptele duhovniceşti ale desăvârşirii, nu mai seamănă.

Ieri era ca un drac, slujind păcatului, şi astăzi, dacă ˇs-a pocăit, şi-a îndreptat viaţa şi ˇs-a sfinţit, se face lumina şi are lumina duhovnicească într-insul şi merge din putere în putere, dintr-o desăvârşire în alta, pe cele trei trepte ale urcuşului duhovnicesc, care sunt:

— Nepatimirea raţionala a sufletului sau făptuirea morala;

— Slobozenia duhovnicească a sufletului raţional care-şi retrage mintea sa din simţire şi o leagă cu Dumnezeu prin contemplatia naturala şi duh, şi

— Odihna duhovnicească a sufletului raţional, (sâmbetele sâmbetelor), care-şi retrage mintea sa chiar de la toate contemplatiile naturale în duh, de la cugetarile cele mai înalte din zidiri şi o leagă cu totul de Dumnezeu în extazul iubirii. Amin.

PATIMA DOMNULUI

Eu vorbesc şi la mulţi şi la puţini. Şi dacă atunci când vorbesc, o sută se vor întoarce la pocăinţa, plata însutita voi avea! Dacă şaizeci sau treizeci se vor întoarce, cum spune Evanghelia, mare plata voi avea! Iar dacă, din cei puţini care sunt în biserică, numai unul se va întoarce la Dumnezeu, şi aceasta este mare plata, ca un singur suflet îi mai scump decât toată lumea, decât tot ce exista sub cer.

Deci, tocmai aceasta m-a îndemnat la aceşti puţini, care au venit cu multă ostencala, având în vedere ploile şi glodul, dealurile de urcat şi muntele, au răzbatut cu toată tăria sa ajungă până aici, mai mare plata au aceştia, decât atunci când vine cineva numai când e vreme buna.

Cu cât o faptă buna se face mai cu osteneala, cu atât mai mare plata are de la Dumnezeu. Fapta buna care se face cu mai puţina osteneala, mai puţina plata are, iar care o faci mai cu greutate, cu mai multă osteneala, mai mare plata are de la Preasfântul Dumnezeu.

Cu opt zile mai înainte de a se sui pe Muntele Tabor, când Petru l-a mărturisit pe Mântuitorul, zicând: Tu eşti cu adevărat Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu (Matei 16,16), Mântuitorul l-a lăudat foarte pe Petru pentru aceasta mărturisire, aşa de adevărata şi dogmatica, şi i-a zis: Fericit eşti, Simone, fiul lui Iona, ca nu trup şi sânge ţi-au descoperit ţie aceasta, şi Eu îţi zic ţie ca tu eşti Chefa, că aşa îl chema, tu te vei chema Petru, adică piatra credinţei, şi pe aceasta piatra Biserica voi zidi şi porţile iadului nu o vor birui (Matei 16,17 – 18).

Aici ne arata ca pe dreapta credinţa a lui Petru şi a tuturor care vor crede ca el, se va întemeia Biserica lui Hristos, iar porţile iadului, cum arata Sfântul Atanasie, care sunt gurile sectarilor şi a ereticilor care hulesc adevărul Bisericii, nu o vor birui.

Să nu vorbiţi de rău Biserica, că este întemeiata pe piatra cea din capul unghiului, care este Iisus Hristos. Dar tot atunci, cu opt zile înainte de Schimbarea la Fata, Petru, fiind lăudat aşa de tare pentru dreapta lui credinţa, primeşte şi o ocara de la Hristos. Ca Mântuitorul începe să predice despre patima Lui, de suferinţele Lui, pe care avea să le sufere în Ierusalim, şi zice: Iată, ne suim în Ierusalim şi Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor păcătoşi, şi L vor batjocori pe El, şi L vor bate, şi L vor scuipa, şi L vor rani, şi L vor răstigni, şi L vor omori pe El, iar a treia zi va învia (Matei 16,21; 20,18).

Petru, care îl iubea foarte mult pe Mântuitorul, cauta să-L oprească, să nu meargă la răstignire: Doamne, să nu-ţi fie Ţie una ca asta! (Matei 16,22). „Cruta-Te pe Tine, Doamne! Nu Te sui în Ierusalim! Stai aici, nu cumva să mori!”

Atunci Mântuitorul se întoarce la Petru şi-i spune cu manie: Înapoia Mea, satano, ca nu cugeţi cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor! (Matei 16,23). Iar pe Petru îl numeşte satana, căci cuvântul satana înseamnă potrivnic, că i se împotrivea lui Hristos să nu împlinească planul mântuirii neamului omenesc, să nu meargă la moarte. În felul ăsta îl numeşte „satana”. Adică,

tu Mă opreşti să merg la moarte? Dacă nu ma duc Eu la moarte, nu se mântuieşte tot neamul lui Adam care sta în iad de 5508 ani. Dacă nu voi merge pe Golgota întâi ca să sufăr până la moarte şi moarte de cruce, tot neamul omenesc nu poate să fie mântuit; ca pentru asta am venit în lume, să-mi vars sângele şi să mor pentru neamul omenesc, din dragostea pe care o am către el.

Tu vrei să rămân pe Tabor? Dar la Golgota cine are să meargă?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, şi nu voi duce crucea pe Golgota, prorocia lui Isaia Prorocul, care zice: Dat-am spatele Mele spre bătăi şi obrazul Meu spre scuipari şi n-am întors fata Mea de către ruşinea scuipatorilor (Isaia 50,6), unde se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, cum se va împlini Scriptura, care zice: Şi n-avea El chip nici asemănare, om ce ştia sa rabde dureri şi plin era de rani, şi cu rana Lui, noi toţi ne-am vindecat? (Isaia 53,2 – 5). Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, unde se va împlini Scriptura, care zice: Şi cu cei fără de lege ˇS-a socotit? (Isaia 53,12), că L-a răstignit între doi tâlhari.

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, unde se va împlini Scriptura, care zice: Vedea-vor pe care L-au împuns când Ma va împunge cu suliţa în coasta după prorocia lui Zaharia Prorocul, (Zaharia 12,10)?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, prorocia lui David Prorocul, care zice: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi în setea Mea m-au adăpat cu oţet (Psalmi 68,25), cum se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, Scriptura care zice: Împărţit-au hainele Mele lorusi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorti, (Psalmi 21,20), unde se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, şi nu ma voi duce să-mi curgă tot sângele pe Cruce, ca să rămână oasele goale unde va fi prorocia psalmului care zice: Numărat-au toate oasele Mele, iar ei stăteau şi se uitau la Mine? (Psalmi 21,19).

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, să-mi faci coliba,

prorocia care zice: Străpuns-au mâinile Mele şi picioarele Mele şi M-au răstignit, (Psalmi 21,18), unde se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, cum se va împlini Scriptura, care spune: El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rana Lui, noi toţi ne-am vindecat? (Isaia 53,5).

Şi dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, porţile cele de arama cine le va deschide, pentru ca zice Scriptura: „Ridicaţi, boieri, porţile voastre şi vă ridicaţi porţile cele veşnice, ca să intre împăratul slavei”, şi celelalte (Psalmi 23,7,9).

Şi aşa, pe Petru îl mustra conştiinţa, căci cauta să-L oprească pe Mântuitorul, să nu meargă la răstignire. Iar Hristos zice: „Eu vă arat pe Tabor cine sunt Eu, dar mergem dincolo la Golgota pe celălalt munte şi acolo voi suferi să împlinesc Scriptura, să mă duc intru slava pe care am avut-o la Părintele Meu mai înainte de întemeierea lumii şi să ridic firea lui Adam de-a dreapta măririi intru cele înalte”.

Iar Mântuitorul a binevoit să ia pe cei trei apostoli, pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov, fratele sau, şi i-a suit pe vârful Muntelui Tabor.

Acolo, cei trei apostoli, fiind obosiţi de călătoria muntelui, au adormit. Prin iconomia lui Dumnezeu, trezindu-se ei, Mântuitorul ˇS-a schimbat la fata înaintea lor şi au văzut ca stătea în vazduh şi vorbea cu doi mari proroci, cu Moise şi cu Ilie.

Deci ˇs-a făcut Muntele Taborului, cum spune Sfântul Efrem, în chipul Bisericii. Tatăl vorbea din cer; Fiul se schimbase la fata, Duhul Sfânt era reprezentat prin chip de nor, Legea Noua era reprezentata prin cei trei apostoli, care stăteau jos amesiti de lumina dumnezeirii, şi cei doi proroci, Moise şi Ilie, care reprezentau Legea Veche, stăteau în vazduh şi vorbeau cu Dansul.

Şi aşa Taborul a luat chipul Bisericii lui Dumnezeu, în clipa schimbării la fata a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iată cât de mare taina se arata pe Tabor, ca nu mult

după aceasta Mântuitorul să meargă în Ierusalim, să fie prins, să fie vândut, să fie bătut, biciuit şi răstignit şi în cele din urmă sa învie din morţi.

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Dintre toţi sfinţii, pe care trebuie să-i cinstiţi, să cinstiţi mai tare pe Maica Domnului! auziţi cum lauda Biserica pe Maica Domnului? Scaun de Heruvimi, Fecioara. Ai auzit axionul Marelui Vasile? Aţi auzit „ca pântecele tău mai desfătat decât cerul a lucrat!” Comoara şi vistieria tuturor darurilor Duhului Sfant a fost Maica Domnului!

Prin Maica Domnului, Dumnezeu ˇS-a pogorat pana la noi şi firea noastră ˇs-a ridicat pana de-a dreapta măririi intru cele înalte, pana de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatal. Firea cu care este îmbrăcat Hristos astăzi, adică firea omeneasca fără de păcat, a luat-o din preacuratele sangiuri ale Maicii Domnului.

Iată, ea este scara lui Iacov pe care, ai văzut, se pogorau şi se suiau îngerii lui Dumnezeu, pe care a văzut-o Iacov când dormea, când mergea spre Laban Sirianul. Ca Dumnezeu ˇS-a pogorat pe aceasta scara prin întrupare pana la noi, ˇS-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din preacuratele sangiuri ale Fecioarei Maria şi a ridicat firea noastră pana de-a dreapta măririi intru cele înalte, de unde era căzuta toată firea lui Adam în fundul iadului, cu toţi patriarhii şi prorocii.

Să aveţi mare evlavie, fraţilor, la Fecioara Maria şi fericita este casa şi familia aceea care are în casa icoana Maicii Domnului şi în fiecare dimineaţa îi citeşte Acatistul şi cinstitul ei Paraclis şi toţi ştiu rugăciuni către Maica Domnului.

Mult pot şi sfinţii lui Dumnezeu, dar niciunul cât Maica Domnului. Dacă nu era Maica Domnului în ceruri, între Sfânta Treime şi noi, lumea asta se pierdea de mult. Ea pururea sta în genunchi şi se roagă Preasfintei Treimi.

Ea este a patra fata duhovniceasca din ceruri. Întâi este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, adică Sfânta Treime, apoi a patra este Maica Domnului.

Auziţi cum canta Biserica: Ceea ce eşti mai cinstita decât heruvimii şi mai marita fără de asemănare decât serafimii… Aţi auzit? De ce? Ea a purtat în pântecele ei pe cel ce a zidit serafimii şi heruvimii din nefiinta. Ea n-a purtat un sfant în pântecele ei; ci pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce a făcut heruvimii şi serafimii numai cu gândirea, pe care L-a purtat în pântecele ei. Şi ea n-are împărtăşire de Dumnezeu cu participare, cum au heruvimii sau serafimii sau preafericitele tronuri.

Dumnezeu se odihneşte pe tronuri cu darul, nu cu fiinţa. Iar în preacuratele sangiuri, adică în pântecele Maicii Domnului şi în braţele ei preasfinte, Dumnezeu nu se odihneşte cu darul, ci cu fiinţa. Toată dumnezeirea ˚S-a unit cu toată omenirea din preacuratele sangiuri ale Maicii Domnului!

Pentru ca Cel ce era în braţele ei nu era numai om, era Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit. De aceea Biserica înţelege ca „… pântecele tău ˚s-a făcut mai desfătat decât toate cerurile”. Dumnezeu nu încape în toate cerurile, că nu-L cuprinde nicio fiinţa dar a încăput în pântecele Preacuratei Fecioare.

Ştiţi voi cine-i Maica Domnului?

Ea este Împărăteasa Heruvimilor, împărăteasa a toată făptura; camara întrupării lui Dumnezeu Cuvântul! Uşa Luminii, ca lumina cea neapropiata gânditoare prin ea a venit în lume. Uşa vieţii, ca Viaţa Hristos prin ea a intrat! Poarta cea încuiata prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Prorocul Iezechiel (cap. 44,2).

Scara către cer, pod către cer; porumbita care a încetat pierderea sau potopul păcatelor, precum porumbila lui Noe a adeverit încetarea potopului. Cădelniţa dumnezeiască, ca a primit focul dumnezeirii şi Biserica a Preasfântului Duh.

Cine este Maica Domnului?

Este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului, şi Biserica Duhului Sfant.

Ştiţi voi cine-i Maica Domnului?

Când auzi un blestemat de sectar ca nu crede în

Maica Domnului, fugi, ca acesta este fiu al iadului. Vor vedea în ziua judecaţii ceea ce spune la Psalmul 44: De fata a statut împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcata în haina aurita şi prea înfrumuseţata (vers. 11).

Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului şi a pământului, câtă mila are de cei care au crezut în ea şi au lăudat-o, şi câtă urgie are să vină peste cei care n-au crezut în ea!

Ce vor face sectele care nu cred în Maica Domnului şi popoarele care n-o cinstesc? Când ea sta de-a dreapta măririi, sta de-a dreapta Sfintei Treimi! Şi cate miliarde de suflete care au credinţa şi nădejde în Maica Domnului vor trece uşor vamile vazduhului şi din moarte la viaţă, pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog să nu lipsească din casa Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul şi alte rugăciuni către Maica Domnului! Şi la icoana ei să arda candela permanent.

Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în braţe, tu ştii ce vezi acolo? Cerul şi pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului şi al pământului; şi Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fata pământului, ca ea este din neamul nostru. Este din seminţie împărătească şi arhierească.

Braţele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor şi ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine tine Fecioara Maria în braţe? Voi ştiţi pe cine tine? Pe Cel ce a făcut cerul şi pământul şi toate cele văzute şi nevăzute.

Ştiţi voi cine este Maica Domnului şi câtă cinste, câtă putere şi câtă mila are? Este mama noastră, că are mila şi de săraci şi de văduve şi de creştini. Pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toţi.

De când i-a spus arhanghelul puterilor cereşti, Gavriil, care venise în Nazaret la ea cu crin, cine este Cel care se va naşte, zicându-i: Bucură-te ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine (Luca 1,28), ea fiind fecioara, neştiind de bărbat, l-a întrebat pe arhanghel:

Cum va fi aceasta să nasc, ca ęu nu ştiu de bărbat? Şi i-a spus chipul zămislirii, ca prin auz va fi. Duhul Sfânt va veni peste tine şi puterea celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceasta şi Sfântul care se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema (Luca 34,35).

Ea ˇs-a umplut de toate darurile Duhului Sfant devenind camara. Dacă un om credincios înţelege tainele mari dumnezeieşti, cu atât mai mult Maica Domnului. Ea şi-a dat seama că este camara lui Dumnezeu-Cuvântul. Şi gândiţi-vă, când îl purta în braţe pe Hristos şi L alăpta, să suga laptele de la ea: „Pe cine m-am învrednicit eu să nasc şi să port în braţe?” De aceea ea ˇs-a numit „roaba „(Luca 1,38).

Iată cât har avea Maica Domnului! Şi fecioria, că era de neam împărătesc, al lui David, şi arhieresc, al lui Aaron, şi nu făcea nimic, dacă nu era smerita. Când a văzut ce misiune are ea pe pământ, i-a spus îngerului: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! ˇS-a numit „roaba”.

Dar a prorocit, când ˇs-a dus ea la Ierusalim: Iată, de acum ma vor ferici toate neamurile! (Luca 1,48) Ea îşi dădea seama. A devenit maica după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul. „Toate popoarele şi îngerii şi heruvimii, toate ma vor slavi de-acum. Aşa a voit Dumnezeu să mă aleagă din toate fecioarele de pe fata pământului”.

Şi atunci, cum Spune istoria, când Mântuitorul era mic, ea îl alăpta, îl punea într-o faşa curata, alba şi începea a face sute de metanii la El şi-l săruta piciorutele. Ca ea îşi dădea seama: „Acesta pe care îl vezi prunc, este Dumnezeu cel mai înainte de veci”, cum canta Biserica: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţa naşte şi pământul peştera, Celui neapropiat aduce. Îngerii cu pastorii slavoslovesc şi magii cu steaua călătoresc, ca pentru noi ˇS-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci. Îşi dădea seama pe cine naşte şi pe cine poarta în braţe.

CELE 14 REGULI PENTRU MERGEREA LA BISERICA

Fraţilor, trebuie să ştiţi ca un creştin care merge la

biserica are 14 reguli canonice de buna cuviinţa, dacă vrea să-l folosească sfânta biserica. Dacă nu le împlineşte, se duce la biserica spre osânda.

Am să vă spun regulile de buna cuviinţa pentru un creştin care merge la sfânta biserica. Dacă vreţi să fiţi fii cu adevărat ai Bisericii lui Hristos celei dreptmaritoare, care ne naşte pe noi prin apa şi prin Duh la Botez, de aproape 2000 de ani, în Biserica lui Hristos, care este stâlp şi întărire a adevărului, să ştiţi regulile de mergere la biserică, după cum urmează:

1. Prima condiţie canonica pentru a merge la Sfânta Biserica este să te ierţi cu toţi. Dacă merge mama la biserică, sau tata, să zica: „Iertati-mă, mai băieţi! Iarta-mă, sotie!”

2. A doua condiţie canonica. Când mergi la Biserica sa duci un mic dar din casa ta. Măcar o lumânărica, măcar un banut, o prescura, un pahar de vin, ce poţi. Ca prin acel mic dar pe care-l duci tu la biserica se binecuvântează toată averea ta, căci îl dai jertfa lui Dumnezeu.

3. A treia condiţie canonica. La biserica este bine să mergi mai de dimineaţa, ca să poţi apuca Evanghelia învierii de dimineaţa şi Slavoslovia. Şi totodată dacă te duci mai devreme, te poţi închina liniştit, nu-i lume multă la biserică, te duci la locul tău fără să deranjezi slujba.

4. A patra condiţie canonica. Totdeauna bărbaţii în biserica trebuie să stea în partea dreapta, iar femeile în partea stânga. Şi în ordinea aceasta trebuie să stea în biserica: bărbaţii bătrâni în frunte, cei mai puţin cărunţi la spate, cei mai tineri în spatele lor, flăcăii şi băieţii tot aşa. La fel şi femeile. Iar între bărbaţi şi femei, să lăsaţi o cărare în biserică, ca să meargă cine vine să se închine şi să ducă darul la Sfântul Altar.

5. A cincea condiţie canonica este să nu vorbiţi în biserică, că este mare păcat. Dacă este mare nevoie să vorbeşti, vorbeşte în şoapta sau prin semne.

6. A şasea condiţie canonica. Dacă mergi la biserică, să nu ieşi pana nu se termina slujba. Numai, Doamne fereşte, dacă eşti bolnav, sau dacă patesti ceva. Dar altfel

să nu ieşi, ca, dacă ieşi înainte de terminarea Liturghiei, eşti asemenea cu Iuda, care a ieşit de la Cina de Taina, unde erau la masa Mântuitorul cu Apostolii şi ˇs-a dus şi L-a vândut pe Hristos. Aşa arata Sfântul Ioan Gura de Aur.

7. A şaptea condiţie canonica pentru cei ce merg la biserică. Când va închinaţi la sfintele icoane, să nu sărutaţi sfinţii pe fata, că-i păcat. Nu-i voie. Dacă sfântul este pictat în picioare, îi săruti picioarele, dacă este pictat pe jumătate, îl săruti la partea de jos.

8. A opta condiţie canonica. Să ştiţi ca după ce da preotul binecuvântare de Sfânta Liturghie, nimeni nu mai are voie să se închine la icoane în biserica sau să mai ducă daruri la altar, că este mare păcat. Când auzi ca zice preotul: „Binecuvântata este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor”, este gata! De atunci fiecare sta la locul lui liniştit, nu se mai duce să se închine. Chiar de-ai venit cu un dar în biserică, cu lumânare şi cu prescura, le dai la urma. Ca din timpul acela preotul intra în Sfânta Liturghie şi nu mai are timp să ia darul. Ca dacă te duci şi el se opreşte de la Liturghie, îi rămân o mulţime de rugăciuni şi are păcat. Deci darurile se dau la biserica pana se da binecuvântarea de Liturghie. De atunci înainte nu mai este voie nici să te închini la icoane, pentru că îi tulburi pe cei care vor să asculte Sfânta Liturghie.

9. A noua condiţie canonica. Creştinii trebuie să stea în genunchi când se sfinţesc preacuratele daruri, când se cânta: „Pe Tine Te laudam, pe Tine bine Te cuvântam...!” Alţii stau în genunchi şi la Evanghelie. Nu-i o greşeală. La Axionul Maicii Domnului şi la Tatăl nostru, atunci se sta. Şi după ce se cânta Tatăl nostru se face sărutarea păcii. Aşa se făcea înainte. Acum în unele biserici ˇs-a uitat. Cei ce au dezlegare şi vor să se împărtăşească cu Preacuratele Taine, trebuie să-şi ceară iertare de la toţi, de la cei mai bătrâni pana la cei mai tineri. Dacă sunt bărbaţi, se duc la cei mai bătrâni oameni din frunte. ˇşi de la care au avut vreo supărare, Doamne fereşte, să ceară iertare: „Iarta-mă frate! Iarta-mă cumetre sau vecine!”

La fel şi femeile să se ducă la cele mai bătrâne şi să ia iertare, să le sărute mana, iar acelea să le sărute pe frunte. Aceasta rânduiala se face înainte de a merge la Sfânta Împărtăşanie. Şi apoi iei o lumânărica aprinsa şi la iconostas o dai în mâna paraclisierului; nu mergi cu ea înaintea preotului, în faţa Sfântului Potir.

Pentru ca în faţa Sfântului Potir, când mergeţi, nu aveţi voie să fiţi cu lumânarea aprinsa, nici să mai faceţi Sfânta Cruce, că-i mare primejdie. Mulţi, făcând cruce, ˇs-a întâmplat că au lovit Sfântul Potir, pe preot, şi au varsat Sfintele. ˇS-a întâmplat în multe biserici. Eu am păţit-o. A venit unul de la Sasca Mare la împărtăşanie; eram staret la Mănăstirea Slatina, şi m-a lovit peste Sfântul Potir şi, dacă nu-l ţineam, îl zvârlea în mijlocul bisericii. Aveam Sfintele în el. Şi tot mi-a varsat cele nouă cete îngereşti. Trei au căzut din acelea. Am avut de făcut canon şi rânduiala.

Un băietan când şi-a făcut cruce, a dat peste Sfântul Potir. Şi dacă nu-l ţineam strâns mi-l varsa tot şi nu mai puteam să fiu preot din cauza asta. A încremenit şi el. Şi doar le-am spus, că erau sute de oameni cu lumânări aprinse: „Nu mai faceţi cruce când ajungeţi în faţa Sfântului Potir, şi lumânările lăsaţi-le colo la iconostas!” Când mergi în faţa Sfântului Potir pui mâinile crucis pe piept. Şi atunci preotul ia cu lingurita Preasfintele şi Preacuratele Taine şi ţi le da sa le mănânci.

10. A zecea condiţie canonica. După ce-ai primit Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos, treci la uşa diaconeasca, ca acolo să-ţi dea anafora şi un paharut de vin. Apoi treceţi la strana sau în pridvor, să vă citiţi molitfele sau rugăciunea de mulţumire după Sfânta Împărtăşanie. Trebuie să ştiţi ca nimeni nu are voie să se împărtăşească dacă nu şi-a citit rugăciunile de împărtăşire (molitfele). Apoi, cele de mulţumire.

Cel ce ˇs-a împărtăşit, nu mai are voie să sărute mana preotului. Pana nu stai la masa nu mai ai voie să săruti nici sfintele icoane, nimic, că ai primit pe Hristos atunci. După masa poţi să săruti mana şi sfintele icoane. După împărtăşanie n-ai voie să scuipi trei zile şi trei nopţi.

Aşa-i după rânduiala canonica. Dar măcar până a doua zi, măcar 24 de ore să ţineţi minte. Dar, trei zile arată cartea. Aşa este după Sfânta Împărtăşanie.

Cei căsătoriţi, care vor să se împărtăşească cu Preacuratele Taine, trebuie să păzească curăţia în familie, măcar trei zile, iar după ce ˟s-au împărtăşit să ţină măcar două zile. Iar în posturi, trebuie să trăiască toate zilele în curaţie.

11. A unsprezecea condiţie canonica. Cel ce a venit la biserica dintr-o familie, se cheamă apostolul familiei. El trebuie să ia sfânta anafora pentru toţi cei de acasă. Cei de acasă n-au voie, Doamne fereşte, în Duminici şi sărbători, să mănânce ceva, pana nu vine cel de la sfânta biserica, să le aducă sfânta anafora, să se împărtăşească cu sfânta anafora în locul Preacuratelor Taine. Ca sfânta anafora pe greceste se cheamă antidoron, adică contra chip, ţine locul Preacuratelor Taine pentru cei ce nu pot să se împărtăşească.

Duminica şi în sărbători, în timpul Sfintei Liturghii, n-ai voie să faci mâncare, că este mare păcat. Fa mâncarea de sâmbătă seara şi pune-o undeva la rece, ca aveţi acum frigidere, şi o încălzeşti când veniţi de la biserică. În caz de mare nevoie, după ce ieşi de la Sfânta Liturghie, ai voie să faci mâncare. Dar în timpul Sfintei Liturghii, când preotul leagă cerul cu pământul şi scoate particele pentru milioane de suflete, tu să nu te apuci atunci să faci mâncare, că-i mare păcat!

Aşa a fost la strămoşii noştri. Întrebaţi bătrânii. că aşa ţineau înainte! Nu se făcea mâncare Duminica. Este mare păcat. Nu-i voie să faci focul şi să faci mâncare când preotul face dumnezeiască Liturghie pentru atâtea milioane de creştini, unde mijloceste iertarea atâtor suflete, şi pentru cei din iad şi pentru cei din ceruri şi pentru cei de pe pământ.

12. A douăsprezecea condiţie canonica. Cel ce a fost la sfânta biserica, când a zis preotul: „Cu pace să ieşim! Intru numele Domnului” şi a făcut otpustul, adică sfârşitul Liturghiei, face trei închinăciuni în mijlocul bisericii şi

merge acasă. De la biserica sa nu se oprească până la uşa lui. Nu cumva să-l ducă diavolul de la biserica la crasma sau la joc, ca atunci e vai de el. A început cu Dumnezeu şi termina cu diavolul. Că aşa face vrăjmaşul: „Da, oare să mă duc pe la cutare cumătru; dar, să mă duc pana la cutare; dar, să merg oleacă la crasma”. Bucuria diavolului că te-a scos din raiul lui Dumnezeu şi te duce în iad, căci crasma este gura iadului. Aşa o numesc toţi Sfinţii Părinţi. Dracul, când ai intrat în crasma îţi bate trei cuie. Primul cui, când ai pus piciorul pe pragul crasmii; al doilea, când ai stat pe scaun la masa, în crasma; şi al treilea, când ai luat primul pahar. Pe urma eşti al lui; te ţine el acolo, nu scapi degrabă. Ţi-a bătut trei cuie. Deci, de la uşa bisericii du-te direct acasă!

13. A treisprezecea condiţie canonica. Când mergi acasă, zi o rugăciune la sfintele icoane şi când toţi stau la masa, tu să le povesteşti ce ţi-a rămas şi ţie în cap de la biserică. „Uite, a fost Apostolul cutare, Evanghelia cutare; preotul a ţinut predica cutare; uite aşa a cantat dascălul, aşa frumos a fost!”, ca să audă şi cei ce n-au putut merge la biserică, din motive binecuvântate.

14. A paisprezecea condiţie canonica. După ce ai stat şi tu la masa, să te odihneşti două ore. Apoi trebuie să te duci în Duminici şi sărbători să faci vizite şi să cercetezi pe cei bolnavi şi săraci. Dacă ştii un bătrân bolnav sau o femeie bolnava sau un copil, sau cineva care zace de mulţi ani, du-te şi-l cercetează, ca auzi ce spune Hristos în ziua Judecaţii: Bolnav am fost şi nu m-aţi cercetat (Matei 25,36). Dacă nu poţi duce un dar cât de mic la cel bolnav, du-te şi-i spune un cuvânt de mângâiere: „Rabda, frate! Roagă-te lui Dumnezeu că te iubeşte! Dumnezeu, pe care-L iubeşte, îl cearta. Şi dacă ai să rabzi în lumea asta, n-ai să mai rabzi dincolo. Aşa a rabdat Iov, aşa a rabdat Lazar!” Deci regula a paisprezecea este să cercetam pe bătrâni şi pe cei bolnavi în Duminici şi sărbători.

Acestea sunt pe scurt cele paisprezece reguli de buna cuviinţa pentru creştinii care merg la sfânta biserica în Duminici şi în sărbători.

CUM ÎNŞALĂ DIAVOLUL PE OM

În cele ce urmează, vom vorbi despre sfatul dracilor; cum îi învaţă dracii pe oameni să amane pocăinţa.

Era un călugăr pustnic, ascet mare în pustie în părţile Alexandriei, cu numele Ilarion, mare sihastru. Avea aproape o sută de ani.

S-a rugat lui Dumnezeu câţiva ani de zile:

„Doamne, să-miarăţi mie care este sfatul dracilor cu care ei câştiga cele mai multe suflete pentru împărăţia iadului! Care-i meşteşugul lor şi metoda de a-i întoarce pe oameni de la calea cea bună, pentru a-i face robi păcatului, şi a-i duce în iad. Cum câştiga ei mai multe suflete pentru iad, decât îngerii păzitori pentru împărăţia cerului?” ˇS-a rugat părintele un an, doi, trei şi nu i-a răspuns Dumnezeu.

Într-o noapte, stand el la rugăciune, în puterea nopţii fiind, afara era luna ca ziua, aude un glas: „Avva Ilarioane!” (+) „Ce este, Doamne?” „Ia Sfânta Cruce în mână, ia toiagul tău, fa semnul Sfintei Cruci, ieşi din chilie şi mergi până în poiana din apropiere şi, când vei ajunge în poiana, stai lângă un copac, acolo. Dar să nu te temi de ce vei vedea! Stai acolo şi uită-te în mijlocul poienii pana voi veni”.

El, când a auzit că l-a învăţat să se înarmeze cu semnul Sfintei Cruci, a cunoscut că este de la Dumnezeu chemarea. ˇS-a dus bătrânul, zicând în minte rugăciuni, şi a ajuns în poiana. Era linişte mare; nu bătea vântul în noaptea aceea. Numai luna şi stelele se vedeau. ˇS-a dus bătrânul călugăr lângă un copac şi stătea luând aminte.

Deodată, vede ca în mijlocul poienii apare un jilţ, un tron împărătesc. Parca era de fulgere, ca para focului. Întâi scaunul a apărut şi ˇs-a minunat. După aceea vede ca vine satana şi se aşază pe scaun. Avea umerii ca nicovala. Pielea îi era ca cerneala, cu peri ca de urs, cu gheare puternice. Avea o coroana făcuta numai din serpi, şi ţinea în mâna un toiag în chip de balaur.

Când l-a văzut, ˇs-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci. Satana ˇs-a aşezat pe scaunul acela şi a bătut de trei ori din palme. Când a bătut, ˇs-a umplut vazduhul de cete

drăceşti. Polcuri de draci, mii şi milioane. Unii, care păreau să fie din cei mai mari, boieri de-ai iadului, stăteau aproape de el. Alţii, deasupra pădurii şi alţii, prin vazduh, cât vedeai, numai cete drăceşti.

Când a văzut călugărul atâta amar de iad acolo şi atâţia diavoli, şi-a adus aminte de cuvântul din chilie, care i-a zis „să nu te temi", ˇs-a înarmat cu semnul Sfintei Cruci şi stătea atent.

Atunci, după ce ˇs-au adunat cât nisipul marii, în toate părţile nu se vedeau decât cete de diavoli, ˇs-a sculat satana în picioare şi a zis:

— V-am adunat în noaptea asta, în miezul nopţii aici, că vreau să fac un examen cu voi. Trebuie să daţi un examen greu. Ştiţi voi de ce v-am chemat?

Şi a zis unul:

— Stăpâne, nu ştim!

— Iată de ce v-am chemat aici. Să iasă la raport fiecare din voi, care ştie cel mai bun meşteşug de a înşela oamenii şi a-i aduce la împărăţia mea. Şi să-mi arate cum înşală el lumea şi cum îl proteste pe om şi-l înşală de-l aduce la munca cea veşnica şi la împărăţia noastră. Care-i metoda, care-i meşteşugul vostru, ca voi în toată lumea, aceasta treaba aveţi, să înşelaţi sufletele oamenilor? Să va văd cât de iscusiti sunteţi voi în a înşela sufletele oamenilor!

Cel ce mă loveşte în gândire, dacă are să-mi spună un sfat cum înşală lumea aşa cum gândesc eu, iată îi voi da sa conducă trei minute iadul, îl voi pune împărat trei minute în locul meu, şi-l voi face mare general peste ceilalţi.

Atunci a ieşit unul din mulţime şi a zis:

— Sa trăieşti, întunecimea ta! Am venit să dau raport, cum înşel eu pe oameni!

— Ei, să vedem!

— Eu, zice el, îi spun omului aşa: „Mai omule, mai du-te la biserică, mai posteste, mai roagă-te, mai fă chiar şi milostenie, şi alte fapte bune. Mai, dar nici cu dracul nu te strica! mai du-te la restaurant, mai mergi la crasma, la

jocuri, la petreceri, la jocuri de noroc, ca şi cu lumea asta să te mai veseleşti!”

Cu aceasta metoda am înşelat pe foarte mulţi. Le dau în gând, ca alta putere n-am! Din iad alta putere nu ni ˇs-a dat nouă. Îngerii din rai au putere de la Dumnezeu numai să-i dea în gând omului să facă bine. Noi avem putere numai să-i dăm în gând omului să facă rău. Dar ca să-l silim, nu putem, ca omul are de sine stăpânirea lui data de Dumnezeu. Nu putem cu sila să-l facem să păcătuiască; numai dacă-i prost şi ne asculta ce-i dăm în gând.

Şi aşa am amăgit pe foarte mulţi. Când ies de la biserică, unii se opresc la cârciuma. Acolo fiecare se întâlneşte cu neamuri, cu prieteni. Mai ia o ţuica, mai ia un pahar; unul mai ia o ţigară, mai vine un lautar să-i mai cante. Din cauza asta omul ˇs-a împiedicat, nu i-a mai folosit nimic că a fost dimineaţa la biserică, căci seara ˇs-a întors de la slujba noastră. Şi tot aşa fac cu fiecare.

Şi a întrebat satana:

— Pe mulţi ai înşelat?

— Sa trăieşti, întunecimea ta, pe mulţi!

— Ai înşelat pe cei mai proşti decât tine, dar n-ai făcut nicio isprava.

— De ce, întunecimea ta?

— Tu îl spui omului să mai meargă şi la biserică, să mai meargă şi la cârciuma, să meargă şi la petreceri, să meargă şi la locuri sfinte, să mai citească, să se mai roage, pe urma să meargă la distracţii nepermise, dar Hristos îi spune în Evanghelie: Nimeni nu poate sluji la doi domni! adică şi mie şi Lui.

L-ai îndemnat tu, poate omul n-a fost pregătit sufleteşte şi se duce de câteva ori, dar după o vreme vine îngerul şi-i da în gând: „Mai omule, nu poţi umbla pe două cărări; ori cu dracul, ori cu Dumnezeu”. Şi omul, fiind certat de frica lui Dumnezeu, se lasa. „Mai, ma ţin de una, că nu este mântuire umbland pe două cai!”

— Ai păţit aşa?

— Am păţit şi aşa!

— Vezi! Ţi-am spus eu că tu ai înşelat pe cei mai

proşti decât tine. Deci să ştii că n-ai răspuns bine.

Şi a chemat pe un comandant, de acei mari, un căpitan şi i-a zis:

— Ia-l în spate du-l în adunare şi dă-i zece toiege la spinare şi să-l trimiţi în fundul iadului că-i prost!

L-a bătut, în loc să-i mulţumeasca! Nu i-a plăcut sfatul lui. Cauta altul mai bun.

Iese altul la raport:

— Sa trăieşti, întunecimea ta! Dacă nu te-oi mulţumi eu, altul nu te mulţumeşte.

— Sa te văd, viteazule! Cum te cheamă?

— Scarabuta ma cheamă.

— Cum înşeli tu pe oameni?

— Iată cum, maria ta. Eu îi spun omului aşa: Mai omule, nu este Dumnezeu, nu este drac, nu este înger, nu este iad, nu este rai, nu este munca veşnica, nu este slava veşnica, totul este aici în lumea asta! Dacă ai ce mânca şi ce bea şi ai femei şi bani mulţi, dacă ai cinste de la oameni. casa şi bogaţii multe, aici este raiul. Şi dacă n-ai, aici este iadul. Deci atâta-i, cât îi omul pe lumea asta.

— Şi ai înşelat mulţi?

— Mulţi am înşelat!

— Şi tu ai înşelat pe cei mai proşti decât tine. Ştiu eu că ai înşelat, dar pe cei prosti, ca pe cei ce ştiu Scripturile nu poţi să-i înşeli. Pentru ca Scriptura îi spune omului că este Dumnezeu, că este drac, că este înger, este iad, este rai, este munca veşnica, este slava veşnica, este pedeapsa pentru păcat, este răsplata pentru fapta buna în ceruri. Scriptura este plină de acest fel de învăţături şi cei care o citesc, nu te cred pe tine. Ba şi mai mult. Dumnezeu, când l-a sadit pe om a pus în sufletul şi trupul lui simţirea de Dumnezeu. Cât de pagan ar fi cineva, simte că este o putere nevăzuta în sufletul lui şi aceasta este conştiinţa. Conştiinţa îl mustra când face rău şi-l bucura când face bine. Şi glasul conştiinţei nu poate fi un reflex al materiei, ceva material, că-i de natura nevăzuta. Conştiinţa este glasul lui Dumnezeu în om şi, îndată ce a greşit, îl mustra: „De ce ai făcut aşa?” Poate să nu-l mustre nimeni. Poate să

nu-l vadă nimeni când face păcatul. Oricând greşeşte, aceasta lege pusă de Dumnezeu lui Adam întâi, numita şi legea firii sau a conştiinţei, îl mustra imediat. Uneori aşa de tare îl mustra, dacă este păcatul mare, încât îl da aproape în deznădejde. Se împlineşte atunci cuvântul care spune în psalmi: Intru mustrări pentru fărădelege ai pedepsit pe om şi ai subţiat ca pânza de păianjen sufletul sau (Psalm 38,14 – 15). Adică se subţie nadejdea ca pânza unui păianjen şi, de mare mustrare de cuget, mai ca-şi pierde nadejdea.

Conştiinţa, dacă se patează cu multe păcate, aşa de tare îl mustra pe om uneori, că se face lui aceasta mustrare chinuirea chinuirilor. Din cauza conştiinţei nici nu poate mânca bine, nici nu mai poate dormi, nici pace nu mai are, nici nu se poate ruga. Conştiinţa roade, roade ca şi cariul în lemn. „De ce ai făcut şi de ce ai maniat pe Dumnezeu cu asemenea păcate?”

Deci, degeaba îi spui tu că nu-i Dumnezeu, căci conştiinţa îi spune şi, după conştiinţa, îi spune şi Scriptura. Tu zici că-l înveţi pe om că nu-i Dumnezeu, că nu-i drac, că nu-i înger, că nu-i iad, că nu-i rai, dar conştiinţa îi spune că este şi Scriptura este plină de mărturii din care se arata că exista Dumnezeu, că este înger, este munca veşnica, este slava veşnica. Deci şi tu – i-a zis satana la acel cu raportul, care se lauda ca prin acest sfat înşală multă lume – eşti prost şi nu aduci mare aport pentru împărăţia iadului; nu aduci mare folos!

Aşa a păţit şi acest drac care a venit cu al doilea raport înaintea satanei, cum a păţit şi cel dintâi care se lauda că a făcut mare isprava. Adică în loc să-l laude, să-l facă mai mare peste multe cete de draci, l-a bătut şi cu ruşine l-a trimis în fundul iadului, că-i prost şi nu ştie să însele pe oameni. A înşelat, dar a înşelat prea puţin şi prea puţine suflete a dus la iad! A păţit şi acest diavol ca şi cel dintâi care învaţă pe om să meargă şi la biserică şi la crasma şi să facă şi de-ale lui Dumnezeu şi de-ale satanei. Deci şi acesta a ieşit rău.

Şi acum dintre cetele dracilor care erau de fata a

chemat pe altul la raport. Şi era o tăcere între polcurile dracilor, că erau milioane de demoni în jurul pădurii şi a poienii aceleia, şi nu ieşea niciunul, că se temeau că vor pati ce au păţit ceilalţi, ca, în loc de lauda, îi bate şi îi trimite în fundul iadului.

Satana stătea pe scaun şi aştepta să mai iasă vreo unul la raport, zicând:

— Dacă cel ce iese a treia oară, ma loveşte în gândire, adică îmi spune un plan de-a câştiga suflete pentru împărăţia iadului, mai bun decât al celor doi care mi-au dat raportul mai înainte, atunc şi eu pe acela îl voi face general peste multe oştiri drăceşti şi-l voi pune să stea pe scaunul meu de împărat al iadului trei minute.

După ce-a zis satana aşa, din polcurile cele nenumărate de draci n-a vrut să mai iasă nimeni, pentru că se temeau să nu patească ce au păţit ceilalţi doi, care au raportat mai înainte şi nu i-a plăcut lui.

Totuşi după un timp iese unul ghebos, cu patru rânduri de coarne, un picior de rata, unul era de cal. Avea semnele iadului pe fruntea lui, coada era lunga, de nu ştiu câţi metri în urmă. Şi când a ieşit, ˇs-a dus înaintea satanei, cum stătea pe scaun acolo în mijlocul poienii, şi i-a spus:

— Sa trăieşti, întunecimea ta!

Satana îl întreabă:

— Cum te cheamă?

— Sarsaila, ma cheamă!

— Ehei, te văd bătrân şi grebanos. Mi se pare ca ştii tu ceva meşteşuguri de a înşela suflete, să le aduci la împărăţia mea.

Sarsaila a spus:

— Nici întunecimea ta nu ştii ce ştiu eu!

— Sa te văd! Mi se pare că eşti mare meşter de-a câştiga suflete.

— Nici tu nu ştii ce ştiu eu! Eu am un meşteşug, că am îmbătrânit în lupta cu sufletele oamenilor de atâtea mii de ani, prin care multe suflete duc la iad. Cum cad primăvara fulgii de zăpada, aşa cobor în iad suflete în

fiecare zi.

— Şi cum ai reuşit să aduci atâtea suflete la împărăţia mea?

— Eu n-am să spun nici ca diavolul cel dintâi, care a ieşit la raport, pentru că se întâmpla cum ai zis întunecimea ta. Omul ştie ca nu poate sluji la doi domni şi îndată îl câştiga îngerul de partea lui. Dar, nici n-am să-i spun omului, ca celălalt prost, că nu-i Dumnezeu, nu-i drac, nu-i înger, nu-i iad, nu-i rai. Nu! Pentru ca Scriptura spune că este şi Dumnezeu şi drac şi înger şi iad.

Eu atât îi spun omului: „Mai omule, este Dumnezeu, este drac, este înger, este munca veşnica pentru păcat şi slava veşnica pentru fapta buna dar mai ai vreme! Eşti prost? Chiar de azi începi fapta bună?”

Dacă-i copil îi spun: „Mai baiete, tu de acum ai de trăit! Vine tinereţea, trebuie să te căsătoreşti, trebuie să petreci în lume! Nu cumva să-ţi pierzi tinereţea aşa degeaba, doar viaţa trebuie trăita!”

Iar dacă-i tânăr îi spun: „După ce te vei căsători şi îţi vei face o gospodărie, după aceea ai să începi fapta buna. Acum mănâncă, bea, distrează-te, fa toate răutăţile, ca doar eşti tânăr. Te va ierta Dumnezeu, ca El ştie neputinţa omului. Pentru pocăinţa mai lasa pe mâine, lasa pe poimaine, lasa pe la anul, mai încolo!”

Îl învăţ pe om să amane pocăinţa de azi pe mâine, de mâine pe poimaine! „Ce milostenie vrei să faci acum? Taci din gura! Te pocăieşti aproape de moarte! Vrei să postesti acum, să-ţi cheltuieşti sănătatea trupului? Lasa la bătrânete, ca postul este pentru cei bătrâni! Vrei să te rogi? Să pierzi tu atâtea ceasuri rugându-te lui Dumnezeu? apoi acum ai treaba. Iată, ai să creşti copii, ai de făcut casa şi zestre la fete, ai de însurat şi maritat. Ai atâtea!

Şi-l încurc cu grijile vieţii şi tot îi spun: „Lasa pe altă dată”. Când vine îngerul şi-i spune: „Mai, omule, fa un praznic pentru morţi!” Eu îi spun: „Dar eşti prost? Acum ai de îmbrăcat copiii, ai de făcut nunta, ai de făcut cutare!” Îngerul vine şi-i spune: „Mai, omule, ia începe a posti posturile de peste an, şi miercurea şi vinerea!” Eu îi spun:

„Nu posti că îţi pierzi sănătatea! Tu trebuie să munceşti, să aduni averi, ai de crescut copii!”

Sau vine îngerul şi-i spune: „Mai omule, spovedeste-te şi lasa păcatul, lasa desfrâul, lasa beţia, lasa tutunul, lasa înjurăturile!” „Ei, dar de pe acum? Mai încolo, aproape de moarte, m-oi spovedi la un preot, ma va dezlega şi gata. Doar cartea spune să te apuce sfârşitul cel bun, dar până atunci poţi petrece aşa!” Cu aceasta ma asculta toţi, zice diavolul, şi fapta buna tot o amâna de azi pe mâine.

Sfânta Scriptura spune altfel. Duhul Sfânt îi trezeşte pe oameni, zicând: Astăzi de veţi auzi glasul Lui, să nu vă învârtosati inimile voastre (Evrei 37,8). Şi cum am spus, glasul lui Dumnezeu în om este conştiinţa, care-l mustra pentru păcat şi-i spune: „Omule, părăseşte păcatul! Lasă-te de furat, lasă-te de curvit, lasă-te de înjurat, lasă-te de beţie, lasă-te de fumat, lasă-te de lucruri rele, de zavistie, de pizma, de cearta”.

Dumnezeu îi porunceşte azi, iar noi îi spunem lui: „Nu astăzi, ci mâine, poimaine, la bătrânete!”

Şi-i zicem aşa: „Dă-mi mie ziua de azi şi tu ia-o pe cea de mâine!” Şi aşa, zice, este păcatul la om, cum ai lua un cui mare şi cu o barda începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două, trei, cuiul îl poţi scoate uşor. Dacă-l baţi pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl baţi de tot, trebuie să crapi lemnul! Aşa-i şi păcatul! Se bate în fire prin obişnuinta. Şi dacă omul nu lasa azi păcatul, când este proaspăt, cu cât se învecheşte, cu atât mai greu se poate dezobişnui de dansul.

Văzut-ai în arama rugina verde? Arama dacă o curăţai în fiecare zi, strălucea ca aurul! Însă, dacă ˇs-a lăsat ani de zile, a prins rugina verde, n-o mai poţi spala cu nimic în lume, numai dacă o topeşti. Aşa-i sufletul când îmbătrâneşte în păcat. Dacă nu a lăsat azi păcatul, să nu creadă ca mâine sau poimaine îl lasa mai uşor. Ca, pe măsura ce trece vremea, păcatul se învecheşte, se bate în fire şi obiceiul devine a doua natura; obişnuinta se face a doua fire şi omul face păcatul vrând-nevrând, şi cu mare

nevoie se mai dezbara omul de păcat, după ce ˝s-a învechit în el!

Obişnuinta, după legile canonice ale Bisericii, este a zecea treapta a păcatului, ca de aici urmează deznădejdea, penultima treapta. Şi când l-am văzut pe om că ˝s-a obişnuit cu păcatul, un an, doi, zece, nu ştiu câţi, este al meu pentru totdeauna! Şi aşa reuşesc eu să-i înşel, ca mii şi milioane de oameni amâna pocăinţa de azi pe mâine, şi toţi se robesc de păcat; căci păcatul care nu l-a lăsat azi, mâine poimaine tot prinde rădăcini şi este tot mai greu. Iar când vrea omul să lase păcatul, păcatul se ridica cu mare putere asupra lui: „Eşti prost, mai? Cu mine ai traitt Cum să te laşi de mine? Ce mai este? Să trăieşti cum te învăţ eu şi cum te-ai obişnuit cu mine!”

Aşa, cum ţi-am spus mai înainte, am învăţat şi am înşelat atâtea suflete, încât acestea cad în iad cum cad fulgii când ninge, cu un singur sfat: „Oameni buni, pentru fapta buna mai este vreme; nu fiţi prosti să începeţi chiar de azi sau chiar din ceasul acesta!”

Deci, vă spun, întunecimea ta, acesta-i sfatul şi meşteşugul meu şi am o ceata în iad de mii şi sute de mii de ucenici de-ai mei, pe care i-am învăţat aşa, şi-i trimit în tot pământul să şoptească omului la ureche: „Omule, pentru fapta buna mai este vreme. Maine, poimaine, peste un an, peste doi, la bătrânete”. Şi am reuşit şi reuşesc. Du-te şi vezi în iad câţi am pogorat şi pogor cu acest sfat!

Atunci satana a zis:

— Bravo! Cel mai bun sfat, să-l înveţi pe om să amane pocăinţa de azi pe mâine: „Chiar azi vrei să te spovedeşti? Chiar azi vrei să te împărtăşeşti? Chiar azi vrei să faci milostenie? Nu vezi că n-ai timp? Lasa pe mâine!”

Acum, pentru că m-ai lovit în gândire, îţi voi da coroana şi toiagul meu, să stăpâneşti trei minute iadul, şi toţi să învăţaţi de la el acest videsug, ca să aduceţi cât mai multe suflete în împărăţia mea, ca să se chinuiască cu noi în vecii vecilor.

Călugărul, după ce-a văzut şi a auzit toate acestea, a văzut pe satana ca a bătut de trei ori din palme şi ca o

scânteie ˇs-a stins în vazduh şi n-a mai văzut nimic, nici nu ˇs-a mai auzit nimic. Şi el a rămas uimit de cele ce a auzit, cum instruieşte satana pe ucenicii lui şi pe cei fără număr draci din iad, ca să-i înveţe pe oameni să amane pocăinţa.

Atunci a venit îngerul Domnului şi i-a zis:

— Avva Ilarioane!

— Ce este, Doamne?

— De trei ani de zile te rogi lui Dumnezeu ca să-ţi arate cum înşală dracii pe oameni şi cum îi duc în împărăţia iadului! Iată ai văzut cu ochii tai şi ai auzit cu urechile tale cum! Du-te la chilia ta, la un caiet, pune mâna pe condei şi scrie tot ce-ai văzut, tot ce-ai auzit cu urechile tale, să rămână pentru neamurile ce vor veni, pentru cele din urmă, acest meşteşug al satanei. Căci trebuie să ştie toată lumea, ca cel mai bun sfat al dracilor de-a câştiga suflete pentru împărăţia iadului, este de-al învaţă pe om să amane fapta buna de azi pe mâine, de mâine pe poimaine, de la tinereţe la bătrânete, pe patul morţii, şi aşa să-i ducă pe toţi în iad! Amin.

5Ă NU JUDECAM PREOŢII!

În anul 1954, am fost invitat la Bucureşti la un profesor universitar, Alexandru Mironescu, să vorbesc într-o sala, unde erau peste 50 de persoane, numai miniştri, generali, colonei, profesori, doctori, ingineri, farmacisti, numai oameni din clasa de sus. Era şi părintele Daniil Tudor. El a aranjat ca să predic, împreună cu părintele Benedict Ghius şi părintele Petroniu Tanase.

După ce-am intrat acolo, întâlnirea religioasă a început, aşa cum se cuvenea, cu rugăciune. La un moment dat, se ridica o doamnă şi spune:

— Prea Cuvioase părinte, eu nu pot pune în aceiaşi cantar pe toţi preoţii!

— Dar cine eşti dumneata de cântăreşti preoţii? Ai stat pe scaunul lui Hristos?

— Dar, Prea Cuvioase, părintele cutare-i sfant, părintele cutare, care a fost la închisoare, a fost un sfant, dar ceilalţi preoţi care nu poartă uniforma, care se bărbierese, care fumează, eu nu-i pot pune în acelaşi

cantar.

— Dar, cine ţi-a dat voie să-i pui în acelaşi cantar dumneata şi să cântăreşti preoţii? Că n-ai voie să cântăreşti pe nimeni, ca zice aşa Scriptura: Nu judecaţi, şi nu veţi fi judecaţi (Matei 7,1). Eu pe nimeni n-am voie să judec, pentru ca judecătorul nostru este Hristos.

— Vreau să vă spun, ca ęu mi-am pierdut evlavia la unii preoţi şi eu cred că n-au toţi acelaşi har.

— Rău ai gândit! Dumneata trebuie să ştii e dacă ar fi aşa cum zici, n-ar mai fi preoţi pe fata pământului, fiindea toţi greşesc. Dar nu-i aşa. Zic Sfântul Ioan Gura de Aur: „A preotului este numai a deschide gura, şi harul lucrează”.

De vei vedea preot beat, căzut în şanţ, du-te şi-i săruta mana şi îndată te-ai umplut de harul lui Dumnezeu! Că nu se amesteca niciodată păcatele lui cu harul lui Dumnezeu, care l-a luat la hirotonie, ca atunci n-ar mai fi har. Preotul nu lucrează în virtutea sa personala, ci în virtutea harului care l-a primit. Dacă n-a fost vrednic, la judecata ia mai mare munca decât creştinii, ca cei tari, tare se vor cerca; căruia i ˇs-a dat mult, mult se va cere; şi mai mult va fi bătuta sluga aceea care a ştiut voia, decât cea care n-a ştiut (Luca 12,48).

Dar acest lucru este al lui Hristos, nu-i al tău. Noi ne plecam harului lui Dumnezeu, că ai auzit ce a spus Mântuitorul la popor. El, ca Dumnezeu, îi mustra pe carturari şi pe arhierei, dar poporului nu i-a dat voie să-i mustre. Ai auzit ce-a spus? Pe scaunul lui Moise şi al lui Aaron au şezut carturarii şi fariseii, arhiereii şi preoţii; tot ce va învaţă ei să faceţi, să faceţi, ca ei legea lui Dumnezeu învaţă, dar după faptele lor să nu faceţi, ca ei zic şi nu fac (Matei 23,2 – 3).

Evanghelia îţi da voie să faci ce zice preotul, când te învaţă de bine, iar dacă vezi la el ceva că nu-i bun, nu face. Mântuitorul spune asta. Pentru ca el are să dea seama înaintea lui Dumnezeu dacă n-a făcut, şi eu am să dau seama înaintea lui Dumnezeu, dacă am auzit un cuvânt bun şi nu l-am făcut.

Dar nu le-a dat voie să judece, pentru ca harul lui

Dumnezeu nu se duce de la preot, numai dacă ai auzit că l-a caterisit. Şi când este caterisit, încă darul nu se ia. Atunci este ca un soldat care are la dansul sabie, are pusca, are pistol, dar n-are voie să le folosească, că i se ia numai administrarea harului, nu harul lui Dumnezeu, numai lucrarea harului. El, în ziua judecaţii, tot ca preot se va judeca.

Ia sa vă dau un exemplu: Pune dumneata într-un castron de marmura un pumn de galbeni de aur şi pune şi cenuşa. Ia o caldare de apa şi toarnă peste ei. Ce se întâmpla cu cenuşa? S-a amestecat aurul cu apa? A intrat cenuşa în aur? N-a intrat. Aurul este alta fire şi cenuşa alta. După cum nu se amesteca aurul cu cenuşa, aşa nu se amesteca la preot păcatele lui cu harul care este dat de la Dumnezeu, măcar de ar fi el cât de păcătos.

LUCRAREA CONŞTIINŢEI

Cel mai adânc glas în inima noastră este conştiinţa, glasul lui Dumnezeu din om, care ne îndeamna numai la bine şi ne opreşte de la rău, şi al doilea este sufletul cuvântului. Sufletul cuvântului este cuvântul cel din launtru, aşezat de Dumnezeu în inima, cu care vorbim – ca nu vorbim sonor. Acesta se cheamă şi „sufletul cuvântului”, cum spune Sfântul Ioan Damaschin. Cuvântul aşezat de Dumnezeu în inima omului de la zidirea lui, cu care vorbim tainic, nu cuvântul sonor.

Cuvântul sonor este îmbrăcămintea cuvântului din inimă. Cuvântul sonor ne face să vorbim. Dar acela este aşezat în inima tainic. Vezi ca stai şi vorbeşti ceasuri întregi singur. Citeşti o carte numai cu gândul, fără să mişti limba. Acesta-i sufletul cuvântului. Cuvântul cel tainic aşezat în inimă. El este pus de Dumnezeu acolo. Prin el vorbim cu Dumnezeu tainic; şi în rugăciune şi oricând. Punem la cale toate problemele. Acesta lucrează împreună cu conştiinţa, este glasul lui Dumnezeu din om.

Dacă am greşit, ma mustra. Dacă am făcut bine, ma bucura totdeauna. Da, este pus de Dumnezeu în om cuvântul cel înăuntru aşezat. Acesta-i cuvântul tainic care lucrează cu conştiinţa, fără să mă mustre nimeni. Am

greşit, nimeni nu ma mustra. Acela însă, nu!

Spune Sfântul Ioan Gura de Aur: „Conştiinţa este judecător drept. N-o poţi potoli nici cu parale, nici cu maguleli, nici cu nimic”. Poate să-ţi dea unul tot globul.

În măsura în care am împăcat conştiinţa noastră, ca să nu ne mustre pentru păcat, în măsura aceea ne simţim uşori şi foarte aproape de Dumnezeu. Căci conştiinţa îţi spune imediat dacă mai are ceva pe ea, căci îndată te îngreuiezi. Conştiinţa lucrează intreit, cum spune Sfântul Dorotei. Ea lucrează fata de materie, fata de Dumnezeu şi fata de noi înşine.

Cum, fata de materie? Bunaoara eu ţi-am dat o haină de pomana şi ţi-am spus ˇs-o cruţi, să nu-ţi baţi joc de ea. O porţi, dar ˇs-o păstrezi. Şi dacă vezi că ai rupt-o prea devreme, te mustra cugetul: „Mai, n-am făcut cum a zis acela!”

Tot fata de materie: Tu te apuci să cheltuieşti prea mult pe mâncare, pe băutura şi altul n-are ce mânca, săracul! Conştiinţa îţi spune: „Vezi? Tu vrei să trăieşti bine în lumea asta, dar altul este flamand şi n-are ce mânca!” Conştiinţa fata de materie totdeauna te ţine aproape.

Fata de Dumnezeu, conştiinţa totdeauna sau se încarca sau se uşurează, dacă nu am pocăinţa şi lacrimi pentru păcate.

Fata de mine, conştiinţa ma mustra pentru păcat. Măcar de-ar fi cu gândul, cu cuvântul, sau cu fapta.

Conştiinţa este judecător drept. Dumnezeiescul Ioan Gura de Aur spune: „Nu ţi-a pus ţie Dumnezeu judecător dinafară, să-l poţi momi cu parale, să-i dai atâta, ca să te facă pe tine drept. Acest judecător este pus înăuntru, nu-l putem momi cu nimic!”

Auzi ce spune Sfântul Dionisie Areopagitul: „Ştiinţa gândului curat este veselia veseliilor, şi ştiinţa gândului pătat este chinuirea chinuirilor”. Poate să-mi zica mie toată lumea ca ęu sunt sfant, că sunt bun, că sunt cutare, dacă conştiinţa îmi spune: „Ia seama că eşti păcătos, eşti leneş, eşti plin de păcate”, n-o poţi împaca.

Dacă toată lumea ma lauda, însă conştiinţa de ma

judeca vinovat, gata, eu sunt cel mai chinuit om! Ştiinţa mea este chinuirea chinuirilor, că am de-a face cu ştiinţa lui Dumnezeu din mine, care nu cruta, care socoate lucrurile drept totdeauna, şi ne arata slăbiciunile.

Iar dacă conştiinţa este nepătata, toată lumea sa ma ocarasca, toată lumea să spună tot ce-i mai rău despre mine, mie nu-mi pasa. Mie îmi place când nu ma judeca în conştiinţa Dumnezeu. Dacă pe mine nu ma judeca conştiinţa pentru păcat, şi dacă nu ma judeca Dumnezeu în conştiinţa, eu am toată veselia! Aceasta este ce spune Evanghelia: Fericiţi veţi fi când vă vor ocari pe voi oamenii şi vă vor prigoni, şi. vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine. Pentru cine? Pentru adevăr. Şi nu ne arata numai să nu ne scârbim, ci: Bucuraţi-vă şi va veseliţi, ca plata voastră multă este în ceruri.

Aşa este, dacă nu este pătata conştiinţa, nu te supara. Iar dacă ţi-i pătata şi te mustra conştiinţa, o poţi împaca. Du-te la mărturisire la un preot, te dezleagă de păcate şi te-ai uşurat. Apoi te pazesti să nu mai faci şi aşa te poţi împaca cu conştiinţa. Împăcându-te cu conştiinţa, te-ai împăcat cu Dumnezeu şi totdeauna vei avea odihna şi pace în suflet.

NUNTA CREŞTINA

Nu toată nunta dintre oameni şi nu la toate confesiunile religioase nunta este taina. Aşa la protestanţi, la catolici, la anglicani şi la alte multe confesiuni şi popoare, nunta n-are putere de taina. Este numai un simbol la dânşii, un act de prietenie şi o dovedinta oarecare între soţ şi sotie. Dar niciunde n-are nunta putere harica de Taina şi nu este atât de cinstita ca în Biserica dreptmaritoare de Răsărit.

Ca nunta să fie cu adevărat taina mare şi sfinţita trebuie să ştiţi ca nunta are unsprezece reguli canonice. Şi numai atunci când se face după aceste reguli nunta este adevărata nunta creştineasca şi adevărata Taina mare.

Nunta este rădăcina firii omeneşti, cum o numeşte dumnezeiescul Apostol Pavel. El spune aşa: Dacă rădăcina este sfânta, sfinte vor fi şi ramurile. Iar dacă rădăcina este

sălbatica, sălbatice şi rele vor fi ramurile ei. El numeşte nunta Taina, că este una din cele şapte Taine. Dar nu taina, ci taina aceasta mare este – zice de nunta –, iar eu zic vouă: în Hristos şi în Biserica. Dacă ˇs-a făcut cununia în biserică, ea închipuieşte unirea cea duhovnicească din ceruri a Bisericii cu Hristos.

Nu după ce ţi-ai bătut joc, te uneşti prin cununie cu o fecioară. Te-ai dus să faci armata şi dai buzna sa te însori. Dacă faci aşa, nu-i bine! Cununia este de 2000 de ani în Biserica lui Hristos. Taina lui Hristos este numai când se face cununia în biserica.

Când am fost la Ierusalim, am fost la Cana Galileii, unde ˇs-a prefăcut apa în vin; ca prima minune a făcut-o Mântuitorul la nunta din Cana. De aceea nunta a ridicat-o la rangul de Taina, cum este Sfânta Împărtăşanie, Botezul, Spovedania, Sfântul Maslu, Preoţia, tot aşa de mare Taina este şi nunta.

Acolo am fost şi am văzut vasele de piatra unde ˇs-a prefăcut apa în vin şi le-am sărutat. Sunt două vase de cremene, galbene. Evanghelia spune ca şase vase au fost; două le-am văzut la Sfânta Ana la muzeu, două la Cana şi două ˇs-au pierdut de 2000 de ani. Aceste vase în care Mântuitorul a prefăcut apa în vin sunt puse în biserica; ele au icoane frumoase şi perdele de aur, să se închine lumea, să sărute icoanele şi pe urma aceste vase. Dar Taina Nunţii pe care o fac creştinii azi, vai şi amar de noi! Cum ˇs-a stricat sfinţenia acestei Taine! Cum ne-am depărtat de sfinţenia Tainei acesteia, cât cerul de pământ!

Ca să vă daţi seama de aceasta, ascultaţi cu atenţie care sunt cele unsprezece reguli canonice ale nunţii creştine ortodoxe, după canoanele Bisericil lui Hristos.

1. Prima condiţie sau rânduiala canonica, şi aici vorbim din cuvântul Sfântului Ioan Gura de Aur, este să nu se ia neamuri în căsătorie.

Preotul bisericii este părintele întregului sat sau al parohiei. Voi, când o să vă căsătoriţi fetele sau băieţii, sunteţi datori să vă duceţi întâi la preot. Preotul trebuie să ştie întâi şi-ntai cate nunti are în sat.

A vorbit un băiat cu o fată, dar trebuie să se ducă la preot. Dacă preotul are multe familii în comuna, cum se întâmpla în multe locuri şi nu ştie care-i ruda unul cu altul, poate pune pe uşa bisericii un anunţ: „Vă rugăm pe toţi enoriasii să ne comunicaţi, dacă aceşti doi tineri nu sunt rude!” Dacă enoriasii nu spun când ştiu, este păcatul lor. Spiţa de rudenii şi arborele genealogic al unei familii se împarte în cinci: Rudenie suitoare şi coborâtoare, colaterala, din cuscrie, din dumnezeiescul Botez şi din fii adoptivi. Rudeniile suitoare sunt: tata, bunicul, străbunicul, ras-strabunicul. Cele coborâtoare sunt: feciorul, nepotul, strănepotul şi ras-stranepotul. Acest fel de rudenii nu se pot lua niciodată în căsătorie, pentru imposibilitate de vârsta. Are dreptul ras-strabunicul să ia în căsătorie pe o ras-stranepoata, dar ea trebuie să fie de 16 ani, iar el de 100 de ani. Deci vă daţi seama că nu se poate lua din cauza vârstei. Deci acestea nu se pot lua, la infinit.

Rudeniile colaterale, care fac cruce cu cele de sânge, cele suitoare şi coborâtoare, adică: tata, băiatul (sora), varul întâi, varul al doilea şi varul al treilea. Tata cu mama sunt de gradul întâi; fratele cu sora sunt gradul al doilea; verii întâi sunt gradul al patrulea; verii al doilea sunt gradul al şaselea. Toţi aceştia n-au voie să se ia în căsătorie unul cu altul. De abia verii al treilea se pot lua, care sunt gradul al optulea. Deci verii al treilea se pot lua în căsătorie.

Cine intra în aceasta rudenie colaterala, iarăşi intra în rudenie de sânge. Să ţineţi minte! Va spune preotul din sat, dar, fiindcă aţi venit pe aici, vă spun şi eu. Rudeniile din cuscrie, din două şi trei neamuri în laturi. Adică: un bărbat a fost căsătorit cu o femeie, ˇs-au încuscrit părinţii femeii cu părinţii lui. Sunt rudenii din două laturi. Dar dacă-i moare femeia şi bărbatul ia alta femeie, au devenit trei neamuri în cuscrie, că ˇs-a mai încuscrit şi cu părinţii celei de-a doua femei. Aici se opreşte căsătoria pana la gradul cinci, la gradul şase dezleagă Sfinţii Părinţi.

Rudeniile din dumnezeiescul Botez. Acestea rudenii

sunt oprite să se ia în căsătorie pana la gradul şapte inclusiv. Nasul, dacă a botezat un copil, băiatul acela, dacă a crescut, nu poate lua pe fiica nasului, dar nici pe fata fiului, nepoata de la fiu. De abia poate lua pe strănepoata nasului. Tot aşa şi dacă acest băiat al naşilor ar avea un băiat, nu poate lua pe fata nasului, ci numai pe nepoata nasului.

Apoi mare păcat fac preoţii şi creştinii aceia care pun naşi mulţi la nunta, cum am auzit prin Bucovina, că au pus 40 de naşi la o nuntă. Nebunie nemaipomenita! Toţi se fac rudenii. Copiii lor nu se mai pot lua în veac în căsătorie.

Cine v-a învăţat să puneţi mulţi naşi la nunta? Ca să iasă parale multe? Te duci în gheena, în iad! Atât aveţi voie, un nas să puneţi; nasul cu sotia lui (dacă sunt cununaţi religios). Atât! Un singur nas să se pună la nunta. Vă arăt eu dogmele şi canoanele Bisericii; eu sunt cu mana pe Pidalion şi pe pravilele bisericeşti. Deci să nu se mai facă păcatul acesta! Şi pe preotul care îngăduie aceasta, Biserica îl osândeşte. Ştiţi voi cât de mare păcat este amestecarea rudeniilor din dumnezeiescul Botez? Este mai mare decât cel de sânge. Am să vă dau o pilda. Dacă ˇs-ar ajunge la nebunia aceasta să păcătuiască tatăl cu fiica sa, îi opreşte 20 de ani de Sfintele Taine. Iar dacă a trăit cu fina din botez, îl opreşte 25 de ani, că este mai mare rudenia din botez decât cea de sânge, că este rudenie duhovnicească.

Trebuie să ştiţi lucrul acesta, că vă băgaţi în gheena, dacă va puneţi naşi mulţi şi vă faceţi rudenii şi pe urma copiii sau nepotii voştri se iau în căsătorie. Voi răspundeţi!

Rudenia din fii adoptivi. Ai luat un băiat, l-ai adoptat, l-ai trecut pe numele tău, el poartă numele tău în societate. Acela este al tău. Cum este băiatul tău, aşa-i şi acela înaintea lui Dumnezeu, după ce l-ai înfiat. Deci copilul acela, dacă are o soră sau un frate, nu poate să ia pe un copil al dumitale sau dacă ar avea un nepot. Tocmai strănepotul lui poate să ia pe strănepoata dumitale, iarăşi pana la spiţa a patra. Trebuie să ştiţi acestea, pentru ca mult se încarca bietul suflet.

Nunta celor care ˇs-au luat din rudenii are numai două leacuri, grele amândouă, după Sfântul Vasile cel Mare: „Cine ˇs-a încurcat cu rudenie în căsătorie, ori se desparte – chiar dacă ar avea copil, că-i desparte Biserica –, ori să trăiască ca fraţii în curăţenie până la moarte!”

Deci, de orice nuanţa şi spiţa de rudenie este cineva, dacă păşeşte peste rudenii şi se iau în căsătorie, se face incest şi amestecare de sânge şi este blestem şi nenorocire pe ambele famili care ˇs-au încuscrit, şi pe tinerii care ˇs-au luat în căsătorie.

2. A doua condiţie canonica a nunţii ortodoxe este să se învoiască tinerii; să se placă mirele şi mireasa, băiatul şi fata. Mare păcat şi mare greşeala fac părinţii care dau fata după cine nu-i place, sau obliga pe fecior să ia cutare fata, pentru că are avere multă, sau că-i frumoasă, sau cine ştie ce alte condiţii.

Aceşti părinţi care îndeamna copiii să se căsătorească împotriva voinţei lor, sunt nişte ucigaşi care-i baga în ispita, ca ei numai de ruşinea părinţilor se iau, la stăruinta lor şi apoi nu se plac şi se despart. Şi toate păcatele care urmează din aceasta despărţire se datorează părinţilor care i-au îndemnat şi cad pe umerii lor. Odată ce ˇs-au învoit tinerii, este de la Dumnezeu.

3. Dar este şi a treia rânduiala a nunţii canonice. Trebuie să se învoiască şi părinţii lor, atât ai băiatului, cât şi ai fetei. Nu-i binecuvântarea lui Dumnezeu dacă tinerii se plac unul pe altul şi părinţii nu se împaca. Deci, atunci nunta este Taina, când Dumnezeu le da în gând şi Părinţilor şi tinerilor să se învoiască la nunta. Atunci este nunta binecuvântata, când se învoiesc şi tinerii şi părinţii, când fac tocmeala de bunăvoie între aceasta cuscrie şi între copiii lor.

4. A patra rânduiala a nunţii canonice. Tinerii să se căsătorească foarte devreme. După canoanele Bisericii, după învăţătura Sfântului Ioan Gura de Aur, trebuie să se căsătorească băiatul când este de 15 ani şi fata când este de 13 ani.

Dar pentru ce aceasta? V-aţi pus întrebarea? Iată de

ce: Pentru ca să nu gresească pana la căsătorie, să se ia spurcati. Ca nunta-i cinstita, când amândoi sunt fecioreinici, şi băiatul şi fata. Biserica apara neprihanirea întotdeauna şi curăţia. Are mare grija, nu cumva să se ia în căsătorie după ce-a căzut în păcat băiatul sau fata cu cineva. Că nu mai este „Doamne ajută” în căsătorie. Iar dacă acum, după legile statului, ˇs-a hotărât să fie fata de 16 ani, este buna şi aceasta rânduiala. Că nu-i prea tânăra, este numai potrivita. Şi băiatul n-ar trebui să treacă de vârsta de 18 ani sau cel mult 20, dar să se păzească cu mare tărie pana la căsătorie în feciorie, cum i-au făcut mamele lor.

5. A cincea rânduiala a nunţii canonice. Înainte de-a face nunta, cu cel puţin o săptămână înainte, trebuie să meargă la duhovnic pentru spovedanie părinţii mirelui şi ai miresei şi cu feciorii lor, mirele şi mireasa, să fie pregătiţi pentru împărtăşanie. Dar să facă o spovedanie aşa cum trebuie, scrisa, ca spovedania este al doilea botez. ˇS-o faci bine, spunând tot ce-ai făcut, de când erai mic copil şi până a venit vremea sa te însori sau să te măriţi.

6. A şasea rânduiala a nunţii canonice. În ziua când are să fie nunta, trebuie să meargă la biserica mirele şi cu mireasa, părinţii băiatului care se numesc socrii mari, şi părinţii fetei, adică socrii mici, să asculte cu mare evlavie şi cu mare frica de Dumnezeu toată dumnezeiască slujba a Bisericii, Utrenia, Sfânta Liturghie, predica şi toată rânduiala.

7. A şaptea rânduiala a nunţii canonice. În ziua când are să-i cunune, dacă preotul, la mărturisire, i-a găsit vrednici pe aceşti doi tineri să le dea Sfânta Împărtăşanie, adică să-i împărtăşească cu Trupul şi Sângele Domnului. Ei, în ziua nunţii, primesc două taine, anume Împărtăşania şi Cununia.

8. A opta rânduiala canonica a Bisericii lui Hristos pentru nunta cea adevărata, creştina, este ca preotul duhovnic, care i-a mărturisit pe aceşti tineri şi cunoaşte viaţa lor, dacă ştie ca, Doamne fereşte, unul din ei a căzut în păcat până la cununie, mirele sau mireasa, n-are voie să-

i pună cununia pe cap, pentru că face păcat de moarte. Ce credeţi dumneavoastră, ca acea cununie se pune de fantezie, de mândrie, ca să ne vadă oamenii că ne incununează Biserica? Vai de capul tău, dacă te-a incununat, fiind nevrednic, ca spre osânda te-ai incununat!

Biserica lui Hristos, care este „stâlp şi întărirea adevărului”, incununează numai pe cei feciorelnici, care şi-au păzit fecioria pana la nunta, şi băiatul şi fata, cum i-a făcut mama lor. Numai acelora Biserica are voie să le facă aceasta mare cinste de a le pune cununa pe cap, aceasta cununa a biruintei asupra păcatului trupesc, asupra patimilor şi a stricăciunii, ca ˇs-au luptat în viaţa cu post, cu rugăciune şi cu înfrânare şi ˇs-au păzit să fie biserica a Duhului Sfant, şi se incununează pentru că au biruit păcatul!

Înainte vreme, când un stăpânitor sau un împărat câştiga o împărăţie, având o oarecare biruinta sau o mare bravura, era obiceiul să-l incununeze. Aşa şi la aceasta taina. Biserica incununează pe cei biruitori, pe cei viteji, care ˇs-au luptat până la cununie să ţină fecioria neatinsa de păcatele trupeşti, spurcate. Biserica, care-i trupul lui Hristos, stâlp şi întărire a adevărului, nu incununează curvari şi preacurvari, ci numai oameni sfinţi, care şi-au păzit trupul şi sufletul sfant până la cununie. Iar dacă preotul ştie de la spovedanie ca ori mirele ori mireasa a căzut în curvie, să nu-i pună cununia pe cap! Să i-o pună numai mirelui, dacă el a fost cinstit, sau numai miresei.

O, ce bine ar mai fi aceasta! Ar vedea toată biserica cine-i cu musca pe caciula! Ar cunoaşte toţi cât de cinstit a fost când va vedea pe mireasa cu cununia pe cap şi pe mire nu, sau invers. Iar dacă amândoi au căzut, preotul n-are voie să le pună nici unuia cununia pe cap. Citiţi pe Sfântul Ioan Gura de Aur (Omilia 9, la 1 Timotei) şi pe Sfântul Nicodim Aghioritul (în „Hristoitia”, Cuvântul IV, pag. 80 – 82).

Preotul care pune cununia pe cap la oamenii curvari, care au fost căzuţi, sau la a doua nunta, este sub canon. N-are voie! Face lucruri necanonice şi neaprobate de Biserica

lui Hristos.

Am auzit ca acum se pune cununia şi la a doua nunta la unii. Cine te-a învăţat? Cine îţi da voie să faci aceasta? Sunt unii care au pretenţia sa le pună cununia pe cap după ce ˟s-au saturat, bărbaţii de femei şi femeile de bărbaţi. Nu mai ai de ce să-i pui cununa! Poate să fie spovedit de o sută de ori, dacă a căzut, este căzut; nu mai este feciorelnic. Dacă-i spovedit, este oprit şapte ani de împărtăşanie. Să facă canon, dar nu să-i pună cununa pe cap. Numai la prima cununie şi dacă sunt feciorelnici are voie să le pună cununia pe cap.

9. A noua rânduiala a nunţii canonice. Nunta nu se face cu lautari, Doamne fereşte! îl pui pe dracul să cante la taina lui Hristos? Taina este nunta! Citiţi canonul 117 al Soborului din Cartagina şi alte canoane, care osândesc pe creştinii care fac nunti cu lautari. Şi zice acolo, ca dacă cineva a pus lautari la nunta, preotul să nu stea la nunta aceea, imediat să plece, pentru că nu se poate împaca lucrarea lui Veliar (diavolul) cu a lui Hristos! Dacă eu ţi-aş citi molitfa de spovedanie (când îl spovedesc pe om, el săracul începe să-şi spună păcatele), şi tocmai atunci ar veni unul cu cobza lângă tine, acolo, când te spovedeşti, ce-ai zice: „Uite, mai, dracul nici aici la spovedanie nu ma lasa!”

Taina este spovedania, Taina este şi nunta. Ce pui pe dracul să cante la taina lui Hristos? Cine te-a învăţat? Care-s lautarii nunţii? Ştiţi voi? Dascălii bisericii şi coristii. Nu dau voie canoanele Bisericii ca nunta sa se facă cu lautari. Preotul, după ce i-a cununat pe tineri şi a terminat Sfânta Liturghie, dacă este invitat la nunta, la masa de cununie, să vină. Mirele şi mireasa, de la biserica până acasă, merg cu cununiile pe cap. Unde se pune masa de cununie, mirele să stea în dreapta preotului cu socrii mari şi mireasa în stânga cu socrii mici. La masa de cununie trebuie să se servească numai trei feluri de bucate şi trei pahare de vin, mai mult nimic, iar în timpul acesta preotul trebuie să dea porunca dascălilor şi coriştilor să cante rânduielile de la nunta şi alte slave potrivite de la slujbele

bisericeşti, care se cuvin la aceasta sfânta şi mare Taina a nunţii.

Acolo dascălul zice Tatăl nostru, preotul binecuvânteza masa de cununie, cum aţi văzut ca facem noi la mănăstire, şi stau la masă.

Am zis trei pahare de vin, dar nu cumva paharul să-l faci de jumătate de litru şi să zici că-s trei! Iată Sfântul Teodor Studitul arata cât de mare să fie paharul la nunta şi chiar pentru toţi cei ce beau vin: „Iar paharul să nu ia mai mult de patru uncii „(+). Deci un pahar de vin la nunta să aibă 32 de grame. Oleacă mai mare ca cel de rachiu. (+) Uncia romană avea opt grame

Atât ai voie să iei la nunta, trei pahare de câte 32 de grame, adică abia 96 de grame. Trei pahare care le iei la nunta nu au voie să aibă mai mult de 100 de grame de vin.

Asta-i beţia de la nunta. Ca nunta-i taina, nu-i balamuc şi teatru drăcesc, unde să se îmbete şi se taie cu cuţitele ca nebunii şi unde se fac cele mai mari desfrâuri şi răutaţi şi bătăi şi înjurături. Aceea nu-i nunta, ci teatru. Şi mai rău decât teatru este. Pentru că este teatru drăcesc, ca-şi bate satana joc de dânşii, ca în loc de taina sfânta, o fac prăvălia satanei!

Un fel de bucate şi un pahar de vin. Preotul, după primul fel de bucate, ia paharul, îl blagosloveste (+), şi urează întâi la mire şi mireasa căsnicie fericita, copii cuminţi, sănătate, ferire de primejdii şi de boli, de scarbe, de ura, de răutate, şi să trăiască socrii mari, socrii mici şi nunii mari care au cununat şi toţi comesenii care stau la masă. (+) binecuvântează

Pe urma, din acest pahar, mai întâi gusta preotul, apoi gusta mirele şi mireasa; ca preotul este împărtăşit cu Preacuratele Taine şi ei sunt împărtăşiţi. Acest pahar este mai mult sânge decât băutura.

După aceea se serveşte al doilea fel de mâncare şi da al doilea pahar de vin. La al treilea pahar, preotul ţine o predica scurta şi canta axionul Maicii Domnului şi apoi mulţumirea.

După ce ˇs-au ridicat de la masa, dascălul zice

rugăciunea de mulţumire, preotul binecuvântează rămăşiţele şi fărâmiţurile, ia un pahar de vin, îl închina în cinstea mirelui şi a miresei şi a socrilor mari şi mici şi le urează căsnicie fericita, spor, sănătate, copii cuminţi şi sănătoşi.

Dacă sunt mai multe nunti, de aici preotul merge şi acolo. Deci a noua condiţie, nunta sa se facă fără lautari.

10. A zecea rânduiala a nunţii canonice. Dacă mirele şi mireasa n-au avut impedimente şi le-a dat voie să se împărtăşească cu Sfintele şi Preacuratele Taine, carnea lor şi sângele lor ˝s-au amestecat cu Carnea şi Sângele lui Iisus Hristos, ca preacuratele taine sunt cu adevărat Trupul şi Sângele Domnului; şi fiindea au primit în ziua nunţii două taine, şi Cununia şi Sfânta Împărtăşanie, n-au voie să se împreuneze unul cu altul trei zile şi trei nopţi după nunta, dacă vor să le meargă bine toată viaţa lor şi să fie adevăraţi creştini.

Mirele, pentru paza, trebuie să doarmă în camara cu tatăl sau, aşa spune cartea, şi mireasa cu mama ei, şi pe urma sunt liberi să se împreuneze pentru naştere de copii şi înmulţirea neamului omenesc, cum a rânduit Dumnezeu la Facere, când a zis: Creşteţi şi va înmulţiţi şi umpleti pământul şi-l stăpâniţi.

11. A unsprezecea rânduiala a nunţii. Voi credeţi ca nunta-i cioaca-cioaca şi troaca-troaca, ca porcii? Ehei… Taina-i nunta. Cinstita este nunta şi patul neîntinat şi Hristos pe amândouă le-a binecuvântat, zice marele Apostol Pavel. Toată viaţa creştinul, de când se cununa şi până la moarte, n-are voie să se împreuneze cu sotia lui decât numai marţea şi joia, dacă nu-i post şi dacă nu-i sărbătoare atunci.

Şi doctorii de azi, după ştiinţa, arata ca cei mai sănătoşi copii devin din aceasta ca bărbatul să nu aibă contact cu sotia decât de două ori pe săptămână. Chiar şi ştiinţa vine în ajutor Bisericii şi adevereste acest lucru, cei ce se împreună prea des slăbesc puterea şi vigoarea copiilor şi devin, pentru plăcerile lor, anormali. Lunea se ţine curăţenia pentru sfinţii îngeri păzitori şi pentru

sănătate. Miercurea şi vinerea pentru preasfintele şi înfricoşatele patimi ale Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiindea miercuri L-a vândut şi vineri L-a răstignit şi a curs preascumpul Sau sânge şi a udat Crucea pe Muntele Golgotei pentru păcatele noastre, Cel ce a făcut cerul şi pământul. Sâmbătă se ţine curăţenia pentru cinstea Maicii Domnului şi pomenirea raposaţilor noştri. Iar Duminica pentru preasfânta şi slavita înviere a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin care ˚s-a mântuit tot neamul omenesc. Iar marţea şi joia sunt lăsate pentru împreunarea soţului cu sotia, de când începe ziua, de la miezul nopţii. Deci de luni seara de la miezul nopţii este dezlegare pana marţi noaptea la miezul nopţii. Tot aşa şi joi.

Deci pentru înmulţirea neamului omenese, pentru întărirea societăţii umane, pentru natalitatea cinstita a poporului nostru să se ţină cont şi de hotărârea Bisericii şi de a doctorilor care spun ca numai de două ori pe săptămâna bărbatul să aibă contact cu femeia, şi numai pentru naştere de copii.

Aceasta-i rânduiala a unsprezecea canonica a nunţii.

— Acum vă întreb pe voi, se mai fac astăzi nunti de acestea?

— Nu, părinte!

— Ştiu şi eu ca nu! De aceea va scoateti ochii, de aceea va îmbolnaviti, de aceea divorţaţi, de aceea face unul la dreapta şi altul la stânga; de aceea unul se duce la alte femei, şi femeia la alţi bărbaţi şi bătăi şi stres şi beţii şi urgii şi moarte!

V-am spus la început a nunta este rădăcina firii omeneşti şi dacă rădăcina a pornit prost şi-i sălbatica şi stricata – ca ˚s-au luat doi care sunt satui, femeia de bărbat şi bărbatul de femeie –, de la început rele sunt şi ramurile. Să nu aşteptaţi fericire în căsătorie sau linişte sau împăcare sau avere sau cinste, ci blestem, sfada, săracie, boala şi toate răutăţile care vin din necinstirea Tainei Nunţii.

Nunta aceea este numai de forma! Rădăcina este

blestemata şi stricata, că-i rădăcina de preacurvari, nu rădăcina de oameni sfinţi şi feciorelnici. De aceea se strica toată societatea şi toate familiile, din cauza că nu se ţine rânduiala lui Hristos la nunti. Iar nunta, în loc să fie taina mare, cum zice marele Apostol Pavel, este o amărăciune şi o sălbăticie a firii omeneşti.

Care din creştini au frica lui Dumnezeu şi vor auzi aceste cuvinte şi vor pazi cu sfinţenie aceste rânduieli canonice lăsate de Biserica lui Hristos, aceia vor avea cei mai fericiţi copii pe lume, cei mai sănătoşi, cei mai cuminţi, cei mai talentaţi şi, totodată, această familie va avea cinste şi de la oameni şi de la Dumnezeu şi va fi pilda de urmat în familie, în societate, în ţara şi oriunde.

Copiii aceştia sunt înzestraţi de Dumnezeu cu toate darurile, pentru că au venit pe lume pe calea pe care a lăsat-o Dumnezeu. Am câteva famílli care se spovedesc la mine şi au făcut nunta exact după rânduiala Bisericii şi mai sunt şi altele în ţară.

Să vă ajute Dumnezeu să ţineţi cu mare tărie la aceste rânduieli, dacă vreţi să fiţi creştini buni, cetăţeni buni ai ţării şi oameni de mare folos ai Bisericii lui Hristos. Prin aceşti oameni, dacă se vor respecta aceste reguli, va trăi şi tara, va trăi şi Biserica, şi Duhul lui Dumnezeu le va fi în ajutor în veacul de acum şi în cel viitor. Amin.

IDOLUL NOROC

Am văzut pe unele pomelnice pe care le aduceţi, ca pomeniti pe dracul Noroc, zicând: „pentru norocul fetei, pentru norocul băiatului, pentru norocul familiei”. Ce mi-ai pus pe dracul pe pomelnic? Voi ştiţi cine a fost noroc? Cel mai mare demon, care a secerat milioane de suflete. Voi vedeţi ca pana la venirea lui Iisus Hristos, China care se închina la idoli, India şi Japonia şi Insula Java şi atâtea state care se închina încă la diavoli, lui Brahma, lui Buda, lui Krishna, lui Zoroastru şi la toţi dracii? Voi ştiţi ca pana la venirea Domnului, oamenii sălbatici şi nebuni pentru fiecare păcat aveau un zeu?

Marte, zeul războiului. Când aduceau statuia lui, îndată trebuia să facă război să omoare cât mai mulţi

oameni, ca aşa-i plăcea.

Venera, zeiţa discordiei. Când îi aducea statuia, trebuia ca toţi să se sfădeasca şi să se bată, ca aşa-i plăcea zeiţei discordiei.

Nemfis, zeiţa frumuseţii. De-acolo ne-au rămas cerceii şi podoabele femeieşti. Când o aducea, îi punea cercei de aur, îi punea în nas verigi de aur, îi punea margele de aur, şi toţi trebuiau să fie pudrati, cu zorzoane şi cu inele şi cu cercei şi să joace în faţa ei. Ca aşa-i plăcea zeiţei Nemfis.

Apoi Afrodita, zeiţa desfrâului. Îi aducea statuia ei şi o trăgeau într-o pădure deasa şi acolo bărbaţii cu femeile făceau cele mai mari urgii înaintea ei, că aşa îi plăcea ei, desfrâul şi urgiile. Era Neptun, zeul apelor, Uranus, zeul pământului.

Era şi Moloh, zeul fericirii, la romani, la sumerieni şi la cartaginezi. Cum era acest zeu Moloh sau noroc, cum îi zicem astăzi? îi purta statuia într-o căruţa cu două roti, făcuta din arama sau din argint. În spatele zeului Noroc avea un cuptor de arama şi în faţa lui o tigaie de arama; şi-i dădea foc lui Noroc pe la spate, pana se înrosea şi tigaia şi el. Popii lui purtau în mâini nişte securi mari, ascuţite.

Ce jertfa primea Noroc? Numai copii sugari de la mamele lor. Veneau în satul tău, de unde eşti tu. Trăgeau căruţa lui Noroc cu tigaia roşie, înfierbântata şi strigau, batand din palme: „Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfa lui Noroc! Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfa lui Noroc!…” Auzi nebunele de femei, ziceau una alteia: „Cumătra îţi dai copilul? „Îl dau, ca să am noroc!”

Lua muierea copilul de la tata, îl dădea în mâna slujitorului idolesc, îl tăia bucăţi şi îl punea în tigaia lui Noroc să se friga. Până la 40 – 50 de copii punea odată în tigaia aceea. Mirosea în urma lui numai a friptura de copii proaspeţi.

Aşa a secerat dracul Noroc milioane de copii. ˇS-au dus mamele lor în fundul iadului! Acolo stau în vecii vecilor că au dat jertfa lui Noroc.

Voi nu vedeţi ce zice Isaia? „Vai de cei ce fac masa

dracilor şi aduc jertfa lui Noroc”. Şi voi, creştinilor, scrieţi noroc pe pomelnic. Vai de mine! Mare nebunie, mare rătăcire! N-ai pe Dumnezeu? Pui pe dracul Noroc? Numai ce auzi pe beţivi la crasma zicând: „Hai noroc, cumătre!” Uneori vezi creştini pe drum că se saluta: „Hai noroc, vecine!”. Dacă l-ai întreba cine-i Noroc, nu ştie, dar ştie să-l pomenească. Mai chemi pe dracul Noroc, după atâtea mii de ani? Te închini la satana? Zi: „Bună ziua, cumătre! Bună ziua, vecine! Buna seara, mătuşa!” Când zici, bună ziua, araţi ca Dumnezeu e bun. Vă rog să nu-l mai puneţi pe pomelnicele voastre şi nici să nu-l mai pomeniti pe idolul „Noroc”!

INIMA DE MAMA

Care-i cel dintâi şi cel mai de folos gând al omului în viatla asta şi ce-i trebuie omului ca să se mântuiască? Pe lângă credinţa dreapta îi trebuie aceste trei lucruri, după învăţătura Sfinţilor Părinţi: să aibă către Dumnezeu inima de fiu, către sine minte de judecător, iar către aproapele să aibă inima de mama. Iată, aşa trebuie să fim noi, fiii lui Dumnezeu după dar! Noi avem darul punerii de fii prin dumnezeiescul Botez. Biserica este mama noastră duhovnicească, care ne-a născut pe toţi prin apa şi prin Duh. Prin dumnezeiescul botez avem punerea de fii, darul înfierii, fii după dar ai lui Dumnezeu, nu după fiinţa, ca după fiinţa numai unul este, Hristos.

Dar dacă suntem fiii lui Dumnezeu după dar şi dacă zicem lui Dumnezeu: „Tatăl nostru, Care eşti în ceruri”, apoi cum este un fiu adevărat al unui părinte pe pământ? Un copil adevărat, care într-adevăr iubeşte pe tatăl sau şi nu cu viclenie, ci cu toată inima, el se teme tare să nu-l mahnească pe tatăl sau, nu de frică, ci ca nu cumva să-l supere pe cel care i-a dat fiinţa şi l-a născut şi l-a crescut.

Îndată ce a greşit acest copil, aleargă la tata şi îşi cere iertare. „Iarta-mă, tata, că am greşit!” Şi-i foarte bucuros când tata îl iarta şi-i spune: „Dragul tatii, fii atent, să nu mai greşeşti!” Aşa trebuie să avem şi noi grija fata de Tatăl nostru cel din ceruri.

Noi suntem fiii lui Dumnezeu după dar, fiii Tatălui

Ceresc. Avem un Părinte acolo care priveşte spre toate popoarele lumii, cum zice psalmul: Ochii Lui spre neamuri privesc. Genele Lui cercetează pe fiii oamenilor (Psalm 10,4). Iar Mântuitorul ne învaţă: Voi tata să nu numiţi pe pământ! De ce? Unul este Tatăl vostru, cel din ceruri (Matei 23,9).

Ai auzit ca Tatăl are toată zidirea cea de sub cer şi cea din cer; Tatăl, Care a făcut toate din cer şi de pe pământ? Deci când îl suparam, măcar atât respect să avem, cum are un copil cuminte către tatăl sau, ca, îndată ce-a greşit, îşi cere iertare. Aceasta ne trebuie şi noua ca o condiţie a mântuirii.

Să avem către noi minte de judecător. Cum? Să ne judecam pe noi totdeauna: „Ce gândim noi, îi place lui Dumnezeu? Ce vorbim noi, îi place lui Dumnezeu? Ce facem noi acum, îi place lui Dumnezeu? Ce intenţionam noi, oare îi place lui Dumnezeu?” Şi dacă conştiinţa, care este oglinda sufletului, ne spune ca nu, atunci să încetam de a gândi aceste lucruri, de a le vorbi şi de a le pune în plan să le facem.

Aceasta înseamnă sa se judece omul pe sine, ca auzi ce spune dumnezeiască Scriptura: De se va judeca omul pe sine, nu mai cade în judecata lui Dumnezeu (1 Corinteni 11,31). Şi dacă îţi spune conştiinţa ca da, atunci este bine, căci avem mărturia conştiinţei noastre bune. Apoi să avem ştiinţa gândului curata despre ceea ce gândim sau vorbim sau facem.

Al treilea plan spre mântuire şi datorie prea mare şi sfânta este să avem către aproapele inima de mama. Aşa se cere, să iubim pe toţi oamenii din lumea asta, precum o mamă îşi iubeşte pe toţi copiii la fel. O mamă bună, care-i adevărata mama, dacă ar avea şi zece copii, ea ţine la toţi deopotrivă.

O mamă bună este ca o closca, care, aţi văzut, chiar dacă are 30 de pui, şi numai unul dacă i-l iei, îţi sare în cap. De ce? Este tot al ei. Aşa face şi o mamă bună!

Ea când pune mâna pe varga şi loveşte copilul, mai tare o doare pe dansa decât pe copil. Ea îl loveşte cu atâta

mila! Şi, ca să nu se facă rău, îl bate cu varguta. Şi nu-l bate din ura, ci din dragoste îl bate, ca să se facă bun.

Este un proverb creştinesc: „Unde da mama, creste!” Ea din dragoste cearta pe copii şi foarte mult îi iubeşte. Uneori se mânie, se face că-i ocaraste, pune mâna pe varga, în tot chipul, ca să-i facă buni. Cearta şi pe cei buni şi pe cei rai, dar în vreme de primejdie uita toate. Care este adevărata mama, îşi pune sufletul pentru toţi.

Şi dacă ar avea unul beţiv, rău, înjurator şi n-o asculta, Doamne fereşte, dacă l-ar vedea ca a intrat în apa şi se ineaca, sau în foc, sare după dansul! Moare odată cu dansul ca să-l scoată. Nu mai ţine minte că l-a supărat. Uita toate, uita ca a necăjit-o. Moare pentru dansul. Când striga: „Mama, nu ma lasa, „ea uita totul. Pentru ce? Că-i mama adevărata, iar copilul este rupt din inima ei şi nu poate să-l lase, când îl vede în necaz.

Iată aşa trebuie să facem şi noi. Tot omul din lume este aproapele nostru. Cum face o mamă bună, care îşi pune sufletul pentru copii, aşa trebuie să iubim şi noi pe toţi deopotrivă şi să ne punem sufletul pentru ei. Să fim exact ca o mamă bună cu toţi, şi cu cei buni şi eu cei rai; să nu facem deosebire, să-i iubim pe toţi ca pe noi înşine.

În aceasta privinţa o să vă spun o istorioara cu inima de mama, ca să vedeţi pana unde merge inima de mama.

Era o biată mama tânăra. A murit soţul ei în război cu persii. Era din Grecia şi i-a rămas un copilaş. Ea, femeie serioasa, cu frica lui Dumnezeu, a hotărât în inima ei să nu se mai căsătoreasca. A dus viaţa cinstita, în curaţie, în post, în milostenie, în cercetarea bisericil şi a crescut copilaşul ăsta Toată mângâierea ei era copilul.

Aşa l-a crescut biata mama dintr-o fărâmatura de carne, cu multă dragoste, ca o mamă când are unul singur şi când nu are, mai ales, nici soţ. L-a învăţat scoala, mă rog, ţinea la el ca la ochii din cap. Dar, crescând copilul, creştea şi grija mamei.

Aşa a trecut tinereţea copilului şi a făcut armata. Mama, pana la armata, l-a crescut ca pe o fată mare în casa ei. Era cel mai cinstit din tot satul, cel mai cuminte.

Niciun cuvânt n-a zis împotriva mamei, nici n-a mahnit-o vreodată; nimic nu făcea ceva fără sfatul mamei.

Dar, o, răutatea lumii! Când a venit din armata, i ˇs-a schimbat mintea. A început să nu mai asculte de mama. A început să nu-şi mai arate dragostea faţă de mama ca mai înainte; se ducea seara prin sat şi venea tot mai târziu. Mama se topea de scârba acasă. Aprindea candela la Maica Domnului şi făcea metanii: „Maica Domnului, pazeste-l!” Şi când venea Ioan mai târziu, ca Ioan îl chema, îl zicea:

— Dragul mamei, Ioane, unde ai stat tu aşa de târziu, ca mare scârba am avut? Uite, ai mâncare calda, ai camera ta grijita. Eu am plâns, ca tu n-ai fraţi; te vei fi întâlnit cineva, ai fi greşit sau nişte oameni rai te-or bate.

Dar el a început, ca niciodată, să vorbească împotriva:

— Mama, lasă-mă în pace! Ce mă pazesti ca pe copii? De acum înainte eu ştiu să mă port în lume!

Niciodată nu vorbise el aşa. Mama se topea când auzea.

— Vai de mine, dragul mamei! Dar eu pentru că te urase îţi spun asta? Eu te iubesc! Dar ma tem, ca numai pe tine te am, singura mea nădejde! Dacă nu te mai văd, mai bine să mor şi eu!

Să vedeţi ce ˇs-a întâmplat.

În satul vecin era o fată rea, blestemata, trăgeau mai mulţi. A început să se ducă şi el acolo. Mamă-sa nu ştia nimic.

— Unde te duci tu? l-a întrebat ea. Eu am auzit că te duci la vrăjitoarea aceea. Vai mie, mai bine muream, decât să aud aceasta!

El, în loc să asculte, a zis:

— Lasă-mă, mama! Ce mă pazesti? Eu ştiu să-mi port caciula de-acum!

Niciodată în viaţa nu vorbise aşa cu mama lui. Iar ea se topea de plâns, că nu mai avea ce să-i facă. Ce ˇs-a întâmplat? Blestemata aceea de vrăjitoare a auzit de la alţii ca mama lui nu-l lasa să vina pe la dansa. Odată,

mergând el la casa ei, i-a spus:

— Ia asculta, mai! Să-mi spui drept, pe cine iubeşti mai mult? Pe mine sau pe mama ta? El, fermecat la minte de muierea aceea blestemata, sta oleacă şi zice:

— Pe tine te iubesc mai mult!

— Eu nu cred! a zis ea. Du-te acasă şi, dacă ma iubeşti pe mine mai mult decât pe maică-ta, în noaptea asta să vii cu inima mamei tale la mine! Faci aşa sau nu? A stat oleacă şi, îndemnat de satana, a zis:

— Şi aceasta o fac!

Şi ˇs-a dus din fata ei şi a venit acasă. Mama, săraca, îi pregătise mâncarea, îi încălzise camera şi plângea la Maica Domnului să-l aducă sănătos acasă. Iată ce pregătea mama pentru dansul şi iată ce pregătea el pentru mama lui!

Ce contrast era aici? Ce fărădelege nemaipomenita? Mama îl aştepta plângând, să-l păzească Dumnezeu de primejdii şi el vine să-i scoată inima.

Vine acasă. Trecuse de miezul nopţii. Mama i-a ieşit în cale:

— Dragul mamei, dar acum se vine? Vai, multă grija am avut de tine!

El nu vedea nimic. Se uita în stânga şi-n dreapta prin casă, după cuţit. Şi vede cuţitul cel mare din bucătărie. Ia cuţitul în mână, o ia pe mama de grumaz, să nu răcnească, şi o junghie în inimă.

Biata mama ˇs-a dus! Sângele a înăbusit-o, ˇs-a stins mama cea scumpa, care se jertfea pentru el!

Ce-a făcut? auzi pana unde l-a dus satana! A spintecat sânul stâng al mamei, a scos inima mamei, a pus-o într-un castron, a spălat-o de sânge, a îmbrăcat-o pe mamă-sa cu haine de moarte, a culcat-o pe pat, a încuiat uşa şi a luat inima mamei lui în basma şi a pornit prin pădure să o ducă vrăjitoarei, ca să-i arate că o iubeşte mai mult.

Aţi văzut, când merge un om repede prin pădure, dacă-i pădurea deasa, te lovesc crengile. El mergea repede, ca pana la ziua sa vina înapoi, să nu afle nimeni

crima pe care a făcut-o, şi totodată ˇs-o încredinţeze pe aceea că o iubeşte mai mult decât pe mama lui.

Mergând el repede cu inima mamei într-o basma alba, o creangă din pădure ˇs-a arcuit şi l-a lovit peste ochiul drept; şi-l durea şi a pus mâna la ochi. Atunci aude din inima mamei, care era în basmaua alba: „Puiul mamei, te doare rău?”

Atunci de abia ˇs-a trezit el! „Vai, mama, cum am ajuns pana aici? Unde sunt eu? Unde ma duc? Mama scumpa, mama buna, cum ţi-am scos inima ta de la loc şi încă te mai doare pentru durerea ochiului meu?” Şi a început a plânge groaznic.

Atunci a văzut că-i fermecat şi ˇs-a întors înapoi, când a auzit glasul mamei din inima: „Puiul mamei, te doare rău?”

A venit acasă – mai era un ceas-doua pana la ziua –, a desfăcut pieptul mamei, a pus inima la locul ei şi apoi a început să strige tare că a murit mama lui. Se făcea ziua şi au auzit vecinii.

— Ce-i, mai Ioane?

— A murit mama!

— Dar cum se poate?

— Mama mea a murit! Mama mea a murit!

A venit lumea să-l mângâie, dar el nu se putea mângâia, ca mai era un semn dumnezeiesc. Din sfert în sfert de ora, unde se ducea, auzea glasui mamei: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?” Când auzea glasul mamei, era cea mai grea pedeapsa pentru el!

Atunci toată lumea se mira, oare de ce plânge el aşa de tare disperat după mama, ca de obicei bărbaţii sunt mai tari de fire! Dar el ştia de ce plânge, ca auzea glasul mamei, care îl mustra cu mila: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?”

Ce ˇs-a întâmplat? ˇS-a dus repede la două bătrâne şi le-a adus să o scalde pe mama. Când a scăldat-o, a văzut că este junghiata în inima:

— Mai Ioane, mama ta a fost junghiata!

El, când a auzit, ˇs-a topit de plâns, că ştia cine

ajunghiat-o. A îmbrăcat-o, după trei zile a înmormântat-o; dar el, în loc să se liniştească, mai tare plângea şi bocea, încât toată lumea zicea: „Iată cât de mult a iubit el pe mama lui!” Dar el ştia şi auzea glasul mamei mereu, mereu, care îl mustra şi zicea: „Dragul mamei, de ce m-ai omorât?”

După ce şi-a pus mama în mormânt şi-a adus aminte şi zicea, plângând, în casa: „Mama scumpa, mama buna, cum te luptai tu cu mine! Cum te luptai să mă scoţi din ispite, să mă duci la mănăstire, şi acum am rămas singur”.

Ce-a pus Dumnezeu în mintea lui? Să se ducă singur la un duhovnic de mănăstire şi să se spovedească: „Ma duc, ca mama săraca voia sa ma scoată din ispite şi eu nu cunoşteam atunci! Ma duc eu!” A încuiat uşile şi ˚s-a dus la un mare duhovnic al unei mănăstiri şi a căzut cu fata la pământ:

— Părinte, eu sunt cel mai rău om din lume, cel mai mare criminal! Bătrânul l-a liniştit, i-a citit molitfa de spovedanie, l-a spovedit, şi el i-a spus duhovnicului cum a omorât pe mama lui buna. Iar duhovnicul, om înţelept, i-a zis:

— Fiule, nu te deznădăjdui de mântuirea ta! Dar să ştii ca cine omoară pe mama sau pe tata, treizeci de ani nu poate lua Sfintele Taine!

— Părinte, a zis el, dar altceva se întâmpla. Aud glasul mamei de câteva ori pe ceas, care zice: „Pulul mamei, de ce m-ai omorât?”

Şi a zis duhovnicul:

— Tot bine vrea să-ţi facă, ca să-ţi aduci aminte de crima pe care ai făcut-o şi să te pocăieşti, ca măcar, dacă nu te-a avut în lumea asta, să fii cu dânsa dincolo!

— Cum să mă pocaiesc, părinte?

— Iată cum, fiule. Dacă vrei să te faci călugăr, canonul se scade la jumătate, adică la 15 ani!

— Ma duc! Nu-mi mai trebuie căsătorie, numai să mă ierte Dumnezeu!

— Du-te, fiule, plânge-ţi păcatul şi te va ierta Dumnezeu!

— Ma duc, părinte!

A vândut toate, şi-a luat două rânduri de haine, a dat casa de pomana la o văduva şi ˇs-a dus la o mănăstire de pe malul Iordanului. Aici a bătut în poarta.

— Ce doreşti, frate?

— Am venit să-mi plâng păcatele! Oare ma primeşte părintele staret aici?

— Primim doar mănăstirea este spital duhovnicesc pentru orice păcătos! Mănăstirea îi vindeca pe toţi!

L-a primit, şi ca nou începător l-a pus la încercare la cele mai grele ascultări. La bucătărie, la trapeza, la grădina, la îngrijirea bolnavilor, la slujba dobitoacelor. El făcea cu atâta dragoste, şi numai plângând, aducându-şi aminte de păcatele lui şi cum şi-a omorât mama.

Dar, pe măsura ce se pocaia el în mănăstire şi făcea ascultare, glasul mamei venea mai rar. La câteva zile îl mai auzea. Mai târziu, la câteva luni, duhovnicul i-a spus:

— Cu cât glasul mamei vine mai rar, cu atât Dumnezeu se apropie de tine, ca mama vrea să te aducă la cer, că-i pare rău că te-a pierdut în lumea asta! Ea tot mama a rămas!

— Părinte, a întrebat el, ce canon mai aspru să fac eu ca Dumnezeu să mă ierte mai repede?

— Fiule, să mănânci doar o dată în fiecare zi mâncare fără untdelemn trei ani de zile, să faci cate cinci sute de metanii pe zi şi să zici psalmul 50 de câte ori vei putea mai mult pe zi.

— Fac, părinte!

Pe lângă ascultarea grea, numai sâmbătă şi Duminica venea de două ori la masa, în celelalte zile mânca o dată în zi, mâncare fără untdelemn, vin nu gusta deloc şi a făcut trei ani acest canon.

Călugării se minunau de dansul, cu câtă dragoste face ascultare şi canon, ca ei nu ştiau taina lui: „Mai, acela are dar de la Dumnezeu, ca zilnic plânge!”

La trei ani de zile, înainte de Florii, a venit el la duhovnic să se mărturisească. Iar duhovnicul i-a spus:

— Frate Ioane, cum mai stai? Mama te mai

cercetează?

— Părinte, mai rar. Parca aş dori ˇs-o aud mai des, dar mai rar se aude! El a slăbit de atâta post. Trei ani de zile mâncare fără untdelemn, cinci sute de metanii pe zi şi ascultarea grea în mănăstire, şi atunci a zis duhovnicul:

— Frate Ioane, iată vine săptămâna Sfintelor Patimi. De la Florii pana în ziua de Pasti să nu gusti nimic, nici apa, nici mâncare, iar în sâmbătă Paştilor să vii la mine.

Şi a venit în sâmbătă Paştilor foarte slăbit, dar vesel oarecum, ca Duhul Sfânt, după măsura pocăinţei, îl bucura.

— Iată, frate Ioane, noi mergem la slujba învierii la noapte, tu însă sa nu vii la biserică.

— Dar ce să fac, părinte?

— Du-le în chiliuţa ta, pregăteşte-ţi candela, pune-i untdelemn, pune fitil şi n-o aprinde. Roagă-te la Dumnezeu şi pomeneşte şi pe mama ta, ca ea este martira şi are mare trecere la Dumnezeu să te ajute cu rugăciunea. Şi dacă va fi un semn şi ţi se va aprinde candela singura, să ştii că te-a iertat Dumnezeu şi mama ta de tot păcatul.

El ˇs-a dus în chilie – nu mâncase de la Florii nimic –, ˇs-a pus cu fata la pământ şi a început să se roage: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul, pentru rugăciunile Preasfintei Maicii Tale şi ale mamei mele!”

Şi aşa ˇs-a rugat patru ceasuri, cu multe lacrimi şi, văzând că nu-i niciun semn şi trebuia să iasă cu învierea, ˇs-a aruncat în chipul crucii şi striga cât putea la Mântuitorul, la Maica Domnului şi la mama lui să-l ierte şi să-i dea un semn de mângâiere că l-a iertat.

Când se trăgeau clopotele pentru înviere şi toţi călugării ieşeau afară, deodată, o lumina dulce a umplut chilia lui şi ˇs-a aprins candela singura, iar de la sfintele icoane ˇs-a auzit un glas: „Puiul mamei, te-am iertat!”

După atâta jertfa, mama buna, tot mama a rămas! În loc ca el să facă treizeci de ani de pocăinţa sau cincisprezece în mănăstire, în trei ani de zile mama l-a iertat. L-a adeverit prin aprinderea candelei. După ce a

omorat-o, după ce a suferit martiriul din mana lui, ea tot cu inima de mama a rămas.

Iubiţi credincioşi, v-am spus aceasta ca să vă fie mila unul de altul. Acestea să le ţineţi: Să avem către Dumnezeu inima de fiu, către noi, minte de judecător, şi către aproapele, inima de mama!

Oricine ne-ar greşi, să-l iertam; şi cum este o mamă bună care iarta pe toţi, aşa sa iertam şi noi. Dacă ar fi aşa, pe fata pământului, să se iubească toţi unii cu alţii cum iubeşte mama pe copii, pământul ˟s-ar face cer, ˟s-ar face rai, n-ar mai fi judecaţi, n-ar mai fi morţi, n-ar mai fi războaie, n-ar mai fi tulburări, ci ar fi mila şi îndurare şi bucurie în toată lumea.

Dumnezeu, Cel în Treime închinat, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Nascătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria şi cu ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască, să ne ajute şi noua păcătoşilor să ţinem minte aceasta învăţătura, ca să avem către Dumnezeu inima de fiu, către noi să avem minte de judecător, şi către aproapele, inima de mama. Amin.

MINUNEA FĂCUTĂ DE DUMNEZEU CU VĂDUVA ANASTASIA

Împăratul Nichifor Votaniatul, al Constantinopolului (1078 – 1081), a făcut o catedrala mare, aproape cât Sfânta Sofia. A venit patriarhul Ierusalimului, al Constantinopolului şi al Alexandriei, mă rog, ca atunci când se sfinţeşte o biserică împărătească.

Când a terminat-o, a anunţat sfinţirea. Sfinţirea bisericii se anunţase cu câteva luni înainte, ca să aibă lumea timp să vină. Ca atunci nu erau maşini, avioane, sau trenuri. Tracţiunea se tăcea cu boii, caii şi măgarii, iar pe mare veneau cu corăbiile. La sfinţirea bisericii împăratului Nichifor au venit patriarhi, 40 de mitropoliţi, mii de preoţi, ca la o biserică împărătească.

Au început a veni la sfinţire mii de care. Unii aduceau covoare, alţii butoaie cu vin, cu untdelemn, alţii aduceau faina, alţii lumânări. Fiecare aducea ce putea.

Atunci trăia o văduva în Constantinopol, pe care o chema Anastasia. Aceasta văduva, de 50 de ani se ducea la biserică şi se ruga lui Dumnezeu. Ea stătea în marginea oraşului, tocmai lângă drumul acela pe care treceau carutele la sfinţire.

Dar era tare necăjita. Avea o cocioaba de casuta, n-avea bani, n-avea untdelemn, n-avea faina, n-avea ce să ducă şi ea. Când a văzut ca trec atâtea perechi de boi la sfinţire, ˇs-a gândit şi ea să ducă un braţ de iarbă. Atât avea ea, o secera şi o furca de tors.

Văduva săraca material, dar bogata în credinţa. Iarna torcea cânepa şi lana pe la oameni, iar vara se ducea cu secera pe Ian şi aduna spicele de pe urma seceratorilor, le punea pe un tol, le bătea şi făcea oleacă de grâu. Şi aşa cate puţin cate puţin făcea şi ea un sac de grâu pentru dansa. Aşa de săraca era văduva Anastasia!

Ea, dacă a văzut ca trec atâtea care cu boi, încărcate cu poveri grele cu alimente pentru praznic la sfinţire, ce ˇs-a gândit săraca? „Bani n-am, covoare n-am, untdelemn n-am, n-am nimic. Ma duc să duc şi eu un braţ de iarba acolo!” Dar se temea, ca n-avea pământ. De unde să taie iarba ca să nu facă rău?

A luat un tolisor şi ˇs-a dus pe un hat unde creste un fel de iarba, numita pir. A luat pir, ca să nu strice cumva din ogorul cuiva. A tăiat pirul şi l-a pus într-o sarcinuta. Ce ˇs-a gândit ea? „Voi da şi eu la nişte boi un braţ de iarba, măcar că nu-i de la mine de pe hat”.

Într-adevăr, şi-a luat beţişorul, ˇs-a dus acolo unde era sfinţirea cu acea lume multă, şi tocmai atunci a văzut o pereche de boi, care gatiseră mâncarea dinaintea jugului. Se uitau plavanii; ar mai fi mâncat ei ceva, dar nu mai era.

Mătuşa Anastasia a dezlegat şi ea sarcinuta ei de iarba, a pus-o înaintea boilor şi a zis: „Doamne, primeşte braţul acesta de iarba, că n-am ce aduce la sfinţirea acestei biserici şi să mă ierţi, că nu-i de pe ogorul meu!” Şi plângând ˇs-a dus de acolo la biserică, după ce-a dat iarba la boi.

Când a văzut atâta lume şi atâtea podoabe, căci

biserica era pregătită ca o mireasa de nunta cu toate podoabele gata de sfinţire, atunci ea ˇs-a dus la icoanele din urmă, unde se închina femeile. Bătrâna, năcăjita, cu fata zbârcita de bătrânete, cu un tulpan vechi pe ochi, încălţata cu opinci, cu o catrinţa rea, a îngenuncheat şi se ruga Domnului: „Doamne, iarta-mă că n-am adus niciun dar la biserică! N-am nimic. Împăratul este împărat şi pe pământ şi va fi şi în cer! Dar eu săraca de mine, n-am avut bani, n-am avut nimic…”, se ruga ea cu lacrimi.

A venit şi împăratul Nichifor Votaniat, cu dregatorii lui, cu spatarii lui, cu tot. Când a intrat în biserică, spatarul lui, pe care-l chema Petru, i-a arătat inscripţia. (La biserici, la mănăstiri, la monumentele istorice, inscripţia este scrisa deasupra uşii).

Era o placa mare de marmură, scrisa cu slove de aur: „Intru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfant, făcut-am aceasta dumnezeiască biserica cu toată cheltuiala mea, eu, împăratul Nichifor Votaniat”. I-a plăcut tare inscripţia, ca el dăduse ordin.

Şi au intrat în biserica împăratul, împărăteasa şi generali mulţi, să vadă cum este pregătită biserica pentru sfinţire ca a doua zi era sfinţirea. Picturi frumoase, icoane lucrate în aur, perdele frumoase, veşminte aurite, policandre, chivote, potire pe sfânta masa, Evanghelia, tot ce trebuia.

În timpul acela, mătuşa Anastasia, care a dat un braţ de iarba, plângea la icoanele din urmă. Avea mulţi ani. În timpul acesta îngerul Domnului a schimbat inscripţia împăratului.

Era scris mai frumos: „Intru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfant, făcut-am aceasta dumnezeiască biserica cu toată cheltuiala mea, eu, văduva Anastasia”.

Oamenii au încremenit. Mai înainte citeau numele împăratului, dar era lume, schela era luata de la biserică, nimeni nu putea să spună că ar mai fi putut cineva schimba ceva.

Oamenii au început a citi:

— Ce scrie acolo, mai?

— Ce scrie?

— Pai uite scrie ca o văduva a făcut biserica!

— Dar mai înainte, când a intrat împăratul, era numele lui.

— Mai, dacă aude împăratul!

— Aceia se temeau să-i spună împăratului şi au spus spatarului. Dar spatarul împăratului, Petru, după ce a citit, a zis:

— Mai, asta-i mare minune! Lasa, că-i zic eu împăratului!

Împăratul îl asculta, că era urechea lui. La împărat şi împărăteasa, cununi de aur le străluceau pe cap ca razele soarelui, cu porfira, cu hlamida, cu ostaşi lângă el. Toată suita împărătească.

— Maria ta, hai oleacă în pridvor!

Vine împăratul. Când se uita a rămas uimit:

— Mai, doar când am intrat noi în biserică, era inscripţia mea!

— Cred că a ta, împărate, a fost. Toată lumea ştie. Dar uite ce scrie acolo!

— Vai mie, păcătosul! Aici este mare minune! Nimeni n-a putut face aceasta, decât Dumnezeu! Asta-i minune mare! Am pierdut biserica pentru că am făcut-o cu mândrie! A dat-o unei văduve!

A adunat sfetnicii lui şi a spus aşa:

— Nu se sfinţeşte biserica aceasta, pana nu se găseşte aceasta văduva! Şi când o găsim, o sfinţim pe numele ei, că-i mai mare ea la Dumnezeu decât mine.

A dat porunca sa trimită în toată împărăţia să-i găsească adresa acestei văduve, Anastasia.

Dar Dumnezeu, când vrea să descopere un lucru repede, a descoperit-o printr-o alta văduva, care era cam de-o seama cu aceasta bătrâna, aflata printre lume. Dar ea nu ştia că Anastasia este acolo.

— Ce se aude?

— Uite ce se aude…

— Pe Anastasia eu o cunosc! Sta aici în marginea

oraşului.

— Cum mătuşa? Hai la împărat!

Şi i-a spus împăratului locul unde o găseşte pe văduva Anastasia, iar el a trimis soli ˇs-o caute şi ˇs-o aducă la biserică. Solii, călări pe cai, repede au plecat în marginea oraşului Constantinopol, ˇs-o caute pe mătuşa Anastasia şi ˇs-o aducă la împăratul… Acolo au văzut nişte copii, care se jucau.

— Mai copii, nu ştiţi unde sta mătuşa Anastasia?

Dar unul mai marisor a zis:

— Mătuşa Anastasia sta acolo în grădină.

S-au dus ei pe un parleaz. Când ajung la uşa văduvei, ce să vadă? Ce lacăte mai erau acolo! Ce zăvoare! Ce încuietori mai avea! Ca cel ce n-are nimic, de nimic nu se teme. Erau două belciuge la uşă, legate cu aţa de cânepa şi un băţ în uşa. Era semn ca mătuşa nu-ı acasă. Acelea erau toate zăvoarele ei. N-avea ce-i fura. Ea era dusă la sfinţire la biserică. Vin înapoi cei trimişi de împărat. „Uite, mai, nu-ı acasă bătrâna Anastasia!”

— Mai copii, n-aţi văzut pe mătuşa Anastasia?

— Mătuşa Anastasia ˇs-a dus cu un braţ de iarba acolo, la iarmaroc.

Copiii nu ştiau ca acolo este o sfinţire de biserică. ˇşi atunci cei trei generali, care au fost trimişi soli de împăratul, au întors caii şi au venit să-i dea raportul împăratului.

— Maria ta, am fost! Are o casuta mica în marginea Constantinopolului. Nişte copii se jucau pe acolo şi au zis ca mătuşa Anastasia este pe aici, prin lumea asta, pe undeva.

Văduva care a cunoscut-o pe cealaltă a zis:

— Este în biserică, se roagă la Mântuitorul!

— Dacă-i în biserică, spuneţi-i să nu se teamă, ca ea n-a fost niciodată în faţa mea, împăratul Nichifor Votaniat. Trimiteţi nişte femei bătrâne şi faceţi o veste ca la sfinţirea bisericii, împăratul da cate o vaca la bătrâni.

La porunca împăratului, au găsit pe bătrâna Anastasia şi i-a zis:

— Nu te teme, Anastasie, că te-ai învrednicit de mare dar de la Dumnezeu! Ce jertfa ai adus dimineaţa la sfinţirea bisericii?

— N-am adus niciun dar, maria ta, că sunt săraca!

Căci ea nu socotea braţul cel de iarba pe care l-a adus şi l-a dat la boi, că este dar.

— Totuşi, adu-ţi aminte, mama Anastasie, că ai adus un dar mare, prin care mi-ai luat biserica mea!

— N-am adus niciun dar, că n-am bani, n-am nimic! Toată averea mea este o secera şi o furca. Iarna torc şi eu lana pe la oameni, iar vara cu secera ma duc şi adun spice de pe Ian, în urma seceratorilor. Şi le strâng şi fac şi eu oleacă de grâu. N-am niciun fel de avere.

— Dar aceasta biserica împărătească, în care am cheltuit atâţia galbeni de aur şi argint, am făcut-o numai pe cheltuiala mea şi iată acum scrie pe inscripţia ei că este făcută de Anastasia!

— Ce dar ai dat la aceasta biserica?

— N-am dat nimic, decât un braţ de iarba la boii înjugaţi la car.

— Nu te teme, mama Anastasie, ca a scris Dumnezeu, nu dumneata! Dumnezeu a scris. Biserica este a matale!

Şi era scris aşa: „Intru slava Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Unuia Dumnezeu în Treime, făcut-am aceasta dumnezeiască biserica cu toată cheltuiala mea, eu văduva Anastasia”. Îi citea, iar ea tremura, ca nu ştia carte.

— Vezi, mătuşa, zici că n-ai adus niciun dar, însă adu-ţi aminte că ai adus un braţ de iarba!

— L-am adus, dar n-o fi pomana că l-am tăiat de pe hatul unui om.

— Iată, mătuşa Anastasie, braţul acela de iarba al matale, a fost mai scump decât toate vistieriile pe care le-am băgat eu! Iată, îngerul Domnului ţi-a trecut biserica pe numele tău şi a ta rămâne în veac. Vom sfinţi biserica – că erau cei patru patriarhi –, cu aceeaşi sfinţire, cu aceeaşi pompa mare, dar biserica va rămâne a Anastasiei pana în veac.

— Să ştii, mătuşa, se sfinţeşte biserica pe numele matale, pe care îngerul ţi-a dat-o de sus şi te-a scris aici.

Ea săraca a rămas uimită. Toţi se mirau: „Mai, mare minune”.

Când a murit fericita Anastasia din Constantinopol, împăratul i-a făcut mormântul în Sfântul Altar: „Aici, în biserica pe care i-a dat-o Dumnezeu prin minune, este îngropata văduva Anastasia”.

Un braţ de iarba dat în numele Domnului cu smerenie şi cu durere de inima ca nu poţi face mai mult, a făcut mai mult decât cheltuiala împăratului Nichifor. Aşa cere Dumnezeu!

Sfântul Efrem Şirul zice: „Dumnezeu nu se uita la mulţimea darului pe care îl aduci, ci la voinţa cu care îl aduci”. Cât de mic dar ai dat, dacă dai cu smerenie şi cu părere de rău ca nu poţi face mai mult, aceea este adevărata milostenie.

Cu adevărat, Dumnezeu cauta la inima înfrânta şi smerita.

Vine daunazi o mătuşa năcăjita. Mă uitam, mai, cum i-aduce Dumnezeu! Ea săraca zice:

— As pune 40 de Liturghii, dar n-am bani de drum! Vă dau un şerveţel!

Numai cu atât a venit, cu un şerveţel.

Ştii cât m-a costat pe mine asta? Şi i-am zis:

— Mama, lasa că-ţi pun eu slujbe!

I-am pus de trei ori cate 40 de Liturghii pentru şervetelul acela.

— Mai dau 15 lei! A zis bătrâna.

— Vai de mine! Noi n-am venit aici la mănăstire să ne îmbogăţim! Noi am venit să ne plângem păcatele.

— Dar nu-i primit dacă nu dau bani, părinte!

— Este primit. Îţi spun eu!

De aceea, eu nu ma supar când aduce cineva puţin. Pentru ca Domnul nu se uita la darurile noastre… Se uita la voinţa cu care se aduce darul.

Când a văzut Sfântul Antonie cursele diavolului pe fata pământului întinse până la cer, a zis: „Doamne, cine

mai poate trece printre acestea?” Şi aude un glas din cer: „Antonie, smerenia şi milostenia!”

Când se întâlnesc aceste două fapte bune, adică smerenia şi milostenia, străbat toate cursele lumii!

Deci milostenia nu se cauta numai în mulţimea banilor, ci mai ales în inima şi voinţa cu care se aduce ea.

O ISTORIOARA ADEVĂRATA

Un preot, mergând pe stradă, întâlneşte un copilaş, ca de cinci-şase ani, cu picioarele crăpate de glod, parul încâlcit în cap, zoios, nespălat, cu mâinile crăpate, şi-l întreabă:

— Mai copile, de unde vii tu?

— Din iad vin!

Preotul ˇs-a minunat de copilul acesta.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Satana!

— Dar pe mama ta?

— Aripa satanei!

— Dar fraţi şi surori ai?

— Da.

— Cum îi cheamă?

— Diavoli.

Şi atunci preotul a spus:

— Unde stai, copile?

— Hai, ca ęu ştiu unde!

Şi a mers cu preotul. ˇşi în marginea satului îi arata o casuta stricata, veche şi o ograda cu gardurile rupte. Preotul ia copilaşul de mana şi intra acolo. Aude sfădindu-se în casa tatăl cu mama sa.

Bărbatul o înjura pe femeie groaznic, iar femeia îi spunea: „Du-te de-aici, satano!” Bărbatul zicea: „Tu eşti aripa satanei!” Au trecut nişte copii pe acolo: „Treci, drace, de aici!” Dar femeia striga pe urmă: „Vai de mine, casa asta este iad!”

Preotul a auzit de afară. Şi atunci şi-a dat seama de ce spune copilul ca vine din iad. El nu ştia cum să spună. A auzit pe mamă-sa că este iad în casa ei; ca pe tatăl sau îl cheamă satana şi pe mamă-sa, aripa satanei, şi pe fraţii lui

îi cheamă diavoli. Aşa auzea graind în casă.

Dar ştiţi voi de ce se face casa iad? Unde nu-i post, unde nu-i rugăciune de dimineaţa şi de seara, unde nu-i viaţa curata, unde nu merg oamenii la biserică, unde se apuca şi beau de dimineaţa, fumează şi înjura, casa aceea se face cu adevărat iad. Şi diavolul vine acolo şi apoi, vai de zilele care le mai trăieşte omul pe pământ!

Toată ziua înjurături, toată ziua bătăi, toată ziua suferinţa. A intrat diavolul! Diavolul aduce ura, sfada, manie, iuţime ocara, blestem, înjurături, bătăi, morţi, beţii, desfrâuri. Aşa! Unde a intrat el, distruge. Casa o face iad! Iar unde oamenii se scoala dimineaţa şi se închina lui Dumnezeu şi merg la lucru cu rugăciunea în minte şi postesc sfintele posturi de peste an, şi fac milostenie şi citesc sfintele cărţi, şi îşi rabda scarbele şi necazurile cu bucurie, acolo este şi binecuvântarea lui Dumnezeu şi toate se rânduiesc după iconomia Lui pentru folosul sufletului şi pentru mântuirea noastră.

SINODUL AL VII-LEA ECUMENIC

Astăzi este un mare praznic al Bisericii Răsăritului, ca nu praznuim un sfant sau doi, ci 367 de sfinţi făcători de minuni şi pastori Bisericii lui Hristos, de la Sinodul VII ecumenic.

Au fost 350 la Sinodul VII de la Niceea, dar ˇs-au mai amestecat încă 17 episcopi, care călcaseră sfintele icoane în picioare, care căzuseră în eres şi care se luaseră după luptătorii de icoane. Dar de frica tiranilor şi pentru alte interese au călcat peste sfintele icoane şi le-au defăimat. Când au văzut Sinodul adunat, în fruntea căruia era marele Tarasie, Patriarhul Constantinopolului, şi binecredincioşii împăraţi Constantin şi Irina, au căzut în genunchi, au cerut iertare. Au sărutat sfintele icoane şi ˇs-au închinat cu lacrimi în faţa lor şi au fost primiţi în Soborul al VII-lea Ecumenic.

Şi a fost acest Sinod Ecumenic la anul 783, dar discuţiile şi toate procesele verbale şi toate aşezamintele acestui sobor, abia ˇs-au încheiat la anul 787, cu câţiva ani mai târziu, pentru că a fost mare lupta împotriva

iconoclaştilor, a împăraţilor iconomahi şi a multor arhierei care au căzut din dreapta credinţa, şi preoţi şi popor peste măsura de mult.

Deci, peste 130 de ani a tulburat eresul luptarii de icoane Biserica dreptmaritoare a lui Iisus Hristos.

Acest Sinod, al VII-lea a toată lumea, a fost şi ultimul Sinod Ecumenic al Bisericii de Răsărit, în fruntea căruia a fost Sfântul Patriarh Tarasie şi binecredincioşii împăraţi Constantin şi Irina.

De ce la toate Sinoadele Ecumenice, şi la cel dintâi şi la celelalte, Biserica pune aceeaşi evanghelie: Părinte sfinte, voiese ca şi ei să fie una, precum noi suntem una (Ioan 17,11), rugăciunea arhierească a Mântuitorului?

Pentru că ˇs-a împlinit în ochii tuturor, ca prin cele şapte Sinoade Ecumenice înţelepciunea şi-a zidit ei casa. Care casa a înţelepciunii lui Dumnezeu? — Este Biserica dreptmaritoare a lui Iisus Hristos, ca auzi ce spune la Pilde: înţelepciunea şi-a zidit casa rezemată pe şapte stâlpi (Pilde 9,1).

Da, Biserica lui Iisus Hristos cea dreptmaritoare de la Răsărit are aceşti şapte stâlpi neclatiti pe care ˇs-a clădit duhovniceşte. Sunt cele şapte Sinoade Ecumenice, a toată lumea. Cel dintâi a fost la anul 325, în Niceea Bitiniei, în timpul Sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena.

Al doilea Sinod a fost la anul 381 la Constantinopol, sub împăratul Teodosie cel Mare şi patriarh fiind Sfântul Nectarie începător cu 150 Sfinţi Părinţi.

Al treilea Sinod Ecumenic, la anul 431 la Efesul Asiei, unde au fost iarăşi 200 Sfinţi Părinţi.

Al patrulea Sinod Ecumenic a fost la anul 451 în cetatea Calcedon, unde ˇs-au dat anatemei monofiziţii, sub împăraţii Marchian şi Pulcheria. Acum au căzut o mulţime de Biserici necalcedoniene, cum este Biserica Abisiniei, a Armeniei, Biserica Copta din Alexandria, Biserica Siriaca Veche, care mărturisesc o fire şi o voie în Hristos.

Sinodul al V-lea Ecumenic a fost la anui 553, iarăşi în Constantinopol pe timpul împăratului Iustinian cel Mare, unde ˇs-au dat anatemei Origen., Didim cel Orb, Teodor de

Mopsuestia, Teodot şi ceilalţi care au primit ereziile lui Origen.

Sinodul al VI-lea Ecumenic a fost la anul 680 tot în Constantinopol, pe timpul împăratulu Constantin Barbosul, nepotul lui Ieraclie. A fost mare dezbatere în problema ereticilor monoteliti, care, voind să împace pe ortodocşi cu monofiziţii, au căzut în alta extrema, în prezenta lui Serghie, patriarhul Constantinopolui, care a fost promotorul monotelismului, ca deşi admitea în Hristos două firi, dar mărturisea o singură voie.

Aceasta era deosebirea între monofiziti şi monoteliti. Unii ziceau o fire şi o voie, iar alţii ziceau două firi şi o singură voie, cum este Biserica Maronită, din muntele Libanului, şi Biserica Tomita din India, Biserica din Antiohia Siriei şi alte Bisericii monotelite pana astăzi.

Iar Sinodul al VII-lea Ecumenic ˚s-a făcut pentru cinstirea sfintelor icoane şi au dat anatemei pe toţi luptătorii împotriva sfintelor icoane de la anul 783 pana la anul 787. Întâi stătător a fost Sfântul Tarasie.

Aceste şapte Sinoade Ecumenice sunt cei şapte stâlpi ai Bisericii Răsăritului, despre care a spus Duhul Sfânt mai înainte: înţelepciunea şi-a zidit casa rezemată pe şapte stâlpi, adică pe cele şapte Sinoade Ecumenice.

Am amintit aceasta, fiindea astăzi Biserica lui Hristos praznuieşte al VII-lea Sinod Ecumenic şi pe dumnezeieştii Părinţi de atunci. De aceea ˚s-a şi pus Duminica Ortodoxiei cea dintâi în Postul Mare că ˚s-a încheiat tot ce-a trebuit mai scump în Biserica Domnului, la Sinodul al VII-lea Ecumenic. Să aveţi mare evlavie la sfintele icoane, să le cinstiţi cu mare cinste, mai ales icoana Mântuitorului, a Maicii Domnului, a sfinţilor, Sfânta Cruce, icoana Preasfintei Treimi, pentru ca cine nu cinsteste sfintele icoane este dat anatemei, anatema este cea mai grea pedeapsa a Bisericii care înseamnă pogorare de viu în iad cu dracii, tăiere de la trupul tainic al Bisericii lui Iisus Hristos.

Să cinstiţi sfintele icoane, să vă închinaţi, că au fost mărturisite de mii de sfinţi şi pana în ziua de azi le vedeţi

în toate sfintele biserici. Nu vă luaţi după eretici, după adventişti şi după ceilalţi blestemati de sectari, care au căzut din dogma dreptei credinţe şi sunt daţi anatemei pentru veacul de acum şi pentru cel se va să fie, despărţiţi pentru veşnicie de la trupul tainic al Bisericii lui Hristos.

Dumnezeu să ne ajute tuturor cu rugăciunile sfinţilor de la Sinodul al VII-lea, şi de la toate celelalte Sinoade Ecumenice. Să ţinem dreapta credinţa pe care o mărturisim în Crez şi să ne mântuim cu mila Domnului. Amin.

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Iubiţi credincioşi, aţi auzit astăzi că ˇs-a citit în Sfânta Biserica despre pilda semănătorului. Deci vom spune puţin din talcuirea acesteia, ca să nu îngreunam auzurile dumneavoastră cu prea multe cuvinte.

Mai întâi să facem aici o întrebare: Oare pentru care pricina Mântuitorul, când a spus pilda cu semănătorul, n-a arătat cine este acest semănător? Ci a trecut pilda la a treia fata, zicând: Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa. Dar n-a arătat: Ieşit-a dreptul sau sfântul cutare sau prorocul cutare sau apostolul cutare să semene sămânţa sa. Sau ieşit-am Eu să şaman sămânţa cea bună a cuvântului. Pentru care pricina nu ˇs-a spus numele Sau?

Pentru ca cel dintâi semănător al Evangheliei este însuşi Domnul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El a semănat întâi cuvântul acesta al vieţii în urechile sfinţilor Săi ucenici şi apostoli şi prin ei la toată lumea.

Dar n-a spus: Venit-am sau ieşit-am Eu să şaman sămânţa cuvântului, ca să nu stârnească zavistie de prisos şi ura în urechile şi în inimile fariseilor şi a carturarilor, ca să nu se arate ca un iubitor de slava desarta, ca numai El seamănă cuvântul vieţii. De aceea nu a spus numele semănătorului şi a zis numai aşa simbolic: Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa.

Dar de ce n-a zis: „Ieşit-a plugarul „şi a zis „Ieşit-a semănătorul?” Iată de ce: Pentru ca nu acela este plugar cu adevărat, care are sămânţa, dar o ţine în sac sau în lada

sau în pod undeva sau în hambar şi nu o seamănă. Ci adevăratul semănător şi adevăratul plugar este acela care are sămânţa şi o seamănă pe dansa.

De aici să trecem la sămânţa cuvântului.

Aşa zice dumnezeiescul Ioan Gura de Aur: „Nu este plugar al lui Dumnezeu şi nici semănător al Evangheliei acela care ştie multe şi are multă cunoştinţa în mintea şi în inima sa, dar nu vrea să propovăduiască. Ci tine ascunsa aceasta sămânţa, ori de frica oamenilor, ori de ruşine ori de lenevire, ori alte motive are în mintea sa şi aşa ascunde sămânţa lui Dumnezeu. Ori poate are mai mult decât altul, dar nu vrea să o semene ca să aducă lui Dumnezeu roada însutita.

De aceea, adevăratul plugar al lui Iisus Hristos şi adevăratul semănător este acela care are sămânţa cuvântului lui Dumnezeu şi o seamănă în urechile şi în inimile ascultatorilor care îl asculta pe dansul.

Şi apoi, după ce-a zis Mântuitorul aceasta pilda la început, a arătat că se întâmpla cu sămânţa cuvântului lui Dumnezeu exact cum se întâmpla şi cu sămânţa cea materialnica care se seamănă de plugar pe ogor.

Şi a zis Preasfântul nostru Mântuitor mai departe aşa: Şi una din seminţe a căzut lângă cale, adică lângă cărare sau lângă drum, şi oamenii, nebagand seama de dansa, au călcat-o şi pasarile cerului, văzând-o aşa descoperita, au mâncat-o şi a pierit sămânţa aceasta semănata lângă cale. Şi alta din seminţe a căzut pe piatra şi, neavând umezeala, ˇs-a uscat.

Dar, ca să vă daţi seama că nu chiar pe piatra goala ˇs-a semănat, ca acolo nici nu prinde sămânţa deloc rădăcini, ascultaţi pe ceilalţi doi evanghelişti care îl completează pe acesta de astăzi.

Matei şi Marcu zic: Şi una a căzut pe pietriş, adică pe pământ cu piatra multă, pe pământ cu pietriş, şi unde sămânţa, neavând umezeala, a prins puţina rădăcina şi, neavând pământ bun, ˇs-a uscat.

Gura fiecărei plante, gura fiecărui arbore este rădăcina lui, cu care el se hrăneşte mai cu seamă din

pământ; este adevărat ca arborii mari şi multe feluri de saduri se hrănesc prin ramuri din aer, cu oxigen şi cu celelalte care trebuie la creşterea vieţii sale. Dar mai mult decât toate, gura unei plante, cu care ea se hrăneşte şi trage hrana, este rădăcina. Deci a doua sămânţa, căzând pe pietriş, foarte puţin ˇs-a prins şi, neavând umezeala şi nici pământ destul, ˇs-a uscat. A treia sămânţa a căzut în mijlocul spinilor, cum aţi auzit dumnezeiască Evanghelie, şi a răsărit puţin şi, crescând spinii au înăbusit-o, i-au luat spaţiul de lumina şi de hrana şi aşa ˇs-a uscat.

A patra sămânţa a căzut în pământ bun şi a adus domnului sau roada însutita. Unii din cercatorii de firi, parca ˇs-ar contrazice cu dumnezeiască Evanghelie, ca sămânţa, oricât de bun ar fi pământul, nu poate aduce o sută de roade, adică un bob de grâu să aducă o sută de boabe de grâu sau unul de porumb şi aşa mai departe, să aducă o sută de boabe.

Dar n-au dreptate! Să se ducă în Egipt, în tarina numita Vizachia, şi în părţile Nilului şi în alte părţi din Sicilia, din Italia, să vadă ca acolo holdele cure se seamănă aduc uneori de două sau de trei ori însutit roada şi să vadă că nu poate să mintă cuvântul lui Dumnezeu şi că sunt locuri pe pământ unde un grăunte aduce mai mult de o sută de grăunte roada în spicul său.

După ce a spus Mântuitorul pilda acestei Evanghelii, ucenicii Săi n-au înţeles puterea pildei şi L-au întrebat deosebi: Spune-ne noua, care este puterea pildei acesteia! Iar Mântuitorul mai întâi le-a spus: Vouă vi ˇs-a dat să ştiţi tainele împărăţiei cerurilor, iar acestora în pilde vorbesc, ca, auzind, să nu audă şi văzând, să nu vadă, cum a zis Isaia Prorocul pentru nesinceritatea inimii lor.

Şi apoi le-a talcuit Mântuitorul aşa: Sămânţa cea bună este cuvântul lui Dumnezeu, tarina este inima omului, cum e în pilda cu zazaniile tarinii. Sămânţa cea semănata pe cale sunt oamenii puţin credincioşi sau mai bine să zic aproape deloc credincioşi, căci aud cuvântul lui Dumnezeu, dar nu-ı dau nicio atenţie, aşa în trecere: „Eh! Am auzit predica preotului! spunea unu o predica! Am

auzit ca unu citea din Evanghelie, ce-o fi mai spunând”, şi nu-i da nicio atenţie, ca şi cum nu ˇs-ar vorbi din Evanghelie, ci din poveşti.

Unul care este indiferent şi nu-i place să asculte cuvântul lui Dumnezeu sau îl trece cu vederea, la acela vine satana şi mănâncă sămânţa cuvântului din inima lui şi este călcat în picioare de toate ispitele drăceşti, cum este călcată sămânţa, pentru ca nu prinde rădăcina cuvântul în inima lui, pentru neatenţia lui şi nebagarea de seama, ca nu da importanta cuvântului lui Dumnezeu.

Sămânţa care a căzut pe pietriş sunt oamenii care aud cuvântul şi pentru moment se bucura că au înţeles ceva, dar bucuria lor este pripita. Au auzit şi ˇs-au bucurat puţin, iar pe urma le-a scăzut toată evlavia fata de cuvântul Domnului, se împietreşte inima lor de necredinţa, de nesimţire, de răutate şi îndată se usuca din inima lor sămânţa cuvântului lui Dumnezeu. Nu găseşte acolo un pământ bun în tarina inimii lui ca să crească. Aceştia sunt aceia care sunt sămânţa căzuta pe piatră, adică oameni care prea puţin se bucura şi cred şi îndată pierd evlavia şi credinţa către cele auzite din cuvântul vieţii.

Iar sămânţa a treia sunt oamenii acela care cred în cuvântul lui Dumnezeu pana la o vreme, dar de la o vreme se ridica ispite asupra acestui cuvânt. Ori prigoana din partea oamenilor, ori necaz din partea trupului, sau se ridica grijile lumii cele rele să alerge omul după bogaţii, după slava desarta, după dregatorii, după bani, după trai bun, după dulceţile veacului de acum. Şi toate aceste griji crescând, adică mărindu-se în inima omului, îl fac să uite de cuvântul lui Dumnezeu; şi aşa cuvântul lui Dumnezeu, care prinsese rădăcina acolo şi crescuse puţin, se înăbusa, se astupa, se otrăveste de grijile veacului de acum, de mâncare, de băutura, de avere, de patimi trupeşti, de dezmierdari, şi cine ştie ce scopuri ale slavei deşarte sau cine ştie ce răutaţi, care-l împiedica pe acest cuvânt să crească; şi aşa, crescând patimile în om, înăbusa şi întuneca lumina cuvântului lui Dumnezeu şi îndată începe a se ofili, iar cuvântul cel dintâi al credinţei lui se usuca şi

piere.

Iar sămânţa a patra, care cade în pământ bun, sunt acei buni creştini şi buni oameni de pe fata pământului, care, atunci când aud cuvântul lui Dumnezeu, sunt ca un pământ însetat în care cade ploaia cea binefăcătoare a cuvântului vieţii şi căzând în inima lor, se hotarase pentru cuvântul lui Dumnezeu să sufere toate necazurile, toate scarbele, foamea, setea, lipsa, ocara, durerea, crucea, moartea şi nu mai dau înapoi. Aceştia lucrează împreună cu cuvântul lui Dumnezeu în inima lor şi aduc roada intru răbdare, cum zice Evanghelia, rabda toate pentru porunca lui Iisus Hristos şi pentru cuvântul Sfintei Scripturi şi al Evangheliei şi aşa aduc roada intru răbdare: unul adică, cum zice alta Evanghelie, treizeci, iar altul şaizeci, iar altul chiar o sută.

După ce Mântuitorul a spus şi a talcuit pilda Evangheliei sfinţilor Săi ucenici şi apostoli, la urma a zis şi acest cuvânt: Cela ce are urechi de auzit, să audă.

Prea puţini sunt oamenii aceia care au urechi şi nu aud în lume. Dar urechi de auzit n-au numai oamenii; au şi dobitoacele, au şi taratoarele, au şi pasarile; numai pestii sunt surzi, cum spun Sfinţii Părinţi, ca n-au acest organ al auzului dat de Dumnezeu, ci au numai simţire grozava, ca simţind valurile, să se ferească de primejdie, ca ei sunt surzi.

Dar celelalte vieţuitoare şi oamenii, toţi au urechi. Dar de care urechi este vorba Evanghelie? Ce credeţi? De urechile acestea trupeşti? Nu! Îndoit este omul şi două feluri urechi are, după cum şi două feluri de ochi. Ochii aceştia simţiţi cu care vede cele simţite şi are ochii minţii, sau mai bine zis are mintea, care-i ochiul sufletului, cu care priveşte cele inteligibile, cele nevăzute, ca dogmele credinţei şi învăţăturile Sfintei Scripturi şi alte câte sunt nevăzute.

Aşa şi la urechi să înţelegeţi! Cela ce are urechi de auzit, adică ale sufletului, ca mulţi aud cu urechile acestea şi stau în biserica şi aud cantand la strană şi aud prorocii citindu-se, şi aud evanghelii şi apostoli şi taine mari, mulţi

stau aici şi aud, dar aud numai cu urechea din afară, iar urechea cea duhovnicească a minţii lor şi a sufletului lor este astupată de satana, îi întunecată şi nu înţelege puterea cuvântului, pentru ca urechile sufletului lor sunt surde.

Către aceste urechi ˇs-a adresat Mântuitorul când am auzit: Cela ce are urechi de auzit, să audă. Adică prin urechile acestea simţite să dea cuvântul urechilor celor nevăzute şi cu acelea să audă cuvântul şi să-l înţeleagă, ca apoi, înţelegându-l, să aducă roada lui Dumnezeu prin lucrare şi prin răbdare.

Iubiţi credincioşi, dar oare care este cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în ziua de astăzi? Sunt mulţi preoţi predicatori, şi-n capitala ţării, şi-n oraşe, şi-n sate, mulţi predicatori sunt astăzi şi prin mănăstiri şi oriunde vei întâlni predicatori buni. Chiar şi unii din credincioşi cunosc Scriptura, dar nu se mai văd astăzi roadele Evangheliei, nu se mai văd suflete roditoare, cum erau la începutul creştinismului, cu toate că se rosteşte cuvântul lui Dumnezeu.

Care este pricina pentru care nu rodesc sufletele oamenilor astăzi cum rodeau altă dată? Am să zic că nu sunt altele decât cele patru pe care le-a arătat Mântuitorul, sau trei, ca al patrulea a rodit. Dar care este pricina nerodirii cea adevărata, în cele trei chipuri ale Evangheliei, care ˇs-au zis mai sus? Unii vor zice: „Da, părinte! Astăzi nu se mai întorc oamenii la pocăinţa, nu se mai văd roadzle pocăinţei la mulţi, pentru că nu se mai fac minuni ca la începutul creştinismului”. Când Apostolul Petru a început să predice în Ierusalim, spune dumnezeiască Scriptura ca, numai într-o zi au crezut trei mii de oameni.

Iar a doua zi, a predicat în pridvorul, care se zicea „al lui Solomon „şi, au mai crezut încă cinci mii. Iată minune mare, în două zile opt mii de oameni au crezut în Hristos prin gura Sfântului, slavitului, intru tot lăudatului Apostol Petru, care nu era nici teolog, nimic, ci numai avea teologia cea mai înalta, pe Duhul Sfânt pe care îl primise.

Dar zic ei: „Da, părinte, au crezut atunci mulţi pentru că-l auzeau pe Petru vorbind în toate limbile de sub cer”, că aşa a fost la Cincizecime, vorbeau doisprezece bărbaţi galileeni, apostoli, şi ei auzeau măririle lui Dumnezeu, fiecare în limba lui, câţi erau adunaţi acolo cu ocazia praznicului Cincizecimii. Şi aceasta nu mica minune a fost, cum fiecare auzea predicându-se Evanghelia în limba lui, cu toate că un singur om vorbea acolo şi aceasta a atras pe mulţi să creadă.

Iar când a predicat Petru a doua zi, au crezut cinci mii de bărbaţi. Iarăşi, pentru ce? Pentru minunea cea mare cu ologul Enea, care stătea în pridvorul bisericii, numita „Frumoasa”, în care Apostolul Petru şi Ioan Evanghelistul numai cu un cuvânt l-au ridicat şi l-au făcut sănătos şi aceasta spaima şi minune mare i-au făcut pe toţi să creadă în învăţătura apostolilor.

Da! Ajutat-au atunci foarte mult minunile. Aşa spune şi Evanghelistul Marcu: Domnul împreună lucrând, i-a trimis la propovăduire, i-a îmbrăcat cu putere de sus, cu Duhul Sfânt, şi le-a dat putere să învie şi morţii, să scoată dracii, să calce peste leu şi peste balaur şi peste toată puterea satanei. Şi în baza acestor minuni mulţi au crezut. Dar oare numai minunile aveau puterea de a face oamenii să creadă în Hristos? Şi pentru aceea nu cred alţii astăzi? Nu-i adevărat!

Iată, noi vedem de foarte multe ori şi atunci şi astăzi ca oamenii cred fără minuni. Mântuitorul a fericit pe cei ce cred fără să vadă. Ce minuni a văzut famenul Candachiei, când mergea cu împărăteasa Etiopiei şi marele Apostol Filip a fost răpit de Duhul Sfânt şi a fost lângă căruţa lui, unde citea pe Prorocul Isaia şi ajunsese la stihul acela: Duhul Domnului peste Mine.

Şi i-a talcuit de acolo înainte ca Hristos a fost acesta nu Prorocul Isaia, şi a zis famenul: Uite apa! Ce mă împiedica să ma botez? A crezut famenul, ˇs-a dat jos din căruţa şi ˇs-a botezat şi îndată Duhul a răpit pe Filip din Gaza – unde-i Gaza? Până în Asia Mica –, până la Azot l-a dus într-o clipeala de ochi, cum a dus altă dată pe Prorocul

Avacum cu zama din Iudeea în Babilonila la Daniel în groapa cu lei, ca organe ale Duhului Sfant au fost şi prorocii şi apostolii.

L-a răpit după ce a botezat pe famenul Candachiei, care a fost cel dintâi apostol şi cel mai mare misionar din Etiopia, înainte de a merge acolo Sfântul Apostol şi Evanghelist Marcu.

Deci n-a văzut famenul nicio minune, dar i-a explicat şi a crezut şi a avut inima buna şi a prins cuvântul lui Dumnezeu repede şi ca roada a fost botezul lui şi credinţa lui statornica. Ce minune a făcut Apostolul Pavel în Iconia, în Listra şi în Derbi?

Ce minune a făcut Sfântul Apostol Filip în Samaria, când a crezut toată Samaria, primind cuvântul lui Dumnezeu? Predica cu putere cuvântul Domnului! Nu în tot locul, deci, se făceau minuni, dar multă lume se întorcea la Dumnezeu numai prin credinţa. Credinţa vine prin auz, iar auzul prin cuvântul lui Dumnezeu şi celelalte. Deci iată, care are tarina buna a inimii sale, nu aşteaptă să vadă minuni. Va zice cineva: „Da! Nu numai minunile, dar şi viaţa Sfinţilor Apostoli, că erau aşa straşnici, aşa de mari sfinţi şi neprihaniti în viaţă, poate de aceea prindea cuvântul Domnului care-l predicau”. Nici aceasta nu-i! Pentru ca vezi, n-a zis Mântuitorul azi în Evanghelie: Ieşit-a sfântul, ieşit-a apostolul sau dreptul să semene, ci a zis aşa simplu: Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa.

De multe ori un om simplu spune din cuvântul lui Dumnezeu, dar spune şi el sincer şi cu credinţa şi se altoieşte acest cuvânt în alta inima sincera şi aduce roada însutita. Deci cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în ziua de astăzi, nu este din vina persoanei care predica, nici pentru că nu se mai fac minuni şi alte pricini care le spun oarecare în aceasta privinţa.

Ci cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în masa poporului de astăzi este arătata de Mântuitorul în Evanghelie, ca oamenii ori sunt cale bătuta, unde nu se poate cuprinde cuvântul lui Dumnezeu, inima lor este bătuta de grijile lumii şi de draci şi de patimi şi nu mai

prinde cuvântul Domnului rădăcini. Ori au inimile împietrite şi cuvântul Domnului numai puţin se opreşte şi se usuca, ori au inimile lor pline de interese materiale şi nu numai atât, ci prinşi şi întunecati de ura şi zavistie, de beţie, de lăcomie, de făţărnicie, de viclenie şi de toată răutatea şi din cauza aceasta nu rodeste în inima lor cuvântul Domnului, că se înăbusa de aceste păcate pe care le găseşte acolo în inima omului.

Deci dacă va întreabă cineva, de ce oare nu se întoarce astăzi lumea la pocăinţa, să ştiţi ca din cauza răutaţii şi a aşezării sufletelor celor patimase. Ca unii din noi suntem cale bătuta, alţii suntem spini şi alţii piatra şi de aceea cuvântul Domnului nici nu prinde rădăcina, şi, chiar dacă prinde, se usuca şi se înăbusa.

PROROCII MINCINOŞI

Fratii mei, în ţara noastră sunt o seama de secte autorizate, o seama sunt tolerate, ca fracţiuni religioase şi o seama din ele sunt şi netolerate, subversive, care sunt şi contra statului şi a Bisericii. Dar oricare secta ar fi, să griji ca toate se cheamă „neghinele tarinii”. Dumneavoastră aţi auzit pilda din Evanghelie cu neghinele tarinii, ca a întrebat pe Stăpânul: Doamne, n-ai semănat sămânţa buna în tarina Ta? De unde are zazanii? (Matei 27,25). Adică, de unde are neghine?

Şi a zis Stăpânul tarinii: un om vrăjmaş a făcut aceasta. Ai auzit? Adică diavolul. Tarina este toată lumea – cum spune Mântuitorul. Tarina creştina, dacă se socotesc toţi creştinii care cred în Sfânta Treime, suntem peste două miliarde pe glob. Aproape o jumătate din populaţia lumii este creştina într-un fel.

În aceasta tarina mare, satana a semănat neghine, ca să nu fie graul curat, adică credinţa dreapta. Şi aceasta neghina sunt sectele. Ele sunt nişte buruieni care au crescut la umbra Bisericii, la temelia Bisericii, şi nu trebuie ca noi să dăm graul pe neghina sau să amestecam graul cu neghina.

Voi, care v-aţi născut creştini, care aţi crescut creştini din părinţi creştini, din strămoşi creştini, este o

mare ruşine şi un mare păcat să lăsaţi rădăcina voastră şi să vă duceţi la vrăjmaşii lui Dumnezeu, care nu cinstesc pe Maica Domnului pe sfinţi şi sfintele moaşte; care hulesc icoanele, Sfânta Cruce, cele şapte Sfinte Taine şi tot ce este sfant în Biserica dreptmaritoare a lui Iisus Hristos.

Acum să vă spun o istorioara cu Chinops vrăjitorul.

Sfântul Ioan Evanghelistul a predicat Evanghelia în tot pământul. Când a ajuns cu predica Evangheliei în insula Patmos, a aflat acolo închinători la idoli, cum era atunci; toată lumea se închina diavolilor. Când a ajuns acolo, ostrovul acela avea un mare vrăjitor, care stătea în pustie, pe care îl chema Chinops. ˇşi ei ziceau ca acela-i dumnezeul lor, ca acela, cu puterea drăcească, făcea farmece mari, făcea fel de fel de „minunaţii”. Acestui vrăjitor îi slujeau 1000 de demoni, să se poată face fermecătorii, minuni cu puterea drăcească şi vrăjitorii mari.

Când a ajuns Sfântul Ioan Evanghelistul acolo, a început să predice Evanghelia, cu puterea lui Hristos. Sfântul Ioan avea putere de la Mântuitorul să facă minuni, căci tuturor apostolilor le dăduse aceasta putere: Intru numele Meu, draci veţi scoate, morţi veţi învia, în limbi noi veţi vorbi... (Marcu 16,17). Şi când a început Sfântul Ioan Evanghelistul să predice cu putere, a crezut multă lume în Hristos. Toţi care erau bolnavi se vindecau; care erau morţi înviau şi multe minuni făcea cu puterea Mântuitorului. Atunci oamenii ˇs-au dus la idolul lor în pustie, în munţi, şi i-au spus lui Chinops, vrăjitorul, care era sluga satanei.

— Stăpâne, a venit un ucenic al Celui răstignit, pe care îl cheamă Ioan. Face minuni şi semne mari, învie morţii, tămăduieşte bolnavii, vindeca orbii, surzii, îndrăciţii şi crede multă lume într-insul.

— Mergeţi în cetate, ca ęu o să trimit un înger de-al nostru să-l ia şi o să-l dau judecaţii celei veşnice.

Dar duhurile care veneau la Sfântul Ioan erau legate şi trimise afară din insula Patmos. Chinops, dacă a văzut că nu se mai întorc duhurile, ˇs-a umplut de manie şi a luat

toată mulţimea drăcească şi ˇs-a dus în cetate. A bătut de trei ori din palme, l-au luat dracii pe nori, l-au dus pe sus şi l-au pus în mijlocul oraşului. A început lumea să strige:

— Mare eşti, Chinoapse, dumnezeul nostru! Dar a venit unul din ucenicii Celui răstignit şi face minuni şi semne mari.

Când au văzut cei ce crezuseră în Hristos, au început a se teme: „Mai, şi dumnezeul nostru-i mare! Uite vine pe sus!” Dar îl aduceau dracii pe sus. El a început a-i mustra:

— Oameni orbi, aşa de repede credeţi în el? Ascultaţi-mă pe mine! De este drept Ioan, să facă minunile pe care le fac şi eu!

Şi ˇs-a dus acolo unde predica Ioan Evanghelistul:

— De ce-ai intrat în ţara mea, Ioane, şi faci minuni şi predici pe Cel pe care L-au răstignit evreii pe cruce şi n-a putut să se salveze pe Sine? Ce crezi ca numai tu faci minuni? Să vă arăt eu ce pot să fac!

Şi Chinops cheamă un tânăr, căruia-i murise tatăl:

— Unde este tatăl tău?

— A murit înecat în mare.

— Uite, eu îl aduc acum imediat!

Şi a bătut din palme de trei ori şi ˇs-a scufundat în mare Chinops. Dracii care-i slujeau lui, erau cu dansul. Numai ce vede ca a ieşit Chinops din mare cu tatăl copilului. Era nălucire drăcească. Şi toţi oamenii de pe mal ˇs-au mirat şi au zis:

— Mare eşti, Chinoapse, dumnezeul nostru!

Sfântul Ioan Evanghelistul îi vedea că sunt draci.

Se duce Chinops la o femeie:

— Femeie, unde sunt feciorii tai?

— Feciorii mei ˇs-au înecat cu o corabie mergând la Cipru de doi ani de zile.

— Ia sa ţi-i aduc şi pe aceia!

A bătut de trei ori din palme, ˇs-a băgat în mare şi i-a scos feciorii femeii.

„Sarut mana, mama! Vai de mine! Închinaţi-vă la dumnezeul Chinops, ca acesta ne-a scos pe noi din muncile iadului şi ne-a adus aici”.

Şi mama îi săruta, dar nu vedea că-s draci! (Aşa are să fie acum la sfârşit. Băgaţi de seama!).

Când au văzut oamenii aşa, au început a striga:

— Mare eşti, Chinoapse, şi mai mare dumnezeu ca tine nu este! Şi a zis Ioan lui Chinops:

— Minunile tale sunt vrăjitorii drăceşti!

Când au auzit paganii, ˇs-au repezit asupra lui Ioan, l-au prins şi l-au omorât.

Cei ce crezuseră în Hristos, prin predicarea lui Ioan, au prins mare frica: „Dacă au omorât pe Sfântul Ioan, o să ne omoare şi pe noi!”

Atunci Chinops a început a predica:

— Ticaloşilor! Vedeţi ce-am făcut eu cu Ioan? Şi voi aţi crezut în el! Eu am putere mare!

Şi a venit un înger al Domnului şi ˇs-a atins de Ioan Evanghelistul: „Ioane, scoala-te şi predica pe Hristos!” Numai ce aude:

— Ioan, pe care l-am omorât noi cu trei zile în urmă, predica grozav şi toată lumea crede în el.

Când a auzit Chinops ca Ioan a înviat, ˇs-a dus la el cu acei draci, despre care credea poporul că i-a înviat Chinops. Sfântul Ioan predica pe malul marii.

— Ioane, ce crezi că dacă ai înviat, ma tem de tine? Oameni buni, ştiţi corabia care ˇs-a scufundat deunazi cu vreo 400 – 500 de oameni?

— Da!

— Uite, eu acum îi aduc odată cu corabia şi îi învii pe toţi!

Şi a bătut din palme de trei ori Chinops şi ˇs-a scufundat în mare, să aducă corabia cu tot cu oameni. Dracii care-i slujeau lui, erau cu dansul.

Sfântul Ioan Evanghelistul, când a văzut că ˇs-a scufundat, a luat Sfânta Cruce şi a zis:

— Aici să se scufunde toată puterea satanei! Oamenii, care erau pe mal şi aşteptau venirea lui Chinops, cu cei înviaţi de dansul, au zis:

— Nu mâncam nimic, pana nu vine Chinops!

— El nu mai vine niciodată, că l-am trimis eu în

fundul iadului.

Şi aştepta poporul să vină Chinops cu corabia cu oamenii şi au stat trei zile şi mureau de foame pe malul marii. Marea a fiert trei zile, aşa ca în clocot, iar dracii l-au părăsit pe Chinops şi el a rămas în fundul marii. Toţi aşteptau şi ziceau: „Nu mai vine Chinops, nici într-un fel! Nici singur, nici cu alţii!” Sfântul Ioan le-a zis:

— Vedeţi cum v-a înşelat? Vedeţi înşelăciune? Vedeţi ca pe el n-a putut să se salveze? Şi acum, pe cei pe care i-a înviat, îi cunoaşteti?

— Îi cunoaştem, vai de mine!

— Hai să-i întrebam pe cei ce au înviat, dacă sunt morţii voştri!

— Cu puterea Sfintei Cruci va leg să spuneţi cine sunteţi voi!

— Noi suntem diavoli, care îi slujim lui Chinops de atâţia ani! Atunci oamenii au început a-i întreba pe cei înviaţi: „Mai, barbate, dar nu eşti tu? Dar voi, mai feciori, dragii mamei?…”

Sfântul Ioan Evanghelistul i-a legat.

— Ia sa vă faceţi oleacă voi, nu tare urati, să nu moară lumea de frică. Aşa cum se poate, să vadă oamenii cine sunteţi!

S-au făcut nişte arătări, aceia pe care Chinops i-a înviat, şi când au suflat odată cu foc, toţi au căzut la pământ.

— Vai de mine, Sfinte Ioane, alunga-i de aici ca murim!

Scaparau scântei pe nari, gura le era de foc, aveau unghii de arama, şi când au răcnit la oameni, toţi ˇs-au speriat!… Erau draci!

— Vedeţi cui va închinaţi voi? A zis Sfântul Apostol Ioan. Gata voi aţi crezut ca Chinops a înviat morţi!

— Vai de noi, murim! Trimite-i de aici!

I-a blestemat să se ducă în gheena şi oamenii nu i-au mai văzut. Când a văzut aceasta, poporul a crezut în Hristos şi Sfântul Ioan Evanghelistul a început să facă minuni şi mai mari. Vedeţi cum i-a înşelat diavolul pe

oameni? Ai văzut ca unui vrăjitor îi slujeau o mie de draci! Dar în faţa puterii lui Dumnezeu nimic nu pot. Acesta a fost războiul Sfântului Ioan Evanghelistul cu Chinops vrăjitorul, în insula Patmos. Acolo Sfântul Ioan Evanghelistul a făcut preoţi, episcopi şi a încrestinat tot ostrovul Patmos. Acolo a scris el şi Apocalipsa, care este în Sfânta Scriptura, cu care se termina Noul Testament.

Aşa au să vină şi pe timpul lui Antihrist. Băgaţi de seama, poate eu sunt în groapa. Voi fi putred pe atunci. Să vă aduceţi aminte când învăţam eu aici. Să vă însemnaţi cu Sfânta Cruce, cea mai puternică arma, de care se cutremura tot iadul, şi nu veţi fi biruiti de nimic.

Auzi cum canta Biserica la Sfântul Maslu: Doamne, arma asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat noua, că se scutura şi se cutremura nesuferind a căuta spre puterea ei; ca moartea ai călcat şi morţii ai sculat. Pentru aceasta ne închinam îngroparii Tale şi învierii. Deci să nu credeţi în descântece, în tot felul de vrăji, în cei ce cauta în bobi, în cafea, în palmă; cei ce sting carbuni, cei care deschid cărţi sfinte, cei care descânta cu numele lui Hristos şi pomenesc sfinţii. Toţi sunt împotriva lui Hristos! Toţi sunt în slujba satanei! Nicio vedenie să nu primiţi. O vedenie care-i de la Dumnezeu, v-am spus că nu se supara Dumnezeu dacă nu o primeşti, ca El ştie ca tu te temi să nu primeşti lup în loc de pastor.

Vedenia, ştiţi care este? Ai auzit care-i vedenia noastră? Care o spune Sfântul Efrem Şirul: Aşa, Doamne, împărate dăruieşte-mi ca să-mi văd păcatele mele, să nu osândesc pe fratele meu, ca binecuvântat eşti! Şi iarăşi ceea ce spune Duhul Sfânt prin Prorocul David: Ca fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu, înaintea mea este pururea (Psalm 50,4). Să ne vedem păcatele, nu vedenii. Ca Sfântul Isaac Şirul spune: De mii de ori mai fericit este cel ce-şi vede păcatele, decât cel ce vede vedenii; ca vedeniile pot fi draci şi te duc la pieire vremelnic şi veşnic. Să ne vedem păcatele noastre, să petrecem în smerenia minţii şi a inimii şi să nu ne socotim vrednici că putem vedea vedenii, ca asta este cea mai

mare mândrie şi cutezanta. Dacă de pe acum crezi în vedenii, când va veni Antihrist, ce-ai să faci atunci? Ca spune la ÎI Tesaloniceni, cap. 9, despre venirea lui Antihrist: a cărui venire este intru toată puterea satanei, făcând semne şi minuni mari, de va putea să înşele şi pe cei aleşi.

Sfântul Andrei al Cezareei, în talcuirea Apocalipsei, spune: „Când vor veni ucenicii lui Antihrist, vor face pe femei şi bărbaţi să zboare pe sus". Ai să vezi tu atunci! Când vei vedea ca din paie uscate de grâu îţi face pâine proaspăta şi, din vita uscata de vie, îţi face să curgă vinul cel mai bun. Vor face multe minuni cu puterea satanei, încât cei care nu sunt întemeiaţi în credinţa vor zice: „Mai, ăştia sunt de la Dumnezeu!"

Vor merge cu tine la cimitir şi vor întreba:

— Unde-i mama ta îngropata?

— Aici!

— Unde-i tatăl tău îngropat?

— Aici!

Şi vor zice slugile lui Antihrist:

— Ieşi, mai Gheorghe! Ieşi, mai Ioane! Ieşi, Vasile! Ieşi, Marie! Ieşiţi din morminte!

Şi o să-ţi iasă tatăl tău şi o să te sărute; şi mama ta o să te ia în braţe, cu hainele cu care-i pusă în mormânt, şi îţi va zice:

— Dragul tatii, credeţi în aceştia, ca de la Dumnezeu sunt! Credeţi, ca ei ne-au scos pe noi din iad!

Toţi vor fi draci! Şi cei scosi din morminte şi cei care vin cu dânşii. Luaţi aminte! Să nu credeţi în prorocii mincinoşi, ca fac minuni cu puterea satanei şi pe cei slabi în credinţa o să-i înşele. Ei lucrează cu satana, iar noi suntem cu Hristos! Atunci ce-ai să faci, dacă începi a crede de pe acum în vrăji, în descântece şi în ghicitorii de tot felul? Eu umblu prin credinţa, nu prin vedere. Aşa ne învaţă Biserica în Simbolul Credinţei. N-am nevoie să văd. Ca zice Hristos: Fericiţi cei ce n-au văzut, şi au crezut! (Ioan 20,29). Aşa este.

Acum aproape de sfârşitul lumii vor apare mulţi

hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi să înşele lumea. Voi tineţi-vă de mama voastră spirituala, Biserica Ortodoxă, care v-a născut prin apa şi prin Duh! Nimic să nu primiţi de la sectanţi. Când vine un sectant sau cineva la tine, întâi pune-l să facă cruce şi să spună Crezul; „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atottiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului…”. Dacă spune Crezul, vorbeşte cu el; dacă nu, zi-i: „Fugi, satana, ca nu eşti fiu al Bisericii, ci eşti al lui Antihrist!”

Eu am scris o carte – „Despre credinţa Ortodoxă „–, care ˇs-a tipărit în două ediţii, unde am pus şi pe martorii lui Iehova şi toate sectele.

Spune Evanghelistul Ioan: Fiilor, aţi auzit ca vine Antihrist? Tot duhul care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos că este Dumnezeu, Antihrist este! (I Ioan 4,3). Deci înaintemergatorii lui Antihrist, tăgăduiesc dumnezeirea lui Hristos. Să nu ne speriem! Noi una sa ştim: „Ca Piatra Hristos este temelia Bisericii şi porţile iadului nu o vor birui”. Ai văzut ce spune Sfântul Atanasie cel Mare: „Vezi căderea iudeilor din credinţa? Cati proroci au avut ei până la Sfântul Ioan Botezătorul! Iar de atunci niciunul! Ca Legea şi prorocii până la Ioan Botezătorul sunt”.

S-a ridicat Duhul Sfânt de la ei, să nu mai aibă proroci pana la sfârşit. Tot el spune: „Să nu va temeti când se vor înmulţi vrăjmaşii Bisericii! Ca şi în vremea sfârşitului şi oricând Hristos va sprijini pe cei credincioşi”. Şi zice: „Dacă are să împărătească Antihrist 1260 de zile, trei ani şi jumătate, pentru cei aleşi se vor scurta zilele”. Are să ţi se pară ca a trecut într-o luna împărăţia lui Antihist. Ce? Dumnezeu nu ştie pe cei aleşi, ca să-i crute? Deci, totdeauna sa ţineţi credinţa cu statornicie. Un Domn, o credinţă şi un Botez. În ceea ce ne-am născut, în aceea să murim!

ENOH ŞI ILIE

Aceşti doi proroci au să se pogoare, să vină din Rai, trimişi de Dumnezeu, fiind luaţi cu tot cu trup la cer. Când vor predica ei cu mare putere şi vor înfrunta pe Antihrist trei ani şi jumătate, cât va împăraţi el, Sfinţii Enoh şi Ilie

vor avea mare putere să străbata tot pământul cu fel de fel de minuni. Au să facă minuni mari şi semne în Ierusalim ca să întoarca pe evrei, căci ei nu se întorc pana nu vine Ilie şi Enoh. Vor întoarce inimile către fii şi sinagoga satanei către Hristos.

Când vor predica ei, îi va auzi tot pământul şi-i va vedea toată lumea. Şi acestea sunt scrise de 2000 de ani, de când i ˇs-au descoperit Sfântului Ioan Evanghelistul. Şi cine ar fi crezut? Ar zice cineva că este o nebunie asta. Şi se întrebau oamenii: „Cum o să-i vadă pe Enoh şi Ilie? Din continentul Asia sau Africa, cum o să-i audă în America?” Acum, dacă ar predica îi vede la televizor toată lumea şi îi aude la aparate toată lumea. Cum să nu! Dumnezeu ştie toate, ca şi cum ar fi venit. Când vor predica şi vor face minuni, tu ai să te uiţi aici şi ai să-i vezi cum fac minuni, cum învie morţii, şi ai să auzi de aici ce predica Enoh şi Ilie şi cum mustra pe Antihrist, când va împăraţi peste toată lumea, timp de 1260 de zile.

Vezi? Ceea ce era atunci de necrezut şi de neînchipuit, acum se poate realiza! De aici se poate vedea şi auzi la Ierusalim. Da! şi uite, stam aici şi vedem la Ierusalim cum slujesc acolo, cum predica şi auzim toate! Şi la Muntele Sinai şi în Italia şi în Belgia şi în Olanda şi în Bulgaria şi în Grecia şi în Serbia. Deci stau aici şi vad slujba de la Ierusalim! Vezi că-i posibil acum? Dumnezeu ştia de mai înainte cât are să se înmulţească mintea, adică ştiinţa.

Ca Daniil Prorocul a spus la capitolul doi – În vremea de apoi se va înmulţi mintea foarte, şi se vor înţelepţi oamenii şi vor zbura prin vazduh şi vor înconjura lumea. Toate cate le vezi acum, Biblia le-a spus cu mii de ani înainte. Vezi Prorocul Isaia, care trăieşte cu 850 de ani înainte de venirea Domnului, la capitolul 60 întreabă de avioane, ca el le vedea acum 2800 de ani: Doamne, ce sunt acestea care zboară şi se întrec cu norii; şi zboară ca porumbeii spre porumbarele lor şi de huietul aripilor lor se tulbura vazduhul? (Isaia 60,8). Ai auzit? Cu 2800 de ani înainte a spus de avioane. Ce-a zis? „Ca zboară ca

porumbeii spre porumbarele lor”. Ca ei nu zboară, decât de la un aerodrom la altul, ca să se alimenteze. Dar şi Prorocul Ieremia a văzut maşinile astea fără cai, care le vedeţi acum ca aleargă pe drum. Şi întreabă pe Dumnezeu: Doamne, ce sunt acestea, care huruie pe drum şi întrec carele oamenilor? Vezi, ca spune de bomba cu neutroni la Apocalipsa: Iată au ieşit de la fata Mielului nişte lacuste şi acestea aveau putere mare de vătămat în cozile lor. Şi am auzit un glas de la tronul Mielului: Nu vătămaţi iarba pământului, nici copacii, nici florile, nici toate cerealele lumii, numai pe oameni să-i vătămaţi cinci luni de zile. Războiul neutronic. Bomba cu neutroni îţi lasa pomii înfloriti.

Eu am la mărturisire pe cel mai mare profesor de fizica atomică din Bucureşti.

— Domnule, zic, ce rău poate face aceasta bomba?

— Aceasta distruge numai viaţa, şi-ţi lasa oraşul complet. Ca ce folos dacă l-ar distruge? Ei ce să mai câştige când vin să ocupe? Au nevoie să ucida pe oameni, ca să ocupe oraşe şi toate bunurile lumii.

— Dar dacă eu sunt închis într-o casă de fier şi bomba cu neutroni explodează afară, ce poate să-mi facă, dacă zici ca nu distruge materia? Eu nu sunt în siguranţa?

— Dumneata dacă ai avea o casă de fier fără uşa, cu pereţii de zece metri grosime în jur şi te-ai băgat acolo, neutronii rapizi nu sunt împiedicaţi de fier să treacă. Trec prin fier şi vin la dumneata şi-ţi distrug numai viaţa.

Am grait cu dansul. Sotia lui este mare bibliotecara la cărţile de limbi vechi. Un om credincios! Aşa ne-a spus Dumnezeu, ca acestea sunt scrise la Apocalipsa. Nu vor vatama copacii, nici florile, nici sadurile, nici ierburile, ci numai pe oameni cinci luni de zile. Atât o să dureze războiul neutronic. Cinci luni de zile n-ai să te poţi pazi nici în casă, nici în beci, nici în apa, nicăieri, nicăieri. Unde te-a ajuns… Tot ce-i viu distruge. Asta-i bomba cu neutroni.

Toate-s scrise, fraţii mei. ˟şi Mântuitorul a spus: Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece (Matei 24,35). Da. Noi suntem cei de pe urma!…

SFATURI DUHOVNICEŞTI

— Când facem pomelnic pentru Sfântul Altar, pe cine să trecem în primul rând?

— Cel mai mare neam pe care îl avem pe fat a pământului, nu-i tata şi mama, cât veţi trai voi. Cel mai mare neam pe care îl avem nu-i sotia, nu-i soţul, ci este preotul care ne-a botezat şi al doilea este nasul de botez, şi al treilea – pentru care sunteţi cununaţi – este nasul de cununie. Deci, când faci un pomelnic, întâi şi întâi la morţi să faci. Şi dacă preotul care te-a botezat este mort, pe el să-l pui întâi. Apoi să pui nasul, dacă-i mort, pe urma pe ceilalţi. Când faci pomelnic la vii, tot aşa. Dacă trăieşte preotul, pui pe preot întâi şi apoi pe nasul de botez, nasul de cununie şi apoi pui pe soţ, sotie, mama, sora şi alte rudenii.

— Ce persoane nu se pot trece pe pomelnic?

— Pe pomelnic nu se pot trece niciodată mai întâi sectarii, căci ei ˇs-au rupt definitiv de Biserica lui Hristos. Pe aceştia în veac nu-i poţi trece în pomelnic. AL doilea sunt sinucigaşii, care şi-au făcut seama singuri; ori ˇs-au înecat, ori ˇs-au spânzurat, ori au murit din beţie, au băut şi au murit beţi, ori au murit în ducl, tot sinucigaşi se socotesc. Pe urma nu se pun la slujbe cei ce trăiesc necununaţi. În veacul veacului nu-i poţi pune particica în Sfântul Potir celui ce trăieşte în preacurvie! Niciodată. Pentru preacurvie se da 15 ani oprire de la împărtăşanie, ca trăieşte necununat. Cum să-i pun particica lui, să se împărtăşească cu Trupul şi Sângele Domnului? De asemenea nu se trec pe pomelnic cei care refuza Sfintele Taine şi care nu se mai spovedesc. Gata! Pe aceştia nu-i mai pui! ˇS-au despărţit de Biserica pentru veşnicie!

— Este de folos creştinilor să ia particele acasă?

— N-ai voie să iei particica acasă. Niciun preot n-are voie să dea particica acasă. Este o mare greşeala a preoţilor care dau particele acasă! Nu-i voie, Doamne fereşte! Sfântul Simion al Tesalonicului zice: „Preotul care va da particele din Altar poporului să nu mai fie preot”. Particica ţi-o scoate preotul în altar şi rămâne în Sfântul

Potir. Ţi-a scos pentru vii şi pentru morţi. Ea rămâne să se sfinţească când se coboară Preasfântul Duh la epicleza. După ce ˇs-a sfinţit, este pusă în dumnezeiescul Sânge, şi atunci ai împărtăşire direct cu Trupul şi Sângele Domnului. Vezi „Ne vorbeşte Părintele Cleopa „volumul 2, capitolul Cele cinci feluri de împărtăşiri. Nu să i-o dea omului acasă ˇs-o pună prin castroane. Vai de mine ce nebunie! Cine ţi-a spus că ai voie să dai particele acasă? Niciodată nu se dau particele. Să vină la mine preotul care da particele!

— Dar dacă un creştin este beţiv, este bine să-l trecem la pomelnic?

— Este bine să-l pui la Psaltire, Sfântul Maslu, acatiste, dar nu la Sfânta Liturghie.

— Dar cel desfrânat, se poate trece la Sfânta Liturghie?

— Desfrânaţii dacă nu părăsesc păcatul şi nu se spovedesc, nu se pun niciodată! Dimineaţa, la Sfânta Proscomidie, ai văzut ca preotul are copia aceea de argint în mână, şi din prescura întâi scoate dumnezeiescul Agnet, care se preface în Trupul lui Hristos; din prescura a doua se scoate partea Maicii Domnului; din prescura a treia scoate pentru ctitorii mănăstirii, conducătorii ţării, conducătorii Bisericii; din a patra prescura scoate particele pentru cei vii. Dar pentru cel care înjura, huleste şi trăieşte în desfrâu nu poţi scoate, ca acea particica reprezintă fata sufletului lui. Şi acele particele care le scoatem dimineaţa, sunt numai blagoslovite. Şi în timpul epiclezei, atunci când se cânta în biserica: Pe Tine te laudam, pe Tine Te binecuvântam… preotul în Altar ridica mâinile la cer, se roagă în faţa Sfintei Mese şi se pogoara Sfântul Duh peste Sfintele Daruri. Atunci pe Sfânta Masa nu mai este pâine, ci Trupul lui Iisus Hristos. În Sfântul Potir nu mai este vin, ci Sângele lui Iisus Hristos. Ce-am păţit aici cu un preot, Calistrat Bobu! Era un preot foarte bun. Foarte bun. A trecut pe la o maica care trăia prin pădure, ca în pădure erau vreo 50 de pustnici atunci, şi ea i-a spus preotului asta tânăr: „La voi nu se pogoara Duhul

Sfânt, că aţi trecut pe stilul nou!” Părintele Calistrat a venit acasă şi-i spune staretului. Staretul meu era din Sfântul Munte; Ieroschimonahui Ioanichie, care m-a călugărit. El mânca numai sâmbătă şi Duminica. În celelalte zile, nimic. Sâmbătă ma întreba: „Ai oleacă de zeama de varza şi oleacă de grâu fiert?” El a slujit 20 de ani Sfânta Liturghie singur şi se întărea numai cu Sfânta Împărtăşanie. Când ˇs-a îndreptat calendarul, a postit 23 de zile. N-a gustat nimic, pana i ˇs-au arătat Sfinţii Trei lerarhi şi i-au spus să asculte de Biserica! Să ţină cum zice Biserica! Odată slujea părintele Calistrat Bobu. Eu eram paraclisier. Anafora de la staret era alba şi dulce, iar, de la părintele Calistrat, verzuie şi acra. Am întrebat:

— Părinte staret, de ce când slujeşte părintele Calistrat, anafora este verzuie şi acra?

— Mai, baiete, slujeşte cu îndoiala! S-a dus la nebuna aceea de Isidora, care a făcut atâtea boroboate în mănăstire, şi ea i-a spus ca nu vine darul Duhului Sfant din cauza calendarului. ˇşi i-am spus că are ˇs-o pateasca, fiindea el se îndoieşte ca nu vine Duhul Sfânt!

Eram paraclisier. Când a chemat harul Duhului Sfant, numai ce vede ca Agnetul ˇs-a făcut carne, curgea sânge pe Sfântul Disc, pe Sfântul Antimis. Şi când se uita în potir vede sânge. Ma cheamă pe mine:

— Costică, ia vino încoace! Ce vezi?

— Vai, părinte Calistrat! ˇS-a făcut carne şi sânge! Staretul ţi-a spus că ai ˇs-o patesti, să nu mai crezi în caiendar, căci calendarul nu-i sfant sau dogma. El este un ceas al vremii. A mai fost îndreptat canonic înainte de câteva ori până acum.

Staretul, când a venit, a pus să se citească Psaltirea la strana.

— Ei! Acum crezi ca vine Duhul Sfânt şi preface Darurile?

— Iarta-mă, părinte! Şi a căzut în genunchi.

— Ia uite! A venit Duhul Sfânt! ˇS-a făcut carne! ˇS-a făcut sânge! Te mai îndoieşti de acum, părinte?

— Cred, părinte, iarta-mă!

— Ia şi strânge Sfintele Taine!

Şi a făcut cu dalta o gaură în piciorul Sfintei Mese, ca Sfânta Masa este mormântul Domnului, şi a îngropat acolo Sfintele Taine. Iar potirul l-a sfinţit din nou şi l-a spălat la sfânta spălătoare şi Sfântul Antimis, toate. Şi am stat până ˇs-a citit Psaltirea toată, patru ore, şi apoi a început Liturghia de la Sfânta Proscomidie: „Şi unul din ostaşi cu suliţa în coasta…” a luat-o de acolo. Şi a făcut Sfânta Liturghie şi nu ˇs-a mai repetat.

— Vezi? Acum crezi?

— Cred, părinte!

Staretul i-a dat canon 40 de zile. „De ce nu crezi, când eu îţi spun, şi te duci la babe să te înveţe despre caiendar?” Asta a fost în anul 1932. În vara anului 1932 eram aici. Eu am venit în anul 1929 aici.

— Părinte, ce-i cu cei de la Slatioara? Ei spun ca noi ne-am vândut credinţa.

— Stiliştii sunt caterisiti de Sfântul Sinod, că ţin mai mult la calendar decât la dogmele Bisericii şi au căzut din ascultare.

— Stiliştii se lauda ca ei au dreapta credinţa şi noi nu.

— Ei au într-insa mândrie şi nesupunere.

În vara anului 1992 au venit din Sfântul Munte staretul Mănăstirii Xeropotamu cu câţiva călugări şi au făcut un pelerinaj prin ţară cu Sfânta Cruce, făcuta tocmai din secolul V, de împăratul Marcian şi împărăteasa Pulcheria, ce păstrează o mare parte din crucea Mântuitorului. Şi am sărutat Sfânta Cruce, udata cu sângele lui Hristos. De două ori am sărutat-o.

Cei din Muntele Athos tin pe vechi. De ce nu au mers la stilişti la Slatioara, ci au mers numai la mănăstirile ortodoxe pe stil nou?

Au fost în multe locuri în ţara şi călugării în Sfântul Munte sunt pe vechi toţi; dar când m-am dus acolo, îi blestemau pe cei din România pe stil vechi. Ca atonitii nu ˇs-au rupt de ascultarea Bisericii. Ei sunt pe vechi, dar asculta de Sfântul Sinod din Grecia, doar grecii sunt pe

nou, daţi din anul 1924. Ei nu fac diaconi, preoţi, biserici, nu fac nimic fără aprobarea Sfântului Sinod. Şi mi-au zis: „Spune stiliştilor de la voi că sunt eretici. ˇS-au apucat să facă mănăstiri şi biserici fără voia Sfântului Sinod”.

N-am fost eu acolo? N-am slujit cu ei? Cei de pe vechi nu slujesc cu noi, dar cei din Athos au slujit. Ne-am împărtăşit cu ei. Îi au ca pe nişte pagani pe cei cu stilul vechi de la noi. Rămân exact ca lipovenii din Rusia!

Calendarul nu-i sfant! M-am dus la instalarea mitropolitului la Iaşi şi le-am vorbit. Am vorbit în mitropolie de atâtea ori, erau mii de oameni. Erau episcopi şi mitropoliţi, dar m-au pus pe mine să vorbesc. La sala de mese, unde erau atâtea oficialităţi, am vorbit aproape o oră.

A doua zi am vorbit la Facultatea de Teologie din Iaşi şi le-am arătat cum calendarul vechi a mai fost îndreptat până acum. Le-am arătat şi anul şi luna şi timpul; şi când va mai rămânea în urma – cum spune în Pidalion –, iar se va îndrepta. Calendarul este un ceas al vremii.

Pentru calendar să ne sfădim?

— Cine poate boteza un copil?

— Pentru botez să vă alegeţi oameni creştini ortodocşi. La fel şi pentru cununie. Numai atâta sa va feriti: La nunta şi la botez să nu puneţi naşi mulţi, că te-ai făcut rudenie cu toţi aceia, rudenie spirituala, şi copiii voştri în veac nu se mai pot lua neamuri.

— Se pot boteza copiii avortaţi?

— Cine a îndrăznit să boteze un copil mort ori avortat, nebotezat, nu mai poate fi preot în veacul veacului. Ce botezi? Tarana! Doar sufletul a plecat din clipa când a murit. Cum? Te-ai făcut preot şi te-apuci să botezi la cimitir şi să înşeli lumea? Mare nebunie!

Am auzit pe undeva ca preotul botează la Botezul Domnului pe cei avortaţi. Asta-i nebunie! Asta-i ieşire din minţi! Nu se botează în veacul veacului! A plecat sufletul lui. Ştiţi voi unde stau copiii nebotezaţi? Să ţineţi minte, care sunteţi aici! Copiii nebotezaţi ai creştinilor stau în partea de miazanoapte din ceruri, unde este un fel de

ceata, cum este la noi în zori de ziua, când nu ˇs-a luminat.

Ei au primit de la Mântuitorul un inel; se cheamă „inelul nemuririi veşnice”. Ei stau acolo şi striga totdeauna împotriva părinţilor: „Doamne, n-am văzut lumina soarelui, n-am văzut lumina lunii, n-am văzut stelele, n-am văzut lumina zilei, n-am văzut florile câmpului, n-am auzit cantand pasarile, n-am văzut frumuseţea lumii, de ce ne ţii pe noi în întuneric, ca noi nu suntem vinovaţi!” Iar Hristos le va zice: „Stati acolo, să văd pocăinţa părinţilor voştri!” Ca, dacă cei ce au copii morţi nebotezaţi se mărturisesc curat la duhovnic şi fac canonul şi nu mai fac aceasta urgie, se mântuiesc.

Când se mântuiesc părinţii, atunci şi copiii se mântuiesc. Când se mântuiesc părinţii, copiii avortaţi în clipa aceea primesc botezul nadejdii; cum au avut cei din Vechiul Testament, cei ce mai înainte au nădăjduit spre Hristos, zicând: „O să vină Mesia sa ne scoată din iad!” Primesc botezul nadejdii şi odată cu părinţii lor zboară la cer. Asta-i soarta copiilor care au murit nebotezaţi.

— Prea Cuvioase, cum ni se cuvine noua, creştinilor, care purtam numele unor sfinţi din calendar, să praznuim ziua numelui?

— Când este sfântul care-i porţi numele, să te duci la biserică, să asculţi Sfânta Liturghie, să te împărtăşeşti, dacă eşti spovedit. Dacă poţi, fa oleacă de pomana la tine acasă, la câteva suflete amarate.

Vine o bătrâna la mine, nu de mult: „Părinte, scrie acolo!” „Ce să pun, mătuşa?” „Pune pe Ghita, pe Costicula, pe Tincuta, pe Nelutu...!”

„Mătuşa hai! Unde ai găsit tu nume de sfinţi de ăştia? Eu am îmbătrânit în mănăstire, şi de sfântul Ghita n-am auzit. Unde ai găsit pe sfântul Costicuta? În calendar nu-ı, în Prolog nu-ı, în Minei nu-ı, în Penticostar nu-ı, în Triod nu-ı. De unde l-ai scos?” „Nu, nu. Aşa-i cheamă!” „Fugi, mătuşa de aici! Îţi baţi joc de slujbele Bisericii?”

— Nu Ghita, ci Gheorghe l-a chemat; nu Costicuta, ci Constantin, ca „sfântul Costicuta „nu exista sau Costachel sau Costache cum îi zici tu acasă; şi „sfânta Tincuta”. N-

am auzit de când sunt de „sfânta Tincuta „sau Catrina sau Catinca. Sfânta Ecaterina, marea mucenita, fiica de împărat. I-am văzut sfintele moaşte la Muntele Sinai în sicriu de aur.

Aşa, când veniţi cu pomelnic, să nu puneţi nume de acestea, să vă bateţi joc de sfinţii lui Dumnezeu. Cum să scriu eu aşa, că trebuie să scot particele? Particica n-o pot scoate decât pentru un nume ortodox. Să ştiţi! Eu vă spun. Nu ma interesează ca aveţi ciuda pe mine. Eu sunt un putregai; mâine sunt în groapa, dar să nu ziceţi că n-aţi auzit şi nu v-am spus!

— Se pot pune două nume la botez?

— Nu se pun două nume la botez în veac. Numai unul şi ortodox! Niciodată să nu puneţi două nume la copii. Unul şi ortodox! Ca particica este pentru un suflet, nu pentru două. Aşa este! Mânca-v-ar Raiul, să vă mănânce! Aşa sa va văd în rai, mama, pe toţi! Pe toţi! Doamne fereşte, unul să nu rămână la munci! Toţi să vă bucuraţi în grădinile Raiului! Toţi, mama!

Dacă aş avea eu un sac mare, să vă pun într-un sac, să pot să vă dau drumul în grădinile Raiului... Acolo! Ştiţi voi cât de frumos este acolo? Vai de mine! Ausi ce spune Apostolul Pavel: Cele ce ochiul n-a văzut, şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu ˇs-au suit (1 Corinteni 2,9). Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El şi L iubesc pe El.

— În ce perioada nu se fac metanii?

— Când ai intrat în biserică, întâi faci trei închinăciuni în mijlocul bisericii; la iconostas faci două metanii, săruti icoana de pe iconostas şi mai faci o metanie. Tot aşa faci şi la Maica Domnului din mijlocul bisericii. Acestea nu-s oprite niciodată. Nici în ziua de Pasti.

După tipic, nu se fac metanii de vineri seara de la Vecernie, pana Duminica seara la Vecernie, în cinstea învierii Domnului. Nu se fac metanii în cele 12 praznice împărăteşti şi de la Pasti, până la Duminica Mare. Însă în locul lor se fac închinăciuni. Închinăciunile nu-s oprite tot

anul. Se fac două închinăciuni pentru o metanie.

Cine are canon de la duhovnic, să-şi facă metaniile acasă, oricând, că-i sub canon.

— Ce ne puteţi spune despre Rai?

— Aşa cum ˇs-a silit omul să-şi facă cortul în lumea aceasta, aşa îl va avea în vecii vecilor. Eu mă duc să vă gatesc vouă loc (Ioan 14,2), zice Mântuitorul.

Cum şi-a pregătit fiecare sufletul aici pe pământ, aşa îl va dobândi în Rai! Vorba bătrânilor: „Cum îţi vei aşterne, aşa vei dormi!” Unii au fost milostivi, alţii au avut darul rugăciunii, unii au fost postitori, alţii au mers cu evlavie la biserică, alţii au avut dragoste să citească sfintele cărţi, alţii au avut răbdare în necazuri. Fiecare şi-a pregătit locul aici şi cum şi-a pregătit, aşa se va veseli în vecii vecilor!

De aceea, cei ce vă aduc pe voi pe aici pe la mănăstiri, sunt îngerii care ve pazesc de la Botez, ca să mai faceţi ceva pentru suflet, cât mai este vreme, ca numai Mântuitorul ştie câtă vreme mai avem!

— Este buna cartea cu douăsprezece vineri?

— Cartea cu douăsprezece vineri a rămas de la bogomili, un fel de sectari ai bulgarilor din secolul XII. Este carte apocrifa, adică neaprobata de Sfântul Sinod. Tot aşa nu-ı bun „Visul Maicii Domnului”, nici „Epistolia”. Dar Biserica le-a tolerat, le-a îngăduit, pentru ca multă lume ˇs-a întors la pocăinţa după ele, dar nu sunt aprobate de Sfântul Sinod.

Cele mai bune sunt Acatistul Maicii Domnului şi Paraclisul Maicii Domnului. Acestea au mare putere şi sunt aprobate de toate Sinoadele Ecumenice. Să le citiţi în fiecare zi.

Citiţi Acatistul Bunei Vestiri, cel mai renumit; Acatistul Acoperământului Maicii Domnului, când ai o supărare mare, să te acopere Maica Domnului; şi Acatistul Maicii Domnului numit „Bucuria tuturor scârbiţilor”.

Ai văzut în Ceaslov, când ai scarbe mari şi-l citeşti, Maica Domnului îţi da bucurie; şi Paraclisul este pentru calmare. Când eşti nervos, când ai supărare în casa şi-i tulburat soţul sau sotia, citiţi Paraclisul Maicii Domnului cu

candela apansa la sfintele icoane şi va liniştiti.

Aceasta putere are Paraclisul Maicii Domnului, ca să dea linişte în familie şi în casă.

— Părinte, a mai apărut ceva: „Scrisoarea Domnului nostru Iisus Hristos despre patimile care le-a suferit”.

— Sunt bune toate, dar este mai bine să citiţi Acatistul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căci este aprobat de toate Bisericile. Acatistul cu tot cu canoane, şi împreună cu Canonul de pocăinţa către Mântuitorul, ne ajuta cel mai mult.

Dar învăţaţi-vă cea mai puternică rugăciune, după rugăciunea domneasca „Tatăl nostru”, care este rugăciunea inimii adică sa zici mereu în minte şi în inima: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!” Sau poţi să zici şi aşa: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!”

Aceasta este o rugăciune scurta, dar are mare putere. Este bine ˇs-o repeti şi în tren şi pe drum şi acasă, pana ce adormi seara ˇs-o ai în gură. Dacă ai numele lui Iisus Hristos, nu mai ai năluciri prin somn şi supărări şi visuri urate, pentru că nu se poate apropia satana de locul acela unde se pomeneşte numele Mântuitorului cu toată inima, cu toată dragostea.

Afară de asta să ştii ca dacă adormi seara neînchinat este mare păcat. Cât de obosit ai fi, zi măcar rugăciunile de seara pe scurt din Ceaslov, fa câteva închinăciuni şi apoi culcă-te!

Dimineaţa, dacă pleci la lucru fără rugăciune, este la fel mare păcat. Sfântul Ioan Gura de Aur zice aşa: „Se cade, mai înainte de toate în viaţa omului, să povatuiască nevinovata rugăciune”.

Când te-ai sculat dimineaţa, nu te apuca de treaba. Este un drac care se cheamă „înainte mergător „şi are o ceata mare de draci pe fata pământului, care o trimite în casele creştinilor să să-i înveţe, când se vor scula dimineaţa, să se apuce întâi de treaba. Cu noaptea în cap

să se apuce de treaba.

Nu! Întâi slăveşte-L pe Dumnezeu, ca apoi Dumnezeu te întăreste şi poţi să lucrezi cât zece oameni într-o zi.

— Dacă suntem obligaţi să lucrăm Duminica, ce trebuie să facem?

— În timpul de astăzi, vin mulţi la mine, ca ei sunt siliti să lucreze Duminica şi în sărbători mari. „Părinte sunt obligat să lucrez Duminica, ca dacă nu, îmi desface contractul de munca!”

Hai să vă spun un lucru! Nu va supăraţi; banii care îi câştigaţi Duminica, să-i daţi la săraci! Că este mai mare milostenia decât ţinerea unei zile.

Aţi văzut voi când Mântuitorul a vindecat pe femeia cea gârbova de optsprezece ani în sinagoga? Aţi văzut ca vine mai-marele sinagogii şi cu râvna legii se făţărniceşte? Nu putea lovi pe Hristos cu cuvântul, că-l omora lumea, ca lumea ţinea la Hristos.

Auzi ce spune făţarnicul: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; în acestea veniţi să vă vindecati, dar nu în ziua sâmbetei! (Luca 13,14).

Mântuitorul nu l-a mai rabdat: Făţarnice! Căci una avea în inima şi alta în gură. Acela-i făţarnic, care are una pe limba şi alta în inimă. Făţărnicia este mai rea decât toţi dracii! Făţarnice, care din voi nu dezleagă boul sau asinul să-l ducă la apa, sau să-i dea mâncare? Şi dacă tu dezlegi asinul şi boul, în ziua sâmbetei, pe aceasta fiica a lui Adam, pe care, iată, a legat-o satana de optsprezece ani, nu se cădea ˇs-o dezleg în ziua sâmbetei? (Luca 13,15 – 16).

A numit-o fiica, că era credincioasa. Era cu capul în jos, ca la rugăciune. Numai a spus şi a îndreptat-o. Şi atunci, vedeţi voi, a ţine sâmbătă era un lucru mare; iar a vindeca şi a ajuta pe cineva din mila, era mai mare bine, ca a vindecat-o în ziua sâmbetei.

Ai văzut ca apostolii în ziua sâmbetei smulgeau spice şi mâncau şi cate minuni nu au făcut în ziua sâmbetei, ca să răstoarne părerea acelor sambatari, care voiau să-şi facă dreptate.

Ce? Sâmbătă ˇs-a făcut pentru om, nu omul pentru

sâmbătă (Marcu 2,27). Deci voi, dacă sunteţi forţaţi de împrejurări să lucraţi, lucraţi cinstit, corect şi să nu furaţi. Nu-i voie să furi nici de la stat, nici de la nimeni, şi banii care-i câştigi Duminica sau în sărbători, să-i dai la săraci, că-i mai mare milostenia decât ţinerea unei zile!

— Părinte Cleopa, apar filme acum care aduc hule la adresa Mântuitorului, care tulbura tineretul. Ce atitudine trebuie să ia Biserica fata de asemenea lucruri?

— Frate, nu-ţi fie frică de asta! Ai văzut ce i-a spus Mântuitorul lui Petru? Iată: Cine zic oamenii că sunt Eu?... Unul că eşti Ilie altul că eşti Ieremia sau unul din proroci... Dar voi cine ziceţi că sunt? (Matei 16,13 – 15). ˝S-a sculat Petru şi a zis: Doamne, Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Şi i-a răspuns Mântuitorul: Tu eşti Petru şi pe aceasta piatra voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui (Matei 16,16 – 18). Cine sunt porţile iadului? Sfântul Atanasie cel Mare zice: „Porţile iadului sunt gurile ateilor, gurile necredincioşilor, gurile ereticilor, gurile sectarilor; aceştia nu vor birui Biserica lui Hristos, că este întemeiata pe Piatra cea din capul unghiului”.

Necredincioşi sunt de când e lumea. Şi apoi Piatra cea din capul unghiului este Hristos. Niciodată Biserica nu va cădea. Când se ridica unul şi huleste Biserica şi pe Hristos, lasă-l, dă-i pace, ca Dumnezeu nu se judeca cu el aici! Ci când va veni la judecata.

— În asemenea condiţii, dacă vine unul şi-l auzi hulind sau ocarand sau a pus un motiv anticreştin, poţi lua poziţie creştina în faţa lui să-l combaţi sau îl laşi în voia lui?

— Iată, tocmai acum căutam ceva aici în cartea Sfântului Ioan Gura de Aur, numita Putul: „De vei auzi pe cineva înjurând în public pe Hristos, sau Biserica Lui, du-te şi-i da palme, că ţi-ai sfinţit mâinile tale! Şi chiar de vei suferi închisoare sau bătaie sau pedeapsa pentru asta, bucură-te, ca mucenicie se socoteste ţie asta, dacă suferi că ai bătut pe cel ce huleste pe Hristos!”

Asta-i mărturisire de credinţa, dar mai trebuie şi dreapta socoteala! Mântuitorul a spus: Păziţi-vă de

oameni, că vor pune peste voi mâinile şi vă vor duce la adunări şi la soboare! (Matei 10,17). Şi zice Sfântul Ioan Gura de Aur: „Când poţi, fereşte-te de primejdie! Iar pe urma dacă ai căzut în primejdie, să nu-ţi pierzi curajul!” Sa mărturiseşti pe Hristos până la urmă!

— De ce trebuie să ne temem cel mai mult în viaţa?

— Cel mai tare să ne temem de Dumnezeu. Ştii de ce? Pentru ca zice Scriptura: Cu frica Dumnezeu, se abate tot omul de la rău. Şi auzi mai departe: Începutul înţelepciunii este frica Domnului. Asta o zice David şi fiul său, Solomon.

— De cine trebuie să ne lipim cel mai mult pe pământ cât trăim?

— Porunca întâi o ştii? Cum să n-o ştii tu, mânca-te-ar Raiul! Câtă dreptate are Dumnezeu, să ne dea porunca întâi! Să iubeşti pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, din tot cugetul tău şi din toată vartutea ta. Adică din toată fiinţa noastră. Din inima ia sufletul, din cuget ia mintea şi din vartute ia trupul. Cu toată fiinţa să-L iubim! Să ne contopim în El cu toată fiinţa noastră!

Dar de ce? Cine ne-a dat noua minte? Cine ne-a dat trup? Cine ne-a dat suflet? Cine ne-a dat vedere? Cine ne-a dat auz? Cine ne-a dat miros? Cine ne-a dat gust? Cine ne-a dat pipăire? Cine ne-a dat viaţa? Cine ne-a dat de sine stăpânirea? Cine ne hrăneşte?

Cu toată fiinţa noastră să ne contopim cu Dumnezeu! Apostolul Pavel spune aşa: Ce ai, omule, care n-ai luat? (1 Corinteni 4,7) Ai viaţa! Cine ţi-a dat-o? Ai minte! Cine ţi-a dat-o? Ai vorbire! Cine ţi-a dat-o? Ai vedere! Cine ţi-a dat-o? Ai miros! Cine ţi l-a dat? Ai gust! Cine ţi l-a dat? Ai trup! Cine ţi l-a dat? Ai sănătate! Cine ţi-a dat-o? Ai de sine stăpânirea, când să faci bine sau nu! Cine ţi-a dat-o? Şi dacă ai luat, de ce te mandresti ca şi cum nu ai luat?

De aceea în porunca întâi Dumnezeu cere prea cu dreptate, să-L slujim cu toată fiinţa în veacul veacului. De El să ne lipim cu toată fiinţa! Ca legea noastră creştina este cea mai desăvârşita de sub cer. Să iubim pe Făcătorul, Care ne-a adus din nefiinta la fiinţa pe toţi, şi ne-a dat tot

ce avem noi în fiinţa noastră.

— Iubirea creştina fata de om, este de aceeaşi măsura?

— Nu! auzi ce spune: Iar a doua porunca, asemenea acesteia, să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuti (Matei 22,39). Iubirea de aproapele are măsura. Pe aproapele să-l iubim, nu ca pe Dumnezeu, numai ca pe tine însuti. „Eu vreau să mă mântuiesc, te iubesc pe tine, dar hai cu mine la mântuire! Eu vreau să mănânc, hai şi tu!…”

Îl iubeşti numai în măsura ta. Iar cu Dumnezeu te cufunzi cu nemarginire în iubirea Lui, cu toată fiinţa. Deci a doua porunca are măsura, cu treapta; în măsura în care ma iubesc pe mine. Iar cea dintâi nu mai are măsura, fiindea se contopeşte cu fiinţa cea nemarginita a lui Dumnezeu.

— Ce înseamnă cuvântul: N-a făcut Hristos în patria Sa multe minuni, pentru necredinţa lor. Nu putea să facă minuni să-i întoarca şi pe ei?

— Ştii de ce n-a făcut minuni? Nu credeau! Ca un ştiutor al inimilor, n-a făcut minuni, ca nu cumva, făcând minuni şi ei necrezând, să se osândeasca. Tot din dragoste, din mila lor. „Ma duc la aceia care cred, ca dreptatea Mea ma sileşte să-i pedepsesc, şi mai bine nu fac aici minuni”.

Dar nu canta prorocul prin Duhul Sfânt: Mila şi judecata voi canta Ţie, Doamne! Dumnezeu este nemarginit în milostenie, este nemarginit şi în dreptate. Dacă le-ar fi făcut minuni, dreptatea Lui avea să-i pedepsească, dar aşa nu. El i-a cruţat, ca nu erau pregătiţi să primească.

EDITURA EPISCOPIEI ROMANULUI